Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

SPIRIT ŞI SUFLET REÎNCARNAREA

SPIRIT ŞI SUFLET PĂCATUL SPIRITUAL* PURIFICAREA SPIRITULUI**

— JUDECATA SPIRITULUI DUPĂ MOARTE DESTINUL OMULUI PRIN SPIRIT* CONŞTIINŢA ŞI PERSONALITATEA* SUGESTIE ŞI SUGESTIBILITATE**

*REÎNCARNAREA **

*INIŢIEREA ÎN CUNOAŞTEREA LUMII SPIRITUALE**

EDITURA TRIUMF

Părinţilor mei.

Savu şi Elizabeta, care mi-au oferit bucuria înţelegerii lumii, cu recunoştinţă, cu admiraţie şi dragoste.

Atomul este mai degrabă energie decât materie, iar energia atomică este în special materia spiritului.

A. Einstein

PREFAŢĂ

Cred că nu există niciun om dotat cu simţul responsabilităţii personale sau colective care să nu se întrebe, la un moment dat în viaţa lui, ce se va întâmpla cu el odată cu moartea sa fizică, de ce s-a născut şi de ce trebuie să moară, de ce viaţa în general este atât de relativă şi atât de nedreaptă pentru unii şi foarte fericită pentru alţii.

Există sau nu există Dumnezeu? Există sau nu există un spirit? Şi ce reprezintă el, este la fel de muritor ca şi persoana noastră fizică sau el este nemuritor?

Aceste întrebări mi le-am pus şi eu, fiind impresionat în mod deosebit de ceea ce am putut să constat prin prisma carierei mele profesionale, aceea de medic chirurg, având posibilitatea să observ foarte bine fenomenul vieţii, dar la fel de bine şi pe cel al morţii.

Aceste întrebări despre misterul vieţii noastre apar în special în jurul vârstei de patruzeci de ani şi aceasta se datorează dezvoltării sufletului raţiunii şi al conştiinţei în jurul acestei vârste. Într-adevăr, dacă la şapte ani apare corpul eteric al copilului, la paiprezece ani apare corpul astral, la douăzeci şi unu de ani sufletul sensibilităţii, la

douăzeci şi opt de ani sufletul raţiunii şi la treizeci şi cinci de ani sufletul conştiinţei. Aceste ultime două suflete, al raţiunii şi al conştiinţei, se dezvoltă la maximum între treizeci şi cinci-patruzeci de ani. Aceasta este explicaţia din punct de vedere spiritual al acestor frământări sufleteşti.

Pe cine oare nu a impresionat moartea tatălui, a mamei sau a unei alte persoane iubite? Suferinţa sufletească se vede pe chipul fiecăruia, faţa devine tristă şi exprimă deprimarea, parcă se văd ei înşişi în aceeaşi situaţie. Fiecare ar dori să ştie dacă se va mai întâlni vreodată cu aceste fiinţe dragi, şi, dacă se va mai întâlni, cum şi unde, de îndată ce corpul lor fizic l-au lăsat într-un cimitir acoperit cu pământ pentru totdeauna.

Răspunzând acestor întrebări, fireşti pentru oricine are o raţiune, am încercat să dau un răspuns prin interpretarea doctrinei antropozofice şi a ştiinţei spirituale, fapt ce a condus la apariţia primei mele cărţi, *Enigma vieţii şi a morţii*, carte care a fost primită cu foarte mare interes de către cititorii din ţara noastră şi chiar de pe alte meridiane.

Am primit sute de scrisori de la cititorii mei, din peste o sută de oraşe de pe tot cuprinsul ţării şi din multe alte localităţi rurale, prin care mi-au transmis aprecieri pozitive la adresa cărţii, ceea ce a constituit un act de încurajare.

Trebuie însă să recunosc că am primit şi scrisori din partea reprezentanţilor bisericii, care nu sunt în totalitate de aceeaşi părere cu mine şi care mi-au adus chiar multe critici.

Dacă redau în câteva cuvinte tema principală a primei mele cărţi, aceasta s-ar rezuma la câteva idei principale.

În primul rând, ideea că există un Dumnezeu atotputernic care a creat tot universul, inclusiv pe om.

În al doilea rând, ideea că în fiecare fiinţă omenească există o formă de energie specială, de provenienţă divină, care formează spiritul nostru şi care este nemuritor, şi în al

treilea rând că acest spirit se reîncarnează în fiecare dintre noi, odată cu naşterea noastră, că el nu vine nici de la tată şi nici de la mamă şi este reîncarnarea unui spirit aflat în spaţiul astral, al unui om mort, care este trimis de spiritele superioare pentru a se putea purifica de abaterile de la legile cosmice divine pe care le-a săvârşit în alte vieţi pământeşti anterioare.

În cea de-a doua carte pe care o public de această dată, reiau o temă cunoscută până în secolul al VI-lea e.n. dar care din acel moment a fost uitată sau voit înlăturată. Este aceea de a face o distincţie netă între noţiunea de spirit şi cea de suflet. Chiar biserica creştină vorbeşte de spirit şi de suflet înţelegând acelaşi lucru.

De fapt, această uitare voită a distincţiei dintre cele două noţiuni este. urmarea adoptării doctrinei diofiziţilor în urma Conciliului ecumenic de la Constantinopol, din anul 553, când sub împăratul Iustinian a fost înlăturată din *Noul Testament* doctrina monofizită susţinută de primii teologi consideraţi ca părinţi ai bisericii creştine, în frunte cu Origene.

Doctrina monofizită susţinea că Iisus Hristos a reprezentat două naturi, omul şi Dumnezeu în aceeaşi persoană; aceasta însemna admiterea spiritului ca scânteie divină şi reîncarnarea lui. Adoptând doctrina diofizită, cum că Iisus a reprezentat cele două naturi în două persoane diferite, implicit s-a renunţat la ideea de spirit şi reîncarnare. Dacă până în anul 553 se vorbea de cele două noţiuni, spirit şi suflet, în mod separat, în nicio documentaţie nu am găsit şi o explicaţie prin care s-ar diferenţia cele două noţiuni.

Iată de ce consider ca un început felul cum eu am încercat să le definesc şi să le explic, apelând la cunoştinţe din ştiinţa spirituală, căci găsesc că este normal să ne referim la aceasta atunci când vorbim de spirit

Pătrunzând mai profund. În descrierea celor două noţiuni, am descris atributele principale ale lor şi felul cum ele se dezvoltă, începând de] a nou-născut până la omul matur.

Citind cu atenţie ideile acestei cărţi, veţi înţelege mai bine ceea ce am dorit să descriu în prima carte şi consider că am dat foarte multe răspunsuri la nenumărate întrebări exprimate de cititorii mei în scrisorile pe care mi le-au trimis.

De asemenea, scriind capitolele despre păcatul spiritual şi purificarea spirituală prin asceză, rugăciune, post şi dragoste divină, am vrut să arăt că sunt întru totul de acord cu tot ceea ce susţine biserica din acest punct de vedere, arătând în acelaşi timp şi explicaţia spirituală pe care trebuie să o cunoască credincioşii, deoarece nu este suficient să susţii teza „crede şi nu cerceta”. Strâns corelat cu aceste două capitole este *şi* partea referitoare la judecata *spiritului după* moarte, datorită căreia se determină destinul nostru într-o viaţă pământească, deci într-o nouă reîncarnare.

Capitolele consacrate conştiinţei şi personalităţii, precum şi tulburărilor lor, permit cititorilor să găsească o primă explicaţie din punct de vedere spiritual a apariţiei bolilor psihice în general şi a tulburărilor de conştiinţă şi personalitate în special, căci medicina clasică nu a reuşit până în prezent să găsească o explicaţie cât de cât plauzibilă a apariţiei acestora.

Din acest punct de vedere, consider de asemenea că explicaţia spirituală este o noutate în materie. Ea se rezumă în a datora apariţia acestor boli în pierderea de corp astral, această energie ce îmbracă spiritul, Eul nostru, către exterior prin fisurarea barierei atomice ce separă corpul astral de corpul eteric.

Existenţa lumii suprasensibile, aceea a spiritelor care îşi păstrează identitatea personală şi conştiinţa de sine şi după moarte, dovedită prin spiritism şi materializări de fantome, se poate cunoaşte prin actul de iniţiere foarte bine cunoscut la oracolele din Antichitate, dar la fel de bine şi la mănăstirile din Tibet din zilele noastre.

Ea constă dintr-o educaţie perseverentă a gândirii şi a voinţei noastre, prin care reuşim să desprindem, de corpul fizic şi eteric, spiritul şi învelişurile sale astrale şi,

prin vederea şi auzul astral, să reuşim să intrăm în contact cu această lume reală astrală, necunoscută nouă.

Comunicarea dintre noi ca spirite întrupate cu spiritele morţilor şi cele ale sfinţilor, inclusiv cele din sfera divină, se face prin gândire, gândul poartă în el legătura specifică acestei comunicări şi în aceasta îşi are explicaţia în special rugăciunea pe care o facem către divinitate, căci în rugăciune, mai ales cea făcută în biserică, se înalţă gândul nostru către Dumnezeu.

Dacă citim şi această carte, lumea va deveni mai bună şi mai dreaptă, mai credincioasă în Dumnezeu şi în puterea spiritului, consider că mesajul acestei cărţi a fost atins.

Autorul

CUVÂNT ÎNAINTE

Din cele mai vechi timpuri, oamenii s-au întrebat dacă după moarte mai rămâne ceva din fiinţa omenească. După modul cum să răspuns la această întrebare, filosofii s-au împărţit în două categorii: unii consideră că toată existenţa unui individ este aceea pe care o trăieşte în viaţa pământească şi că odată cu moartea nu mai rămâne nimic din el, în afara numelui şi a amintirii lui. Aceştia sunt materialiştii, pentru care nu există decât materia, materie care după moarte se descompune sub influenţa celei de a doua legi a termodinamicii. Conform concepţiei lor, elementul primordial a fost materia, iar conştiinţa este un atribut secundar al ei.

O altă categorie de filosofi sunt idealiştii, care consideră că, în afara corpului fizic al omului, mai există în interiorul fiinţei lui şi o altă componentă, imaterială şi invizibilă, care nu dispare odată cu moartea noastră, căci ea este nemuritoare. Ei au denumit această componentă *suflet* sau *spirit*, căutând chiar să găsească locul unde ea s-ar afla în corpul omului. Aceste căutări nu au reuşit nici până astăzi să afle cu certitudine unde îşi are acesta sediul. Această concepţie idealistă susţine ca element primordial spiritul, iar materia ca un produs secundar al lui.

Cartea pe care mi-am propus să o scriu încearcă să facă o descriere a acestei energii pe care o numim spirit şi în acelaşi timp să facă o distincţie faţă de noţiunea pe care mulţi o numesc suflet.

Pentru a înţelege considerentele care au stat la baza ideii mele, trebuie să descriu mai întâi alcătuirea corpului omenesc din punct de vedere spiritual. Pentru aceasta, este obligatoriu să cunoaştem ce este corpul eteric şi ce este corpul astral, aceasta pentru că spiritul este cuprins în corpul astral care îmbracă Eul nostru, scânteia divină din noi, aceea care vine la reîncarnare odată cu naşterea fiecărui individ, el reprezentând spiritul unui om mort, aflat în spaţiul astral şi care vine la reîncarnare pentru o nouă evoluţie pământească în scopul purificării sale şi al evoluţiei pe o treaptă spirituală superioară. Această reîncarnare se face conform legilor cosmice, adică legea atracţiei afinităţilor, legea cauzei şi efectului şi legea suferinţei. Acest spirit ne părăseşte odată cu moartea noastră, dar în el se găseşte acumulată toată amintirea vieţii noastre actuale, precum şi a tuturor vieţilor anterioare.

Spiritul este o formă de energie, formată din elemente subatomice, probabil din neutrino, care are o structură spaţială ce îi conferă memorie, gândire şi voinţă. El provine din sfera divină centrală, care se numeşte capul divinităţii, şi este nemuritor.

Spiritul este acela care îşi creează corpul eteric, care la rândul lui formează corpul fizic în nou-născut. El este răspunzător de fenomenele de spiritism, de telepatie, de hipnoză, de materializări şi dematerializări prin spirit, de telekinezie, de premoniţie, de magie şi de ăjte fenomene spirituale.

Sufletul este o parte distinctă de spirit, el reprezintă totalitatea sentimentelor noastre, a stărilor afective, care au ca substrat percepţia anumitor excitaţii externe ce se adresează organelor de simţ, precum şi a excitaţiilor interoceptive şi proprioceptive, ce se transmit, prin sistemul nervos vegetativ, subconştientului şi apoi

conştientului nostru. Dar atât nervii senzitivi şi motorii ai vieţii de relaţie, cât şi structurile ce alcătuiesc sistemul nervos vegetativ, numit şi autonom, nu sunt altceva decât o concentraţie a corpului „eteric, o altă formă de energie, ce formează şi întreţine corpul fizic. Odată cu moartea, acest corp eteric dispare şi odată cu el şi sufletul nostru. Sufletul reprezintă totalitatea sentimentelor şi stărilor noastre afective, este un element subiectiv care diferă de la individ la individ.

Aceasta este deosebirea dintre spirit şi suflet: pe când sufletul este muritor, spiritul este nemuritor.

SUFLET ŞI SPIRIT

Pentru a înţelege sensul diferit al acestor două noţiuni, trebuie să descriem mai întâi ce ştim despre fiinţa umană, dacă cunoaştem într-adevăr totul despre ea sau nu cunoaştem aproape nimic.

Corpul omenesc este alcătuit din celule, ţesuturi, organe şi aparate, care alcătuiesc un tot funcţional; în acelaşi timp, fiecare celulă din fiecare ţesut al corpului uman îşi are o specificitate funcţională, bine individualizată şi neconfundabilă cu alta. Acesta este corpul nostru fizic, care are o naştere, o dezvoltare, o îmbătrânire şi care invariabil moare. Întrebarea care se pune este aceea de a cunoaşte dacă odată cu actul morţii dispare orice urmă din e rea ce suntem noi.

pentru a răspunde corect la această întrebare, care a preocupat te iţea oamenilor din cele mai vechi timpuri, este absolut necesar

A descriem cum este alcătuită fiinţa umană din punct de vedere spiritual, ce este spiritul, ce este sufletul şi dacă se pot confunda aceste două noţiuni. Din descrierea pe care mi-am propus să o dezvolt, se va vedea clar că această confuzie1 este întâlnită în mod curent, încă din cele mai vechi descrieri. Primele referiri din Antichitate la spirit sau suflet le găsim la filosofii idealişti Aristotel, Platon, Pltagora şi Epicur.

Aceşti filosofi greci au gândit asupra relaţiei dintre corpul fizic al omului şi procesele psihice, ei au numit

suflet acea parte din organism care să fie responsabilă de producerea fenomenelor psihice.

Pitagora (580 – 500 î.e.n.), filosof şi matematician grec născut la Samos, în Asia Mică, a întreprins lungi călătorii de studii în Iudeea, Persia, Fenicia, Egipt. În anul 531 î.e.n. emigrează în Italia, la Crotona, unde întemeiază un ordin religios. El consideră sufletul un element material (*pneuma*), care ar avea o proveniență cosmică, adică eterul cosmic. Mişcarea acestui eter în organism ar determina procesele psihice, adică stările afective, stările de motivaţie, de gândire sau de cunoaştere, precum şi senzaţiile noastre. Conform concepţiei lui, sediul sufletului ar fi localizat în creier şi inimă, iar contactul cu realitatea se face prin organele de simţ. De remarcat că rolul inimii ca sediu al sufletului a fost considerat şi de antichitatea romană şi, de asemenea, de gândirea filosofică chineză antică, precum şi în concepţia culturii indiene vechi – în textele vedice. În *Cartea* egipteană a *Morţilor* se descrie judecarea sufletului după moarte, sutf forma unor cântăriri ale inimii mortului ce s-ar face în faţa unui tribunal format din patruzeci şi doi de judecători. În ceea ce priveşte „rolul creierului în acest cuplu, ca sediu al sufletului nu materia cerebrală era considerată a avea importanţă, ci cavităţile ventriculilor cerebrali. Această concepţie privind sediul sufletului în ventricul» cerebrali va persista până în secolul al XVIII-lea. Această concepţie s-a bazat pe faptul că, suportul material al sufletului fiind un fluid eteric, el nu poate fi localizat decât în aceste cavităţi, care ofereau condiţia anatomică cea mai bună pentru localizare. Pitagora este primul care descrie separarea sufletului de corp, prin voinţă, pentru a intra în contact cu divinitatea. El nu a lăsat nimic scris, totul s-a transmis oral. În concepţia lui, muzica reprezintă unul dintre cele mai înalte fenomene ale universului, prin ea realizându-se purificarea sufletului. Tot conform lui, matematica permite accesul la divinitate; în cosmologia lui Pitagora, numărul avea un rol esenţial, el construind partea raţională a universului, graniţa dintre acesta şi infinit. Din mişcarea pitagoreică s-

au desprins două grupări separate, dintre care una, de ordin religios, susţinea un mod de viaţă ascetic şi cu numeroase interdicţii de ordin alimentar, moral sau al modului de a te comporta în viaţă.

Platon (427 – 347 î.e.n.) s-a născut la Atena. El a întemeiat Academia Filosofică de la Atena, care a durat o mie de ani, până în anul 529 e. – n. Denumirea de Academie este luată de la grădina lui Academos, Jocul unde s-a înfiinţat această şcoală. În ceea ce priveşte concepţia sa despre suflet, el îi atribuie trei părţi: instinctele primare, instinctul de apărare şi raţiunea (gândirea). El *ajunge* la înţelegerea că ideea, gândirea, există aprioric, fenomenele şi obiectele naturale sunt copii ale ideilor, adevărul nu constă în aparenţele sensibile, ci în construcţia activităţii gândirii. El crede în nemurirea sufletului, sufletele vechi, ca şi universul, se află într-o continuă evoluţie, în succesiunea fiinţelor muritoare. Principiul suprem al universului este binele, care îndeplineşte un rol analog soarelui. În ambianţa filosofiei lui Platon a fost elaborată teologia creştină. Ideea nemuririi sufletului rezultă din reflecţia asupra cunoaşterii şi capacităţii de a afla adevărul.

Aristotel (384 – 322 î.e.n.), filosof grec, medic la curtea Macedoniei, născut la Stagira în Macedonia, studiază la Academia întemeiată de Platon şi el este acela căruia regele Filip al II-lea al Macedoniei i-a încredinţat educaţia copilului său, care nu este altul decât Alexandru Macedon. Aristotel întemeiază la Atena Lykeion (liceul) care va rivaliza cu Academia lui Platon. Conform doctrinei lui, motorul prim al mişcării este un principiu necesar, de origine pur spirituală, aşezat la geneza universului. Conform părerii lui, omul nu poate vorbi despre divinitate decât prin negaţie, fiind precursorul teologiei negative. În ceea ce priveşte sufletul, acesta nu există independent de materie; spre deosebire de sufletul imaterial, el este un principiu vital caracteristic nu numai omului, ci şi oricărei fiinţe vii. Cu alte cuvinte, el deosebeşte spiritul, care este de natură imaterială şi nemuritor, de sufletul material,

care nu este altceva decât corpul eteric descris de ştiinţa spirituală. Binele suprem se află în afara lucrurilor materiale, iar fericirea este scopul suprem al activităţii umane. Această concepţie a lui Aristotel se găseşte în cartea sa *Despre suflet*.

Un filosof idealist este Epicur, Sufletul, după concepţia acestuia, este un amestec de patru elemente: foc, aer, suflu vital şi un element nedefinit care ar fi organul percepţiei. Suflul vital determină mişcarea, aerul – repausul, focul – căldura corpului, iar elementul nedefinit, aşa cum am spus, percepţia.

Sufletul este alcătuit din două părţi, una raţională, care îşi are sediul în piept, şi una iraţională, care este răspândită peste tot în corp. Referindu-se la senzaţiile şi afectele noastre, trebuie să recunoaştem că sufletul nostru este un lucru corporal, alcătuit din particule foarte fine împrăştiate în toată masa corpului, foarte asemănător vântului, având un amestec de căldură, în unele privinţe semănând cu vântul, în altele cu căldura.

Referitor la moarte, Epicur spune că moartea nu înspăimântă pe acela care a înţeles temeinic că nu-i nimic înspăimântător odată cu încetarea vieţii, de aceea „nebun este omul care se teme de moarte, nu fiindcă va suferi când moartea vine, ci din cauză că suferă în aşteptarea ei. Ea nu are nicio legătură cu cel viu, nici cu cel mort, căci pentru cel viu nu există încă, iar cel mort, nu mai există el”. Trebuie să ne mai gândim că unele dorinţe sunt fireşti, iar altele sunt lipsite de temei. Dintre cele fireşti, unele sunt necesare, iar altele* sunt numai fireşti. Dintre dorinţele necesare, unele sunt necesare pentru fericirea noastră, altele pentru ca trupul să fie scutit de suferinţe, iar altele sunt necesare pentru trai. Scopul tuturor acţiunilor noastre este să fim eliberaţi de suferinţe şi frică şi, după ce amatină acest ţel, furtuna sufletului este potolită. Căci atunci avem nevoie de plăcere când în absenţa ei simţim durere. Când spunem că plăcerea este scopul vieţii, nu înţelegem plăcerea vicioşilor sau plăcerile ce constau din desfătări senzuale, ci prin plăcere

înţelegem absenţa suferinţei din corp şi a tulburărilor din suflet. Doctrina paulinică despre suflet, scrisă de Apostolul Pavel în *Scrisoarea către Corinteni*, este aproape identică cu aceea a lui Aristotel şi foarte asemănătoare cu cea teosofică. El admite existenţa a două suflete: unul de esenţă divină care formează spiritul, cel ce supravieţuieşte după moarte şi care reînvie, şi un suflet de natură inferioară care structurează corpul fizic şi care nu este altul decât corpul eteric, cel ce dă forţa vitală organismului. Şi în ceea ce priveşte localizarea sufletului, Apostolul Pavel se apropie de doctrina teosofică, spunând că nu există un Joc anume, somatic, unde s-ar afla localizat, el întrepătrunzându-se difuz în corpul material. Acest fluid de origine divină a fost identificat cu suflarea divină din Geneză.

În concepţia religiei islamice, în *Coran* se consemnează ca sediu al sufletului tot inima; memoria, atenţia şi înţelepciunea sunt situate exclusiv în inimă. În ceea ce priveşte natura sufletului, Mahomed se situează pe-o poziţie dualistă, considerând sufletul ca un principiu ce *transcende materia* şi care este insuflat de divinitate.

În Evul Mediu, Toma d'Aquino considera că natura sufletului nu este eterul cosmic, ci spiritul care este transcendental şi de origine divină, eternă, el fiind numai temporar găzduit de corp. El neagă, deci, existenţa pneumei şi a eterului ca un principiu material şi susţine existenţa caracterului transcendent al suportului activităţii psihice, cu alte cuvinte în actul creaţiei sufletul nu se transmite de fiecare dată, ci se generează un suflet nou* El admite, totuşi, un suport raţional de origine divină şi un suflet vegetativ, care poate fi abordat de ştiinţele naturii.

În timpul Renaşterii, asistăm la o revenire puternică a concepţiei potrivit căreia ventriculii cerebrali au rol în elaborarea proceselor psihice, iar dintre aceştia apeductul lui Silvius şi glanda pineală (epifiza) ar avea rolul cel mai important.

Paracelsus este primul care afirmă că omul dispune de un *spiritus vitae*, adică un suflu vital care, spunea el,

conferă substanţei anorganice calitatea de substanţă organică. El şi-a dat seama că acest corp vital este cel ce determină şi întreţine metabolismul celular şi tot el este primul care îi atribuie acestuia calităţile de a avea memorie şi inteligenţă.

Pe lângă corpul vital, el admite existenţa unui principiu mai puţin material, pe care îl numeşte *anima*, şi care ar fi de provenienţă divină, eşl ce ar fi suportul activităţii psihice, dar nu a reuşit să-l localizeze cu precizie, atribuindu-i un rol creierului. După părerea lui Paracelsus, stomacul ar fi sediul principal al corpului vital, sediul unei inteligenţe a organismului. Dacă comparăm această remarcă a lui cu ceea ce cunoaştem astăzi, el nu a greşit prea mult, căci corpul eteric sau vital se concentrează şi în spatele stomacului, în plexul nervos solar, care este un fel de creier abdominal, un centru neurovegetativ, ce controlează activitatea tuturor organelor abdominale. El consideră că tulburările psihice ar fi determinate de activitatea lunii şi de aceea pe bolnavii psihici îi denumeşte lunatici, considerând că soarele este corelat cu inima, iar luna cu creierul, care ar fi sediul proceselor psihice.

Freud este acela care admite existenţa unei vieţi psihice conştiente pe care o localizează în scoarţa cerebrală pe care anv putea-o numi suflet, şi a unei activităţi psihice subconştiente cu localizare subcorticală, adică în subconştientul nostru.

FIINŢA UMANĂ

Din toată această istorie privind evoluţia gândirii pe diferite perioade ale istoriei, constatăm că ideea existenţei unui suflet sau a unui spirit cum îl denumesc ei ca parte nemuritoare din fiinţa umană, a existat dintotdeauna, numai natura lui şi localizarea nu au putut să fie precizate. Pentru a înţelege sensul acestei cărţi care caută să explice răspunsul la aceste două întrebări, este absolut necesar să descriem fiinţa omenească din punctul de vedere al ştiinţei spirituale.

Din acest punct de vedere, în afară de corpul fizic,

acela care conţine corpul nostru de came, şi care după moarte intră în descompunere, omul mai este alcătuit din corpul eteric şi corpul astral, care, împreună cu corpul solar, corpul cosmic şi universic, formează învelişul sau anveolpa Eului nostru, adică spiritul nostru.

Eul nostru, ca scânteie divină, pleacă din centrul de creaţie al divinităţii, el înregistrează cunoştinţele noastre din viaţa actuală şi din alte vieţi anterioare. Ce este corpul eteric şi de ce trebuie să-l descriem când vorbim de spirit şi suflet?

— Corpul eteric este o formă de energie formată din elemente subatomice, neutroni, electroni, protoni şi fotoni de provenienţă cosmică. Are o structură spaţială ce îi conferă atributul de a avea memorie, voinţă şi inteligenţă. El este acela ce determină formarea corpului fizic, fiecare celulă umană, ţesut sau organ al corpului omenesc funcţionează într-un anumit fel specific organului respectiv, pentru că el este format pe o matrice de bioenergie, specifică fiecărei celule, specificitate determinată de memoria acestui corp eteric. Aşa se explică faptul că celula ficatului are o activitate specifică. numai celulei hepatice, cea renală o activitate specifică numai rinichiului şi aşa mai departe. Informaţia genetică ce se află în AD ŞI AM este dată de informaţia energetică a corpului eteric ce formează aceşti doi acizi nucleici din nucleul celulei şi nu în structura chimică a celor patru baze purimice şi primidimice.

Această energie spaţială provine din fluidul eteric universal şi ea determină, printr-un curent vibrator continuu care străbate în permanenţă corpul uman, activitatea la nivelul fiecărei celule. Dacă corpul eteric ar înceta să mai intre în constituţia organismului uman, acesta din urmă ar muri imediat. Corpul eteric este prezent în tot ceea ce există pe pământ, el întreţine viaţa plantelor, animalelor şi omului, mai mult chiar, el este prezent şi la nivelul mineralului, căci el dă energia necesară tuturor electronilor ce se rotesc în jurul neutronilor în alcătuirea atomului, care se poate asemăna

cu un sistem solar în miniatură, soarele fiind reprezentat de nucleul atomului, iar planetele fiind reprezentate de electroni.

Energia atomică ce se declanşează prin trecerea electronilor pe alte orbite de energie este dată tocmai de acest fluid eteric care imprimă electronilor o viteză de rotaţie de trei sute de mii de km/secundă.

Corpul electric se opune entropiei, adică distrugerii corpului fizic, care în permanenţă este supus agresiunii externe. Circulaţia acestui fluid eteric în organism are trasee precise. El pătrunde în organism prin şapte centre de absorbţie care sunt localizate astfel: unul în dreptul splinei, unul la rădăcina coloanei vertebrale, la nivelul sacrului, de unde şi denumirea de os sfânt, altul la nivelul ombilicului, altul în dreptul inimii, al cincilea în dreptul glandei tiroide, deasupra furculiţei stemale, al şaselea centru este localizat între sprâncene şi al şaptelea în creştetul capului (vertex).

Acest fluid eteric intră în alcătuirea fluidului solar, pe care noi îl vedem sub formă de lumină; lumina se datorează contactului dintre fluidul solar, încărcat electric pozitiv, şi pământ, care are o electricitate negativă. Mai sus, în cosmos, lumina dispare, deşi ne apropiem de soare, acesta nu înseamnă că acest fluid solar nu ar exista şi în cosmos.

Cunoaştem din fizică faptul că lumina solară, dacă trece printr-o prismă se descompune în şapte culori, care constituie spectrul solar. Dar câţi oameni de ştiinţă s-au întrebat ce rol au aceste culori? De ce sunt în număr de şapte, şi nu mai puţine sau mai multe? Răspunsul la aceste întrebări *îl dă ştiinţa spirituală*.

Centrul de absorbţie de la nivelul splinei se comportă asemenea unei prisme, el descompune fluidul solar în cele şapte culori ale spectrului. Fiecare varietate de energie a acestui fluid, corespunzătoare fiecărei culori în parte, este dirijată spre celelalte şase centre de absorbţie. Astfel, culoarea roşu-portocaliu se dirijează spre centrul de absorbţie eterică de la nivelul sacrului, această varietate

de fluid eteric este aceea care formează în viaţa embrionară structura energetică a organelor sexuale, adică a ovarelor şi testiculelor, ce duce la formarea lor fizică.

Fluidul colorat în verde are o altă vibraţie de energie şi este orientat către centrul de absorbţie la nivelul ombilicului; pătrunzând în organism, se dirijează în special spre plexul solar, o formaţiune nervoasă vegetativă, situată în spatele stomacului, înaintea coloanei vertebrale, şi care este formată din doi ganglioni nervoşi, numiţi ganglioni semilunari. Acest plex solar se mai numeşte şi creierul abdominal, pentru că este în legătură cu cei doi nervi vegetativi, antagonişti, simpatic şi parasimpatic, cu toate viscerele abdominale: ficat, stomac, pancreas, intestin subţire şi intestin gros, rinichi şi glande suprarenale. Aceste organe au în structura lorenergetică în special acest fluid colorat în verde.

Culoarea galben-aurie este orientată spre centrul de absorbţie eterică de la nivelul inimii. Acest fluid formează în special matricea energetică necesară activităţii cordului, ale cărui contracţii şi dilataţii (sistole şi diastole) se succed la intervale extrem de exacte, încât numai un ordinator electronic le-ar putea întreţine cu o asemenea precizie.

Dar fiecare varietate de energie a fluidului solar, care corespunde fiecărui culori în parte, este un fel de ordinator electronic, care are în memorie structura organică şi funcţionalitatea fiecărui organ în parte, mai mult chiar, fiecare spirit în parte este un fel de calculator electronic care are în memorie formarea fiecărei varietăţi de energie din fluidul electric. Aceasta înseamnă că spiritul este acela care formează corpul eteric, iar corpul eteric formează la rândul lui corpul fizic. Este de remarcat că activitatea creierului este întreţinută în special de fluidul eteric colorat în albastru. Creierul este *un instrument* al spiritului, spiritul nu trebuie confundat cu inteligenţa, care într-adevăr ţine de creier. Există 6 inteligenţă, mai mult sau mai puţin dezvoltată, în funcţie de spiritul omului respectiv, care este mai mult sau mai puţin evoluat şi care,

conform gradului său de dezvoltare, îşi creează prin corpul eteric un creier mai mult sau mai puţin dezvoltat. Este comparaţia dintre un pianist (spiritul), care compune o melodie, şi un pian care execută melodia: melodia este redată mai bine sau mai puţin bine, în funcţie de calitatea pianului. Corpul eteric se modifică pierzându-şi din calitate odată cu înaintarea în vârstă, la fumători, la alcoolici şi la cei ce consumă exagerat ceai şi cafea.

În şedinţele de materializare în care, cu ajutorul spiritului, se poate materializa fantoma unui spirit mort, o mare cantitate de fluid eteric se pierde de mediumul de materializare. În afară de fluid eteric, corpul fizic al mediumului mai pierde şi o cantitate de materie fizică, mai cu seamă gazoasă şi lichidă, din această cauză mediumul pierde din greutatea sa exact cât cântăreşte fantoma, uneori până la 40 kg. Sunt citate cazuri când mediumul se dematerializează complet, dispărând în întregime, pentru ca să reapară odată cu dispariţia fantomei.

Corpul astral al spiritului unui om mort, găsit liber în lumea astrală, şi care acceptă să se materializeze, foloseşte pentru aceasta corpul eteric al mediumului.

Imediat după moarte, corpul eteric este alăturat corpului astral, stând alături de acesta, cu atât mai mult cu cât spiritul este puţin evoluat, mai legat de plăcerile din lumea fizică. Un beţiv decedat poate vizita cu corpul său astral o cârciumă, folosindu-se de un oval de materie eterică pentru a absorbi mirosul alcoolului, dar nemaiavând corpul fizic să perceapă mirosul şi gustul alcoolului, el împinge pe alţii în mod telepatic să se îmbete şi astfel să se hrănească cu gândul de saţietate al acestora. Alteori, spiritul ce vine din lumea cealaltă absoarbe numai o cantitate mică de materie eterică din corpul mediumului, suficientă însă pentru a forma o mână eterică sau numai degetele care să ţină un creion cu care să scrie sau să producă lovituri, să răstoarne şi să mişte obiecte.

În general, pentru ca o formă astrală să devină vizibilă asistenţilor este nevoie atât de materie eterică, cât şi de materie dură fizică, luate mediumului. Forma văzută

în cazul fantomelor incomplet materializate este o peliculă subţire ca un nor fin, ca un abur. Draperiile albe în care apar îmbrăcate spiritele morţilor ce se materializează sunt fabricate mai ales din veşmintele mediumului şi asistenţilor. Această draperie pe care şi-o creează spiritul în unele cazuri poate persista ani de zile după dispariţia fantomei, dar cel mai adesea dispare odată cu aceasta. Atingerea fantomei incomplet materializate provoacă mari suferinţe atât spiritelor ce se materializează cât şi mediumului ce se află în transă. Este de reţinut că niciodată o fantomă complet materializată, nu îmbracă aspectul fizic al omului care trăia înainte de moarte, el păstrează numai glasul acestuia. Aşa s-a întâmplat şi cu fantoma complet materializată a lui Iisus, el fiind recunoscut numai după glas şi apoi când şi-a arătat cicatricele lăsate de cuiele cu care a fost răstignit la mâini şi picioare.

Puterea spirituală a oamenilor este diferită de la individ la individ, în funcţie de calitatea spiritului cu care a venit la reîncarnare – aceasta se reflectă direct asupra corpului eteric pe care şi-l formează. În mod normal, numai jumătate din numărul de petale pe care le au „discurile” de absorbţie eterică sunt în activitate. Această proporţie de funcţionalitate este absolut necesară pentru specia umană, altfel nu s-ar forma corpul fizic al omului, căci orice plantă şi orice animal îşi au centrele lor de absorbţie eterică, dar nu corespund ca număr de petale. Cu cât un om are în activitate un număr mai mare de petale la nivelul discurilor de absorbţie eterică, cu atât este mai mare puterea lui spirituală, iar când centrul de absorbţie eterică localizat între sprâncene este în totalitate în activitate, omul obţine vederea şi auzul spiritual. Când intră în activitate mai mult de jumătate din numărul centrului de absorbţie eterică localizat la nivelul creştetului capului, atunci se poate realiza desprinderea corpului astral de corpul eteric şi corpul fizic putând călători în spaţiu. Intrarea în activitate a petalelor este în strânsă legătură cu concentraţia gândirii, altfel spus cu

ajutorul spiritului prin gândire şi voinţă se pot activa petalele diferitelor centre de absorbţie. Corpul eteric, alături de corpul astral, formează aura corpului uman; această aură este cercetată cu ajutorul electronografiei. Aura corpului se modifică în intensitate şi culoare în funcţie de starea de sănătate a diferitelor organe şi, de asemenea, diferă în raport cu starea sufletească a acestuia. Aura este implicată în atragerea şi respingerea dintre oameni, căci se atrag numai acele corpuri eterice care corespund ca nuanţă a vibraţiilor lor. Corpul eteric este folosit, de asemenea, în procedeele de magie, fie cu caracter benefic, fie malefic, pentru că, prin structura sa spaţială, este dotat cu memorie, inteligenţă şi voinţă. Prin intermediul gândirii, i se pot da anumite ordine mentale pe care el le pune în funcţiune atunci când vine în contact cu persoana căreia urmează a i se adresa. În acest scop, se folosesc în magia neagră legătura cu care se leagă picioarele mortului, apa în care se spală mortul, florile de pe mormânt, se înfig ace în corpul mortului, care, după ce sunt lăsate un timp, se scot şi se folosesc. De asemenea, se folosesc diferite produse biologice ale oamenilor în viaţă, la cei ce urmează a li se aplică procedee magice, cum ar fi: sângele menstrual, părul pubian care se arde şi se foloseşte scrumul, unghiile, sperma etc. sau lenjeria de corp care este impregnată cu fluidul eteric al acestuia.

În interiorul corpului, fluidul eteric parcurge trasee bine precizate, pe diferite meridiane, pe care chinezii le cunosc din antichitate şi pe care se bazează tratamentul prin acupunctură, ale cărui puncte pentru înţepare corespund punctelor de minimă rezistenţă electrică a pielii. În interiorul corpului, el se concentrează în special de-a lungul fibrelor nervoase* în ganglionii nervoşi vegetativi, în măduvă şi encefal.

Corpul electric este acela ce transmite corpului astral toate impulsurile ce vin din mediul exterior şi din interiorul organismului, determinând formarea sentimentelor şi a stărilor afective. Cu alte cuvinte, sentimentele noastre de bucurie, de tristeţe, de râs şi

plâns, de frig, de cald, de foame, de durere, de sete, de saţietate, toate sunt direct transmise de corpul eteric. Aceste sentimente alcătuiesc ceea ce se numeşte suflet.

Ce se întâmplă cu sufletul nostru după moarte? El urmează acelaşi ciclu evolutiv ca şi corpul eteric. Imediat după moarte, părăseşte corpul fizic *odată cu corpul astral*, sub forma unui abur văzut de cei ce au *vedere spirituală*, un abur ce se desprinde *de mort prin creştetul* capului, iar la oamenii cu un spirit mai puţin evoluat, prin gură odată cu ultimul act al respiraţiei. Aceste două corpuri, eteric şi astral, ar cântări împreună circa 15 – 20 g., iar desprinderea de corpul fizic în clipa morţii a putut fi surprinsă pe peliculă fotografică.

Desprins de corpul fizic, corpul eteric se găseşte unit cu corpul astral o perioadă de timp. În această perioadă, spiritul mai simte nevoia să-şi satisfacă unele sentimente, de foame, de sete. Aceste nevoi spirituale şi le satisface prin percepţia gândurilor ce se transmit de către oamenii rămaşi în urma lui în viaţa pământească. Aici îşi au explicaţia pomenile şi parastasurile ce se fac oamenilor morţi. Dar aceste pomeni trebuie făcute oamenilor care au cunoscut mortul, pentru că numai gândurile acestora ce se adresează mortului sunt recepţionate de spiritul omului mort.

În gândire, în gând se află limbajul prin care se comunică între spirite, atât încarnate, prin telepatie, cât şi dezîncarnate ce se aflărân spiritul astral. Actele de caritate pe care le facem faţă de cerşetori şi nevoiaşi sunt acte de mărinimie, dar nu au niciun efect asupra spiritului unui mort pentru singurul motiv că aceştia nu-l cunosc şi nud pot gândi.

Unirea corpului astral cu corpul eteric este însă vremelnică, după un timp ele se despart, corpul eteric, desprins de corpul astral, dispare, intrând în compoziţia eterului universal, pierzându-şi identitatea, şi\odată cu aceasta dispar şi dorinţele sufleteşti ale spiritului, deci dispare şi sufletul.

În lumea pământească, sentimentele noastre sunt

determinate de sistemul nervos, care reprezintă o concentraţie a corpului eteric. În lumea spiritelor, sunt recepţionate. numai gândurile noastre care se transmit sub formă de imagini.

Iată, deci, că am ajuns la concluzia că sufletul este muritor, spre deosebire de spirit care este nemuritor.

Dacă reîncarnarea spiritului din spaţiul astral se face înainte ca corpul eteric să se desprindă de corpul astral, atunci la reîncarnare spiritul aduce cu el şi un extract din corpul eteric, care va determina nu numai o asemănare a calităţilor spirituale, dar şi o asemănare a viitorului corp fizic, a cărei matrice energetică o formează.

După ce am văzut ce este sufletul şi cine îl determină, să vedem de fapt ce este spiritul.

Spiritul are o provenienţă divină, el pleacă din centrul de creaţie al divinităţii şi formează Eul nostru, în care se înregistrează toată memoria noastră, atât din viaţa actuală, cât şi din alte Vieţi anterioare, sub formă de imagini.

Trimisă la reîncarnare, scânteia divină se îmbracă în nişte haine fluidice, ce formează perispiritul acestuia, adică corpul astral, corpul solar, corpul universic şi corpul cosmic.

Corpul astral este absorbit prin aceleaşi centre de absorbţie ca şi corpul eteric, în special noaptea, când între corpul fizic şi corpul astral nu se interpune fluidul solar. În timpul somnului, corpul astral împreună cu Eul nostru se desprind de corpul fizic şi călătoresc în lumea astrală pentru a se reîmprospăta cu fluid proaspăt astral. Spiritul se manifestă prin ajutorul corpului astral, prin gândire, memorie şi imaginaţie. Corpul astral este cel ce dă vederea şi auzul spiritual, acesta nu are organe cu localizare precisă pentru a percepe auzul şi vederea spirituală, el are o percepţie difuză. Astfel că, atunci când vedem spiritual, o facem cu ochii închişi sau cu orice parte a corpului fizic aşa se explică de ce un om în stare de hipnoză vede să citească cu ochii închişi, vede cu spatele, vede la distanţe foarte mari, datorită faptului că în hipnoză

corpul astral s-a exteriorizat în afara corpului fizic şi corpului eteric.

Vederea spirituală la distanţe foarte mari se observă şi în telepatie, când corpul astral al celui ce primeşte mesajul se deplasează la locul celui ce transmite mesajul şi vede lucruri pe care acesta nu le poate vedea cu ochiul fizic. Vederea şi auzul spiritului au stat la baza inspiraţiilor şi revelaţiilor divine, prin care Moise şi ceilalţi profeţi au scris *Biblia*, Mohamed a scris *Coranul*, şi la fel se pretinde că cele patru *Evanghelii* au fost scrise tot prin inspiraţii divine.

— Ce formă de energie intră în alcătuirea spiritului? Cercetătorii au constatat o mare cantitate de particule de neutrino în preajma celui ce percepe mesajul telepatic, adică gândirea. Cu alte cuvinte, gândul este reprezentat printr-o formă de energie specială, formată din neutrino, dar gândirea face parte din spirit, astfel se poate deduce ca cel puţin *în parte* spiritul este format şi din aceste particule. Particulele de neutrino, neavând masă, sarcină electrică sau sarcină magneţi că, pot să circule antigravitaţional, să treacă prin materie cu viteză mai mare de zece la puterea a zecea faţă de viteza luminii. Astfel, într-o fracţiune de secundă, gândul poate parcurge distanţe, enorme cum ar fi distanţa de la pământ la soare, în spirit, în Hui nostru, toate amintirile vieţii se înregistrează sub formă de imagini. În ceea ce priveşte locul unde s-ar găsi el în organism, se pare că acesta se află în substanţa reticulară din trunchiul cerebral. Această formaţiune nervoasă are conexiuni cu toate formaţiunile nervoase din toate structurile ce formează subconştientul nostru, dar şi cu scoarţa cerebrală, ea primeşte peste o sută de milioane de bioinformaţii pe secundă, dar nu conştientizează decât o mică parte, pe care scoarţa cerebrală le primeşte şi, prin comenzi specifice, influenţează activitatea noastră. Faptul că reuşeşte să trieze informaţiile pe care le primeşte după importanţa lor înseamnă că această formaţiune reticulară are o mentalitate, o logică, o inteligenţă proprie, ea

conştientizează o parte din informaţii, iar la altele răspunde fără a le conştientiza, intervenind în activitatea organelor interne ce sunt inervate de sistemul nervos vegetativ. Acest răspuns se face în special cu ajutorul hipotalamusului, o adevărată centrală telefonică a organismului.

Tot la nivelul substanţei reticulare sunt primite mesaje prin telepatie, cu alte cuvinte gândul este recepţionat la acest nivel şi decodificat. Decodificarea gândului se face sub formă de imagini, de altfel s-a reuşit să se fotografieze imaginea pe care ne-o propunem în gând, deci o fotografie a gândului.

În hipnoză, când corpul astral este desprins de corpul fizic şi eteric, gândurile transmise celui hipnotizat sunt recepţionate tot sub formă de imagini, şi tot de substanţa reticulară, care prin intermediul subconştientului acţionează comenzi conforme cu mesajul mental primit. Subconştientul are un model de funcţionare pentru fiecare imagine-simbol primită chiar dacă în realitate percepţia fizică este eronată; de exemplu: îi sugerăm că îl ardem cu un fier roşu, la locul de contact apare o arsură, deşi locul l-am atins cu un creion oarecare. Spiritul a recepţionat imaginea corpului înroşit, prin gândire şi el a reacţionat producând o arsură prin comenzi ce au fost date sistemului nervos vegetativ, prin care se produc modificări celulare specifice arsurii.

Gândurile sunt percepute în mod continuu în subconştient’şi numai o parte din ele sunt conştientizate. Mesaje telepatice prin gândire primim în permanenţă, atât de la spiritele încărcate, cât şi de la spiritele oamenilor morţi, aflate ca spirite libere în lumea astrală.

Corpul astral este format dintr-un fluid mai puţin dens decât corpul eteric. El formează fantomele incomplet materializate, atunci când acestea apar sub forma unui abur, dar cu chip de om. Aşa a apărut pentru prima dată Iisus, când i s-a arătat Mariei Magdalena şi când îi spunea să nu-l atingă, căci nu s-a înălţat încă la Tatăl.

Corpul astral intră în alcătuirea aurei corpului

împreună cu corpul eteric, de care este separat printr-un strat izolator foarte fin, format din elemente subatomice.

La yoghinii avansaţi, corpul astral se desprinde de corpul fizic şi poate călători în lumea astrală, luând cunoştinţă despre acestea, şi apoi se reîntoarce în corpul fizic. Spiritul parcurge un proces evolutiv de la inferior la superior, cu alte cuvinte un rudiment de spirit al plantei evoluează în altul de animal şi apoi acesta, în cel de om. Spiritul îşi alcătuieşte corpul eteric specific speciei respective, altfel spus şi corpul eteric are o evoluţie de la mai puţin evoluat, ia mai evoluat. Cofpul eteric la rândul lui formează corpul fizic.

Copilul în viaţa intrauterină trece prin toate etapele pe care corpul eteric le-a parcurs de-a lungul evoluţiei. Astfel că atunci când spunem că ontogenia repetă filogenia este un adevăr, referindu-ne însă numai la evoluţia corpului eteric. Această evoluţie a corpului eteric este la rândul ei subordonată evoluţiei spiritului pe care o urmează.

Un spirit uman îşi formează un corp eteric uman, unul de animal îşi creează un corp eteric de animal.

Spiritulr (Eul nostru) pleacă din sfera divină, din regiunea numită Tătar sau Capul Divinităţii. Corpul astral şi celelalte corpuri ce formează perispiritul pleacă din a doua zonă a divinităţii, denumită Toracele sau Respiratorul *Divinităţii*, *iar corpurile* eterice *pleacă* din a treia sferă, mai periferică, numită Pântecele sau Laboratorul Divinităţii, de aici plecând fluidele specializate în materializarea tuturor mineralelor, plantelor, animalelor şi omului, după gradul lor evolutiv. Din punctul de vedere al ştiinţei spirituale, această alcătuire a divinităţii constituie Sfânta Treime. Sfera corpurilor eterice este sfera din care pleacă suflul sau forţa vitală a tot ce există în univers.

Spiritele mediumurilor de materializare pot materializa diferite materii sub acţiunea gândului lor, ele pot la fel de bine să dematerializeze materia în elementele subatomice din care sunt formate şi să le treacă prin materie pentru a le materializa din nou în altă parte.

În anumite împrejurări, bariera atomică ce separă corpul astral de corpul eteric se poate rupe sau fisura, lăsând corpul astral să părăsească parţial sau total corpul fizic. Când îl părăseşte în totalitate, se* instalează moartea. Aşa se întâmplă în şocurile puternice din traumatismele cranio-cerebrale sau în traumatismele psihice puternice, cum ar fi o emoţie la aflarea unei veşti bune sau rele.

Această barieră atomică este aceea care face să nu putem comunica conştient cu spiritul nostru şi să aflăm ce se găseşte înregistrat în memoria lui din actuala viaţă, sau din alte vieţi anterioare, în starea de hipnoză, ca şi în somn, corpul astral părăseşte împreună cu Eul nostru corpul fizic şi corpul eteric, dar mai păstrează o legătură sub forma unui cordon, numit cordonul de argint, care se pare că este localizat la nivelul bulbului rahidian; dacă nu ar persista această legătură, ar înceta imediat viaţa, pentru că circulaţia şi respiraţia îşi au centrele nervoase la nivelul bulbului rahidian.

Reţeaua atomică ce separă corpul eteric de corpul astral ne protejează şi de fluxul de amintiri din alte vieţi care ne-ar împiedica activitatea. Aceeaşi barieră atomică este răspunzătoare de faptul că în timpul somnului nu ne amintim exact visele noastre. Efecte nocive asupra acestui strat izolator îl au tutunul şi alcoolul.

În timpul dezvoltării copilului în viaţa intrauterină, măi întâi se formează reţeaua energetică a corpului eteric şi aceasta la rândul ei formează corpul fizic. Cele şapte raze de culoare din fluidul solar participă la alcătuirea întregului corp al copilului, fiecărui organ fiindu-i necesară o anumită culoare care are o anumită vibraţie de energie.

Scânteia divină, Eul nostru, nu se găseşte de la început în interiorul corpului copilului, el pătrunde mai târziu. Unii consideră că acesta s-ar petrece odată cu formarea sângelui şi începutul activităţii cordului copilului, adică după luna a treia de sarcină, alţii cred că pătrunderea spiritului în corpul copilului se face la naştere.

Materia eterică a copilului este luată din corpul eteric al mamei. De aceea, pentru a naşte un copil viguros, cu sănătate deplină, este nevoie ca mama să-şi cultive astfel gândurile, încât să-şi imagineze formarea unui copil bine dezvoltat şi sănătos, ştiindu-se că prin gânduri, deci prin spirit, se poate forma un corp eteric cu structură energetică informaţională normală.

Corpul eteric al omului are două diviziuni distincte, una inconştientă, pe care se bazează funcţionalitatea sistemului nervos vegetativ autonom, în speţă simpaticul şi parasimpaticul, şi o altă diviziune ce formează corpul eteric, care determină funcţionalitatea sistemului nervos al vieţii de relaţie, respectiv organele de simţ, adică inervaţia conştientă sau voluntară. Această diviziune are importanţă, căci, se pare, numai aceasta din urmă poate fi magnetizată.

Mediumile de materializare de categorir inferioare atrag la materializare entităţi astrale dintre cele mai indezirabile care pot fura din vitalitatea mediumului sau a asistenţilor.

Este posibil ca aceste entităţi spirituale să fure întreg corpul fizic al unui medium sau al asistenţilor.

În fenomenele de magie neagră, denumite conjuraţie, se fac tocmai astfel de materializări ale unor spirite rele, diavolare. În general, spiritele care se materializează sunt atrase de muzică, dar sunt respinse de fumul de ţigară, de alcool şi de came; de asemenea, spiritele inferioare sunt respinse de fumul de tămâie. De cele mai multe ori, aceste materializări sunt văzute numai de oameni cu vedere spirituală, nu de oameni obişnuiţi, deşi ele există şi se pot imortaliza pe pelicule fotografice.

Înainte de a părăsi definitiv corpul fizic, aşadar înainte de moarte, corpul astral se desprinde parţial de corpul fizic, cu care rămâne în legătură printr-un cordon ombilical. În această situaţie, apare o stare de clarviziune, astfel încât muribundul aude şi vede la distanţă ceea ce se petrece într-o altă cameră sau chiar la distanţe mult mai mari. După ce părăseşte trupul, corpul astral formează o

haină fluidică Eului, spiritului, care imediat după moarte intră într-un somn adânc, care este mai lung sau mai scurt ca durată, în funcţie de stadiul de evoluţie al spiritului.

La început, spiritul este ataşat corpului eteric. Cu cât mai dezvoltate au fost simţurile şi dorinţele pentru plăcerile pământeşti, cu atât mai mult va fi atras spiritul spre pământ, pentru a-şi satisface plăcerile pe care însă nu le mai poate primi prin percepţiile fizice.

Trebuie reţinut faptul că numai spiritul omului mort de moarte naturală se scufundă în somn, cei ce se sinucid sau sunt ucişi nu sunt în stare de somn, ei coboară adesea pe pământ, văd şi aud cu corpul lor astral tot ce se întâmplă.

Când spiritul se găseşte în stare de somn, are loc 6 vizionare a întregii şale vieţi pământeşti. În general, spiritele superioare au o perioadă de somn mai lungă decât spiritele mai puţin evoluate. Această, perioadă este direct proporţională cu timpul pe care îl va petrece spiritul în planul astral; după trezirea sa, când el se dezbracă şi de haina ce i-a fost oferită de corpul astral, se trezeşte pe un plan spiritual corespunzător vibraţiei energetice a spiritului respectiv. Planul astral nu reprezintă un loc anume, dimensiunile lui nu le constituie spaţiul, ci natura vibraţiilor, legea atracţiei afinităţilor face ca fiecare spirit să fie atras în zona corespunzătoare gradului său de evoluţie. Această lege este implacabilă şi nu greşeşte niciodată.

Spiritele din lumea astrală pot coborî oricând în planurile inferioare, dar niciodată nu pot urcă în planurile superioare… în aceste planuri spirituale, nu există niciun fel de materie, în afara gândurilor noastre de pe pământ şi gândurilor emise de spiritele din spaţiu care sunt transmise sub formă de imagini.

Cu cât spiritele sunt mai puţin evoluate, cu atât mai puţin vor trăi în lumea astrală, de unde sunt trimise conform legii divine a cauzei şi efectului, a karmei, pe pământ, la o nouă reîncarnare, pentru o nouă evoluţie spirituală.

Fiecare spirit duce cu sine propriul său iad sau rai creat de el în viaţa pământească. Propria lui conştiinţă este primul său judecător.

Eul său îl face să apară gol-goluţ în faţa propriei sale priviri spirituale. În lumea astrală, spiritele cu acelaşi plan vibrator se întâlnesc, comunicarea dintre ele făcându-se cu ajutorul gândurilor lor.

Spiritele din spaţiu pot comunica şi cu spiritele încarnate de pe pământ, în şedinţele de spiritism şi de materializare.

Biserica creştină condamnă spiritismul pe considerentul, că asemenea evocări deranjează spiritele aflate în spaţiu, atrăgându-le în plan material şi tulburându-le dezvoltarea. Spiritele din spaţiul astral mai comunică cu oamenii de pe pământ în şedinţele de materializare când ele apar, de data aceasta ca fantome, incomplet sau complet materializate. Ori de câte ori se materializează o fantomă, ea spune că reprezintă spiritul unui om mort. Spiritele mai puţin evoluate ocupă zona roşie spaţială, astrală, cea mai apropiată de pământ, acestea sunt spiritele care hoinăresc vizitând locurile crimelor lor precedente, mustrându-le conştiinţa. Ele fac încercări disperate pentru a şterge sau îndepărta greşelile din trecut. Ele acţionează atât în plan astral, cât şi pe pământ, aşa cum sunt lunaticii, aceste spirite sunt considerate legate de pământ. Cele mai puţin evoluate spirite sunt folosite în procedeele de magie neagră, ele se materializează în şedinţele de conjuraţie când li se ordonă să intre în acţiune pentru a produce diverse îmbolnăviri sau chiar moartea altor persoane.

În lumea astrală, nu există sex spiritual, spiritele nu sunt de sex feminin sau masculin. Aşa cum a spus de altfel şi Iisus, care, fiind întrebat cu care soţie se va întâlni după moarte spiritul unui bărbat care a avut pe pământ mai multe soţii, El răspuns că în lumea spiritelor nu există sex spiritual, acolo există o singură formă spirituală, aceea a gândurilor, a ideilor şi imaginaţiilor noastre. Este adevărat că există, totuşi, o deosebire în raport cu sarcina electrică

a lor. Unele sunt electric negative şi la reîncarnare vor fi de sex feminin, iar altele au sarcina electric pozitivă şi se vor reîncarna în sex masculin.

În zona mijlocie a atmosferei spirituale, se găsesc spirite mai evoluate, iar în zona cea mai îndepărtată se află spiritele cele mai evoluate.

Imediat după moarte, corpul astral are înfăţişarea corpului fizic, dar după aceea va lua o formă sferică. În lumea astrală, spiritele au o individualitate a lor care este recunoscută atât între ele, dar şi în comunicările care se fac cu spiritele încarnate în timpul şedinţelor de spiritism şi în timpul somnului. Referitor la cele relatate în *Biblie*, că în viaţa de dincolo de moarte fiecare spirit îşi are casa lui, aceasta trebuie înţeleasă astfel: fiecare spirit îşi construieşte o casă în gândirea şi imaginaţia sa. Lumea astrală este o lume a gândurilor şi a ideilor care se comportă ca fiinţe vii. Cei ce au vedere spirituală le văd sub forma unor vibraţii strălucitoare. Aceste sfertule spirituale îşi au o structură spaţială electronică, fiind înzestrate cu voinţă şi memorie, inmagazinarea memoriei şi posibilitatea de a o descifra este cea care ne confirmă faptul că reîncarnarea este una dintre legile divinităţii. Dacă un om este hipnotizat, adică detaşând corpul lui astral de corpul fizic şi corpul eteric, noi putem comunica cu Eul nostru-astfel: dacă ne întreabă cineva ce am făcut în urmă cu douăzeci de ani, într-o anumită zi, nu ne-am aminti nimic, dar în stare de hipnoză ne amintim totul. Regresând persoana hipnotizată în timp, dacă o ducem la stadiul de copil, ea ne va vorbi cu o voce de copil şi ne va povesti ce făcea la acea dată. Dacă o regresăm în viaţa intrauterină, va lua poziţia fetusului, ghemuit, cu genunchii în flexie, cu capul hiperflectat şi cu pumnii în dreptul ochilor, dar nu va mai vorbi nimic. Regresând-o şi mai înapoi, ne relatează fie că este spirit liber în lumea astrală, ca spirit al unui om mort, din altă viaţă, descriindu-ne ceea ce vede în lumea astrală, fie că este reîncarnat într-o altă persoană căreia îi spune numele, locul unde trăieşte, părinţii, evenimentele social-politice

din acea viaţă la data respectivă. Dacă se întâmplă ca în acea viaţă să fie femeie, vorbeşte cu voce de femeie, dacă este bărbat vorbeşte cu voce de bărbat. Dacă în acea viaţă trăieşte într-o altă ţară decât în cea care trăieşte acum, vorbeşte în limba ţării respective, deşi în actuala viaţă nu cunoaşte această limbă. S-a reuşit să se regreseze în timp, până la a noua viaţă, într-o perioadă de două mii de ani. Aceasta denotă că *amintirile* vieţilor se înregistrează în Eul nostru, ca în fişe de calculator electronic. Este suficient să scoţi din memorie fişa respectivă şi să vezi toată viaţa la acel moment. Aceste amintiri nu sunt dispersate, deşi în altă viaţă cunoaştem o anumită limbă, la naştere noi o uităm, rămânând înscrisă numai în memoria Eului nostru/

Pe timpul lui Iisus, se cunoştea de către iniţiaţi noţiunea de reîncarnare.

Iniţial, biserica romano-catolică descria fiinţa umană ca fiind alcătuită din trei părţi: corp fizic, suflet şi spirit. Dar, cu timpul, noţiunea de spirit a fost ştearsă, rămânând numai dualitatea: corp-suflet.

— Aceasta se întâmplă în secolul al II-lea după Iisus. Ştergerea noţiunii de spirit a dus cu timpul şi la negarea reîncarnării, căci, lipsind termenul de spirit, aceasta nu mai putea fi înţeleasă. Ideea de reîncarnare a fost scoasă din *Noul Testament* în urma Conciliului Ecumenic din anul 553 de către împăratul Iustinian, printr-un act politic în urma unui scrutin, cu trei voturi contra două voturi.

Noţiunea de spirit reapare începând cu secolul al XVII-lea, dar ea era privită ca o parte componentă a sufletului.

Corpul electric care formează întregul corp material a putut să fie pus în evidenţă, astfel că lângă un bob de grâu a putut fi fotografiată matricea unei plante întregi în mărimea ei naturală. Această remarcă este citată de Dethlefsen în cartea sa *Psihologia esoterică*.

De asemenea, Harold Saxon Buer, profesor la Universitatea din Yale, a cercetat câmpurile electrice şi magnetice care înconjoară fiinţele vii.

În jurul unui pui de broască ţestoasă a putut fi

observat un câmp magnetic de forma unei broaşte mature.

Desprinderea corpului astral de corpul fizic şi eteric a fost studiată de medicul american Raymond Moody în cartea sa la *vie*, *après la vie*. Acesta, stând de vorbă cu sute de bolnavi, care au avut o moarte clinică, a observat că toţi, indiferent de gradul de cultură, de naţionalitate şi de locul unde trăiesc, arată că în această stare trăiesc aceleaşi fenomene. Ei spun că Eul lor, spiritul lor, se află alături de corpul fizic, de cele mai multe ori pe tavanul sălii de operaţie, sau al salonului unde aceştia au intrat în stare de moarte clinică şi de acolo îşi privesc corpul lor lipsit de viaţă. Toţi declară că, odată separat de corpul fizic, spiritul lor străbate un tunel întunecat, la capătul căruia apare o lumină clară. De asemenea, toţi descriu că în această perioadă îşi retrăiesc toate amintirile vieţii pământeşti.

Desprinderea corpului astral se face, de asemenea, în timpul somnului, din care cauză somnul a fost comparat cu un frate mai mic al morţii. În timpul somnului, procesele electrice din creier se reduc foarte mult, undele cerebrale înregistrate pe electroencefalogramă, de la 30/sec. În timpul stării de veghe, se reduc la 2 – 3 în timpul somnului sau chiar mai puţin. Bătăile inimii, respiraţia, tensiunea arterială şi temperatura corpului scad foarte mult. În timpul călătoriei sale astrale din timpul somnului, corpul astral rămâne 16 gat de corpul fizic şi eteric printr-un cordon şi, care permite spiritului să se reîntoarcă în corp.

Aşa se explică şi reînvierea unor bolnavi din moarte clinică făcută de Iisus şi descrisă în *Biblie* ca învieri din morţi. Readucerea acestora la viaţa s-a făcut prin puterea spirituală a lui Iisus. Astfel, readucând la viaţă pe fiica lui Jair, Iisus i s-a adresat simplu, zicându-i: „Copilă, ridică-te” (Luca 8: 54). Tânărului din Nair, care murise de mai mult timp, Iisus i s-a adresat mai insistent: „Tinere, Eu îţi spun ţie, ridică-te” (Luca 7: 14). În cazul readucerii la viaţă a lui Lazăr care murise de trei sau patru zile, Iisus i s-a adresat cu o mare concentraţie a gândirii, privind spre cer, adresându-se cu glas tare, strigând: „Lazăre, ridică-te!”

(Ioan 41: 43). Aceasta însemna că prin efort spiritual, deci prin gândire, Iisus a reuşit să reintroducă în corpul fizic al celor trei corpul lor astral.

Dacă, într-adevăr, aceste trei cazuri au fost readuse la viaţă în corpul lor de came, nu acelaşi lucru s-a petrecut cu Iisus, acesta nu a reapărut prin învierea corpului său fizic, căci acesta s-a dematerializat prin forţa spirituală. Iisus a reapărut ca fantomă, ca materializare prin spirit.

Legea atracţiei afinităţilor explică posibilitatea reîncarnării unui spirit într-un nou-născut, ai cărui părinţi, în special mama, au în spiritul lor aceeaşi frecvenţă de vibraţii eterice. De remarcat că, în timpul somnului, corpul astral desprins de corpul fizic şi eteric călătoreşte la mari distanţe pe pământ, vizitând diverse locuri. În somnul cu vise, globii oculari, deşi acoperiţi de pleoape, prezintă mişcări foarte repezi în diverse direcţii, corespunzătoare locului pe care îl visează. Astfel, dacă visăm o schelă, o înălţime, globii oculari se mişcă în sus, dacă visăm ceva în adâncime, globii oculari se mişcă în jos. Această mişcare a globilor oculari este corelată cu fluidul electromagnetic care se emană în special prin ochi, şi corpul astral este animat tot de un curent electromagnetic. Aceasta ne mai demonstrează că desprinderea corpului astral nu este în totalitate, el mai păstrează o legătură cu corpul eteric şi corpul fizic, care explică mişcarea globilor oculari.

Legea divină a cauzei şi efectului face ca orice acţiune făcută cu fapta, gândirea sau imaginaţia să poarte în sine consecinţe bune sau rele. Omul este într-o măsură nebănuită creaţia gândurilor sale, astfel încât, la ce se gândeşte în această viaţă, el va deveni mai târziu.

Cu ajutorul gândirii concentrate, mai cu seamă într-un loc lipsit de alte excitaţii externe, omul poate comunica cu Eul său. Acesta deţine deja, în profunzimile sale latente, soluţiile perfecte la toate problemele care ne preocupă. El poate să îndeplinească, direct proporţional cu intensitatea încrederii, orice dorinţă.

Gândurile noastre produc în Eul nostru rezultate bune sau rele, în funcţie de natura lor. Trebuie să gândim o

acţiune pe care dorim să o facem, sub forma unor imagini, care însoţesc actul gândirii, spiritul va înmagazina aceste imagini şi va conduce acţiunea conştientă a noastră pentru îndeplinirea exactă a acţiunilor imaginate. Gândindu-ne întotdeauna la bine, binele ne va urma ca o umbră pretutindeni. A te lăsa cuprins de frică sau de gândul rău înseamnă a-l atrage prin rezonanţă, datorită punerii la unison cu acesta. Singura putere stăpână pe spiritul nostru este gândul, de aceea trebuie să alegem cu grijă propriile noastre gânduri. Gândul sau ideea este sămânţa care va face să apară, mai devreme sau mai târziu, fructul. După felul cum gândim în prezent, clipă de clipă, spiritul îşi programează şi pregăteşte viitorul, de aceea nu trebuie să căutăm să înţelegem pentru a crede şi să credem pentru a înţelege, căci dacă nu vei crede nu vei simţi şi nici nu vei reuşi să înţelegi. Din întregul potenţial cerebral cu care a fost creat, omul nu foloseşte decât 4%, restul rămâne *neutilizat*, în stare latentă. Acţionând spiritul prin gândire fermă şi dinamică, se poate creşte extraordinar de mult acest procentaj.

Se produc vindecări miraculoase datorită unei credinţe ferme transmise telepatic sau prin autosugestie. Simptomele caracteristice majorităţii bolilor pot fi provocate rapid prin sugestie hiponotică: letargie, catalepsie, somnambulism, transă.

În acţiunea de comunicare cu Eul nostru, trebuie să evităm orice tensiune, orice sforţare artificială, orice crispare sau constrângere mentală. Datorită gândirii puternice, permanent fiinţa noastră vibrează la unison, intrând astfel în rezonanţă cu anumite straturi de manifestări macrocosmice, şi astfel spiritul nostru intră în legătură cu alte spirite existente în lumea astrală, de unde captează diferite forme de energie şi informaţii care determină efecte sincrone în activitatea spiritului. Orice idee sau gând acceptat se transformă într-un focar de autosugestie, operând cu starea spiritului.

Când există o neconcordanţă între imaginaţie şi voinţă, totdeauna imaginaţia este aceea care câştigă

victoria, fie în bine, fie în rău. Când voinţa este puternică, imaginaţia va fi mereu controlată şi nu va putea rezulta conflictul. Aceasta se întâmplă deoarece toată activitatea noastră, spiritul o are în memorie sub formă de imagini. Când regresăm în timp un spirit, omul respectiv ne descrie anumite momente din viaţa actuală şi din alte vieţi anterioare, corespunzătoare perioadei în care îl regresăm sub formă de imagini ale sale, ca şi când cineva din afară l-ar privi şi l-ar descrie.

Reamintirea vieţii în moarte clinică se face tot sub formă de imagini. Acesta este motivul pentru care o imagine pe care o producem cu ajitforul gândurilor are o putere foarte mare asupra spiritului. El are modele de funcţionare şi răspuns la orice imagine pe care o primeşte cu ajutorul gândului. Tot astfel se explică de ce un mesaj mental, transmis prin gândire, este decodificat indiferent în ce limbă este transmis, căci nu cuvintele ca atare sunt înţelese, ci gândurile care formează mesajul şi care se transmit sub formă de imagini, existând un cod spiritual universal atât la plante, cât şi la animale şi om. O plantă reacţionează descărcând biocurenţi atunci când ne imaginăm în gând să-i rupem o crenguţă. Tot astfel un animal reacţionează corespunzător cu gândul pe care îl transmitem sub formă de imagini, aşa cum am descris în cartea *Enigma vieţii şi a morţii*.

În timpul somnului, spiritul, desprins de corp şi călătorind în astral, fuzionează cu anumite aspecte ale naturii superioare, intră în contact cu alte spirite pe care le consultă în realizarea acţiunii pe care i-am transmis-o sub formă de imagini în stare de veghe. El se consultă atât cu spiritele încarnate, cât şi cu cele libere din spaţiu. Aşa se explică cum în somn găsim soluţii la unele probleme pe care în stare de veghe nu le găsim. Tot astfel se explică descoperirea structurii atomului de către Nils Bhor, descoperirea tabloului lui Mendeleev şi alte descoperiri epocale care s-au făcut în timpul somnului.

A treia lege a divinităţii privind evoluţia spiritului este legea suferinţei. Numai prin suferinţă se poate

purifica spiritul. Iisus a predicat aceasta pe munte sub forma *fericirilor*:

— Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor;

— Fericiţi cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia;

— Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, căci aceia se vor sătura;

— Fericiţi cei blânzi, căci aceia vor moşteni pământul;

— Fericiţi cei milostivi, căci aceia se vor milui;

— Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, căci a lor va fi împărăţia cerurilor;

— fericiţi cei urâţi cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu (Matei 5, 3 – 12).

Iisus spune că putem comunica cu Dumnezeu, prin gândire, şi anume prin rugăciune. El a conceput rugăciunea *Tatăl Nostru*, care se citeşte şi astăzi în biserica creştină (Matei 6, 9 – 13, Luca 11, 1 – 4). El a învăţat pe apostolii săi cum să se roage, spunându-le: „iar când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii cărora le place prin sinagogi şi colţul uliţelor, stând în picioare, să se roage ca să se arate oamenilor. Tu însă când te rogi intră în camera ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns, şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie.

Rugăciunea trebuie făcută cu elan şi încredere, cere şi ţi se va da. şi vei afla, bate şi *ţi se* va deschide” (Luca 11 – 9).

Iisus, în parabola celor zece fecioare, arăta că fiecare spirit personal are o candelă, fiecare se luminează cu propria lui lumină, cel ce crede nu numai că primeşte şi posedă propria lui lumină din credinţa sa supranaturală, la rândul lui devine dătător de lumină şi purtător de har.

Pentru a înţelege mai bine efectul gândului nostru, trebuie să reluăm descrierea aurei corpului nostru, care este formată din corpul astral şi corpul eteric. Acestei aure i se descriu trei straturi: dublul eteric, aura interioară şi aura exterioară.

Dublul eteric vine imediat în contact cu corpul fizic,

are o grosime de 1, 5 – 5 mm, este variabil de la individ la individ, este transparent şi striat, între striaţii având o culoare trandafirie.

Al doilea strat al aurei corpului îl formează aura interioară, ea continuă spre în afară dublu eteric. Lăţimea ei este constantă între 5 – 10 cm. Ea are o structură granulară, granulele fiind foarte fine şi dispuse într-o înfăţişare striată. Ele sunt dispuse paralel şi peipendicular pe suprafaţa corpului, dând aurei o siluetă dantelată.

Al treilea strat al aurei corpului este format de aura exterioară, care începe la marginea din afară a aurei interioare şi este foarte variabilă. În jurul capului ea depăşeşte cu 2 – 3 cm limita aurei interioare. JEA este amorfa şi neluminoasă.

Laeopii, aurele sunt identice până la pubertate, când încep să se diferenţieze după sex. La femei, aura este mai lată în jurul taliei şi, de asemenea, este mai lată în spate decât în faţă. Intelectualii au aura mai mare decât cei ce se îndeletnicesc cu munca fizică, mai ales în jurul capului. Cu cât aura are o culoare mai cenuşie, individul este mai redus intelectual.

În general, se poate spune că aura interioară are o structură striată, pe când aura exterioară este o nebuloasă, aura interioară este net delimitată, pe când aura exterioară este mai vagă. Razele luminoase emană întotdeauna din aura interioară, aceasta înseamnă că cele două aure sunt formate din energii diferite. Aura interioară este aceea care se poate modifica prin acţiunea gândirii, printr-un act de voinţă, ea îşi schimbă culoarea în funcţie de starea de sănătate a corpului. De asemenea, cu cât un om este mai inteligent, cu atât cu/părea aurei devine mai albastră.

Dublul eteric este foarte sensibil la acţiunea alcoolului, a cărnii şi a tutunului.

Energia ce intră în alcătuirea corpului eteric, spre deosebire de energia corpului astral, nu răspunde instantaneu la acţiunea gândului.

Referitor la magnetizarea obiectelor, un obiect care a

stat în contact cu o persoană absoarbe corpul eteric şi magnetismul acesteia şi va determina persoanei cu care vine în contact sentimentele şi gândurile pe care le poartă. Aşa se explică acţiunea magiei, când se foloseşte corpul eteric.

Alimentele absorb magnetismul persoanelor care le prepară, căci magnetismul se emite în special prin degete şi prin privire. Lenjeria de pat este încărcată cu magnetismul persoanelor care dorm în ea şi influenţează persoanele care vor urma să doaimă în ea, producându-le o stare de linişte sau, din contră, de nelinişte, de insomnie şi vise urâte, conform gândurilor rele ce sunt impregnate în eterul lenjeriei. Fumul de tămâie demagnetizează camerele de influenţa spiritelor inferioare, diavolare, de aici şi expresia populară „fuge ca dracul de tămâie”.

În tratamentul bolilor, un rol important îl au emanaţiile eterice ale medicilor care tratează bolnavii. Aşa se explică succesul unor medici şi insuccesul altora, deşi cunoştinţele profesionale sunt identice.

Energia mentală care intră în structura gândului este aceea care are puterea de a intra în comunicare atât cu corpul eteric, cât şi cu corpul astral, altfel spus „vocabularul” folosit de energia gândului este înţeles de ambele corpuri, astral şi eteric. Şi unul, şi altul pot fi formate şi disociate instantaneu, sub acţiunea voinţei, a gândirii. Acest vocabular al gândului este înţeles în mod inconştient atât de corpul astral al oamenilor, cât şi de perispiritul animalelor şi plantelor, şi chiar de unele minerale, cum este cristalul de cuarţ.

Fiinţa umană cuprinde, de fapt, două entităţi într-una: conştientul, care ne dă raţionamentul, şi subconştientul, care este incapabil de un raţionament sau de o logică. Dacă conştientul nu este dotat cu memorie, subconştientul este chiar sediul memoriei. Toate evenimentele din actuala existenţă, cât şi din existenţele anterioare, sunt înregistrate şi se conservă în subconştient. Aceste amintiri pot fi examinate comunicând cu Eul nostru în stare de hipnoză.

Se poate spune că în Eul nostru există o imensă bibliotecă, în care se depozitează memoria; la intrare este un bibliotecar, acesta este conştientul, care, deşi nu cunoaşte conţinutul volumelor, are rolul de a lăsa să pătrundă aceste volume. Conştientul poate stimula subconştientul, poate să-i transmită anumite informaţii, pe care acesta le înregistrează în memorie.

Fiind lipsit de logică, subconştientul nu poate decide dacă o informaţie este reală sau nu, de aceea, pentru a nu se înregistra informaţii ireale, conştientul nu trebuie să-i trimită impresii sau opinii false.

În stare de hipnoză, ecranul care separă conştientul de subconştient dispare, căci corpul astral este scos în afara corpului eteric şi corpului fizic, astfel că subconştientul, cel ce îmbracă spiritul, Eul nostru, devine liber şi putem comunica cu el. Energia vitală a corpului poate fi furată, dacă stăm alături de persoane bolnave, de fcătre acestea, de asemenea bătrânii pot fura corpul eteric al copiilor. Din această cauză, copiii nu trebuie să doarmă alături de bătrâni. Fluidul vital, corpul eteric este încărcat cu electromagnetism, care îi conferă o bipolaritate. Acest fluid pătrunde în corp prin mâna stângă, care este polul negativ, şi părăseşte corpul prin mâna dreaptă, care este polul pozitiv. Din această cauză, când dorim să transmitem acest fluid folosim întotdeauna mâna dreaptă.

Chiar Iisus Hristos a transmis din puterea lui spirituală energie apostolilor Săi, prin mâna dreaptă pe care a pus-o pe capul acestora.

— Acest procedeu este folosit şi astăzi de episcopi, când se hirotonisesc preoţii. Fachirii din India, prin concentraţia gândirii, pot transmite acest fluid unei seminţe, făcând ca viitoarea plantă să crească până la maturitate, în câteva minute.

De menţionat că, dintre animale, pisica are cea mai mare cantitate de forţă vitală, din această cauză, în Egiptul antic pisica era considerată un animal sfânt.

Procesele psihice nu sunt determinate de conştient. Aceasta se observă cel mai bine în timpul somnului cu vise

şi în stare de hipnoză, t când conştientul este suprimat şi, cu toate acestea, cel hipnotizat are trăiri sufleteşti, corelate de sugestia mentală care i se transmite prin concentraţia gândirii. Aceasta confirmă faptul că nu scoarţa cerebrală este sediul proceselor psihice, sediul acestora fiind în subconştient, cel cu care noi comunicăm în stare de hipnoză.

Freud a încercat să explice enigma vieţii prin cele două instincte fundamentale ale biosferei: Eros şi Thanatos, adică instinctul sexual şi instinctul morţii. Amintirile vieţii psihice, Freud le consideră a fi refulate în subconştient, care ar fi alcătuit din tendinţe sexuale refulate.

După concepţia lui, elementele structurale ale psihicului ar fi Eul, şinele şi supraeul, dintre ele şinele ar fi sediul tendinţelor instinctuale şi ale refulatului. Iubirea şi frica reprezintă principalele pârghii prin care se constituie comandamentul asupra Eului. Freud descrie spiritul conştient şi cel inconştient. Arhetipurile, matricele de funcţionare ale subconştientului sunt germenii spirituali inconştienţi. Conform concepţiei lui, procesele psihice sunt reglate în mod automat de principiul plăcerii. Activitatea organismului se desfăşoară într-o tensiune continuă ca să ocolească neplăcerile şi să procure plăcerile. Senzaţia de plăcere corespunde unei descreşteri, iar senzaţia de neplăcere unei creşteri de energii ce se manifestă în viaţa psihică. Orice mişcare psiho-fizică care trece pragul conştiinţei este însoţită de plăcere în măsura în care tinde spre stabilitate şi de neplăcere atunci când se îndepărtează de această stabilitate, între ele existând o zonă de indiferenţă senzarială. Principiul plăcerii domină viaţa psihică, dar nu în totalitate, dacă principiul plăcerii orientează activitatea primă a psihicului pentru supravieţuirea organismului, în raport cu condiţiile nfediului extern, uneori este periculos, locul său fiind luat de principiul realităţii, care, deşi în fond urmăreşte tot obţinerea plăcerii, impune o amânare a acesteia, acceptă chiar o neplăcere pasageră, ca o etapă intermediară în

obţinerea plăcerii. Numai instinctul sexual continuă să urmărească obţinerea principiului plăcerii şi în acest caz el învinge principiul realităţii, ceea ce este în dauna întregului organism. Cu alte cuvinte, substituirea principiului plăcerii cu cel al realităţii este ceea care duce la senzaţia de neplăcere.

Neplăcerea apare şi când Eul, în cazul evoluţiei sale, trece la forme superioare de organizare.

Senzaţia de plăcere şi neplăcere, ca senzaţii conştiente, sunt dependente de corpul eteric, prin intermediul scoarţei cerebrale, dar nu numai prin intermediul scoarţei, căci ele apar şi atunci când scoarţa este scoasă temporar din funcţie în stare de hipnoză sau în timpul somnului cu vise, ceea ce înseamnă că procesele psihice sunt dependente în special de subconştient, de spiritul nostru. În cadrul proceselor psihice, intră teama, spaima şi frica. Teama desemnează o anumită stare caracterizată prin aşteptarea pericolului necunoscut. Frica presupune un element determinat, iar spaima, o stare proprie cuiva, apărând într-o situaţie primejdioasă pentru care nu a fost deloc pregătit, caracteristica ei fiind momentul surprizei. Toate aceste trei stări ţin de spirit, de Eul nostru, care are înscrise în memoria lui situaţii asemănătoare din alte vieţi anterioare. Aceste amintiri din alte trăiri pământeşti, în alte vieţi anterioare, explică apariţia unor nevroze sau fobii, care altfel nu ar avea nicio explicaţie – aşa se explică frica de apă, de înălţime, de foc, claustrofobia şi altele.

Sunt interesante experienţele efectuate de medicul psihiatru Brian Weiss, care, regresând în timp o pacientă suferindă de nevroză, a constatat că în alte patru vieţi anterioare murise prin morţi violente. Acestea au fost relatate în cartea sa *o mărturie a reîncarnării*. Aceste amintiri din memoria Eului explică apariţia stărilor de nevroză în actuala existenţă.

Amintirile Eului nu sunt de conştientizat, dar uneori este posibil ca acestea să apară când intervine fenomenul retrăirii evenimentului refulat în subconştient. În sfera

spiritului, intră şi instinctul sexual, care stă la baza evoluţiilor tuturor speciilor. Dacă instinctul sexual este determinat de spirit, nu de suflet, plăcerea sexuală aparţine numai de suflet. Pierderea potenţei sexuale lezează amorul propriu şi duce la senzaţii dintre cele mai dureroase, la apariţia unui sentiment de inferioritate, foarte frecvent la nevrotici.

Aceasta se întâmplă mai ales la bărbaţii care în viaţa lor imediat anterioară au fost încarnaţi ca femei.

În general, conştiinţa nu trebuie considerată caracteristica generală a proceselor psihice, ci doar o funcţie particulară a acestora. Instinctului sexual îi este caracteristică repetiţia, iar în felul acesta asigură nemurirea substanţei vii.

Freud descrie complexul oedipian, prezent la băieţi faţă de mamă şi la fetiţe faţă de tată. În ceea ce priveşte copilul de sex masculin, încă de foarte timpuriu el dezvoltă o investiţie libidinală faţă de mamă, care are, ca punct de plecare sânul matern şi reprezintă cazul tipic al alegerii obiectului prin contact intim.

În ceea ce priveşte pe tată, copilul şi-l apropie prin identificare. Cele două relaţii coexistă până în momentul în care datorită apariţiei pubertăţii se amplifică dorinţele sexuale ale copilului pentru mamă, precum şi datorită faptului că tatăl constituie un obstacol în calea acestei dorinţe. Astfel se naşte complexul oedipian prin care copilul nutreşte ideea de a înlătura pe tatăl său şi de a-l înlocui pe lângă mamă. Declinul complexului oedipian consolidează maturitatea băiatului.

Aceleaşi complexe se întâmplă şi la fetiţă faţă de tatăl ei. După felul cum ştim să gândim, ne încărcăm subconştientul cu un potenţial de acţiune bun sau rău. Omul, semănând gândul, culege acţiunea, semănând acţiunea, culege un obiect, semănând un obiect, culege un caracter, semănând un caracter, culege un destin, acestea sunt cuvintele lui Swani Schivananda. Cu alte cuvinte, omul prin educaţia gândirii îşi poate controla activitatea.

Gândul, ca formă de manifestare a spiritului, are o

viteză de propagare care întrece viteza luminii, deplasarea sa poate penetra orice fel de materie întâlnită în cale, gândul poate ajunge la extremitatea universului în aceeaşi clipă în care a fost emis. Esenţa gândului este mai fină decât a eterului universal, el propagându-se sub formă de unde care umplu tot universul, determinând un mediu specific lui, care impulsionează şi hrăneşte structurile psihice umane. Din oceanul gândurilor, omul poate accepta sau respinge anumite gânduri. Gândurile nu dispar niciodată, ele sunt eterne, dar ele nu sunt lipsite de viaţă, ele se comportă ca nişte fiinţe vii, astfel că ele reprezintă cea mai vie şi sublimă forţă a universului existenţial.

Gândurile rele pot influenţa telepatic acţiunea oamenilor, apropierea dintre oameni se face când vibraţia gândurilor lor este la unison.

Yoghinii îşi pot vedea propriile lor gânduri, precizându-le forma, culoarea, mărimea, forţa sau masa lor. Vederea spirituală yoghinul şi-o dezvoltă prin activitatea centrului de absorbţie eterică şi astrală situat între sprâncene, la rădăcina nasului.

Culoarea gândului diferă în funcţie de gradul de spiritualitate al cuvântului şi în funcţie de starea emoţională afectivă.

Sensibilii emit gânduri de culoare maro, gândul unui om furios este de culoare roşu-închis, iar un gând cu o încărcătură spirituală are o culoare galbenă.

În procesul gândirii, rolul cel mai important îl are imaginaţia. Numai imaginaţia face ca omul să vadă în mintea sa sentimentele la care gândeşte. Noţiunile de duşman sau prieten, de plăcere, de rău, de bun, de viciu sau virtuos se realizează numai cu ajutorul imaginaţiei. Acestea sunt reprezentări ale spiritului nostru, dar nu se pot realiza fără participarea sufletului nostru, legat de exteroceptori, interoceptori şi proprioceptorii organismului fizic, care se transmit piin energia care formează corpul nostru eteric.

Omul poate, prin educaţia gândului, să intervină în desfăşurarea acţiunilor, sale. Gândurile bune şi frumoase

modelează şi înfrumuseţează chipul nostru. Natura gândurilor lasă o amprentă pe faţa oamenilor corespunzător felului lor de gândire: gelozia, ura, răzbunarea. Gândurile negre dizarmonizează trăsăturile chipurilor oamenilor. Aerul feţei este transparenţa aurei energetice, de aceea se poate spune că: „faţa este oglinda sufletului nostru”. Figura omului care gândeşte rău devine dură, antipatică. Ochii sunt organele de simţ care transmit semnalele gândirii, fie că este vorba de stări de nelinişte, de tristeţe, de ură, de armonie interioară sau de depresiune sufletească.

Stările de seninătate ale gândirii şi ale sufletului vor destinde muşchii faciali, vor catifela pielea feţei şi vor limpezi ochii. Gândul de frică are un efect nociv asupra fiinţei umane, distrugându-i organismul. Frica reduce diametrul vaselor de sânge ca urmare a unei descărcări exagerate de noradrenalină în sânge, ducând la o reducere a fluxului sangvin cerebral şi a altor organe, inimă, ficat, măduvă, organe sexuale, piele. Astfel, pot apărea multe boli organice cum sunt: cardiopatii ischiemice, boli hepatice, anemii pernicioase, impotenţă şi frigiditate sexuală sau diferite boli de piele cum ar fi: prurigo, psoriazis şi altele. Gândul rău constituie cauza generală a apariţiei nevrozelor şi psihozelor; gândul rău nu poate fi îndepărtat decât printr-o reeducare a gândirii noastre şi pentru aceasta se recomandă optimismul, râsul, veselia. Gândirea viciată produce modificări şi în funcţia glandelor cu secreţie internă. Este vorba de o creştere a catecolaminelor, a adrenalinei şi noradrenalinei care pot duce la accidente vasculare grave. Stăpânirea stării de furie se face prin promovarea stării de iubire, toleranţă şi altruism. Educaţia gândurilor trebuie să înceapă cu frânarea anumitor dorinţe trupeşti, cum sunt supraalimentaţia, cu excesele sexuale, dorinţa de preamărire, luxul, lenea şi desfrâul.

Oamenii asemănători în gândire se atrag prin telepatie. Se cunoaşte zicala: Spune-mi cu cine te întâlneşti, ca să-ţi spun cine eşti. Oamenii îşi grăbesc

îmbătrânirea cugetând gânduri rele; se creează astfel ridarea, uscarea şi subţierea pielii, uzura vaselor de sânge, căderea părului, frigiditate, impotenţă, ciroză.

Pună felul cum gândim, transmitem subconştientului nostru irr igini-simbol privind activitatea organismului nostru.

Se poate spune că aşa cum îţi sunt gândurile, aşa îţi va fi şi viaţa. 91 general, niciO pătrime din gândurile noastre nu sunt de provenienţă proprie, ele fiind captate din atmosferă, căci eterul omniprezent înmagazinează orice gând al oricărei persoane, gândurile fiind nemuritoare. Explicaţia marilor succese sau a marilor drame rezultă în calitatea celor cu gânduri negative de a atrage gândurile negative din eter şi a celor cu gânduri bune de a atrage gândurile de armonie şi realizare, căci mentalurile au caracterul unor magneţi care atrag din eter tocmai acele gânduri pe care le fabrică omul cu predilecţie. Gândul, de regulă, este o fiinţă vie care pribegeşte prin spaţiu până când întâlneşte un mental care îl captează. Gândul construieşte mediul în care trăieşte, căci eşti precum îţi este gândirea. Sănătatea ta este reflectarea gândurilor tale, iar curăţenia morală este cea mai eficientă metodă de întărire a gândului. Cu cât gândirea este mai concentrată pe o problemă, cu atât foita ei creşte.

Dorinţele sexuale exagerate şi excesele sexuale diminuează *energia* vieţii, perturbând armonia *gândirii*. Nu *în zadar* funcţia sexuală a putut fi comparată cu o mlaştină în care te poţi îneca.

Voinţa este factorul divin care mobilizează puterile gândului: memoria, percepţia, judecata, sinteza, analiza etc. Semnalele care atestă o creştere a voinţei sunt: o privire intensă, magnetică, curaj, o voce puternică, o aură plăcută, un echilibru nervos şi optimismul.

Gândurile-rele diferă de cele bune prin formă, culoare, calitate, substanţă şi greutate.

Egoismul, gelozia, ura, aroganţa trebuie extirpate ca nişte pomi cu fructe otrăvitoare.

Napoleon afirma că închide sertarele gândurilor neplăcute, şi odată cu închiderea lor, deschide pe cele ale gândurilor plăcute, iar atunci când doreşte să adoarmă, le închide pe amândouă. Prin gândire, putem fi sugestionaţi în mod telepatic sau prin concentrarea gândirii putem comunica cu Eul nostru sau cu subconştientul nostru.

Pentru subconştient se utilizează, de asemenea, termeni ca subconştienţă sau zonă marginală a conştiinţei. Totodată, subconştientul a fost caracterizat ca fiind un inconştient normal sau ca o zonă superficială şi apropiată de conştiinţă a inconştientului şi care, spre deosebire de sferele profunde ale inconştientului, se află în relaţii de compatibilitate cu conştiinţa şi este uşor accesibil acesteia. Subconştientul a fost calificat uneori ca preconştient, iar în conflictul dintre conştient şi inconştient s-a constatat că subconştientul se situează pe poziţiile conştiinţei, participând la refularea pulsiunilor inconştiente. Acestea sunt filtrate prin subconştient şi numai unele ajung la conştiinţă. De asemenea, numai unele dintre funcţiunile conştiinţei, fiind* filtrate prin subconştient „ajung să fie asimilate şi transformate în sferele inconştientului. Prin urmare, deşi subconştientul se prezintă ca o rezervă şi un subsistem potenţial al conştiinţei şi totodată ca posteonştiinţă şi preconştiinţă, iar pe altă parte se prezintă ca un inconştient neconflictual şi transparent, nu putem integra acest sistem în vreunul din cele două sisteme polare (conştientinconştient), ci trebuie să realizăm existenţa relativ automată a subconştientului, ca sferă sau modalitate mediatorie sau tranzitorie, între conştient şi inconştient. Unii, datorită ignoranţei, confundă subconştientul cu inconştientul, cu toate că inconştientul este înzestrat cu alte caracteristici. Subconştientul este un ansamblu de servomecanisme şi implicaţii nemijlocite ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă din care se construiesc stările de conştiinţă, fiind un subsistem mediator care face parte din Eu, deosebindu-se de Eul conştient, întrucât persistă într-o formă latentă sau implicită, dar totodată deosebindu-se

radical de inconştient.

Subconştientul deţine în profunzimile sale latente soluţiile perfecte la toate problemele care ne frământă şi ne poate îndeplini, direct proporţional cu intensitatea încrederii, orice dorinţă. Subconştientului trebuie să-i dai ordine (gânduri, imagini, trăiri orientate dinamic, aspiraţii) clare şi ferme, el controlează, intermediază şi conduce majoritatea experienţelor vieţii noastre. Atât acţiunile pe care le-am comis cât şi gândurile pe care le-am avut în trecut ne urmează ca o umbră, producând rezultate bune sau rele, în funcţie de natura lor. Legea fundamentală a vieţii care permite înflorirea ei este legea încrederii depline în sine. Singura încredere fermă în sine generează forţa şi bucuria, trebuie să eliminăm din gândire orice frică, fiindcă o fiinţă temătoare este o fiinţă slabă, iar o fiinţă slabă este un pericol nu numai pentru ea însăşi, ci pentru întreaga ambianţă în care trăieşte, căci o va polua prin telepatie cu energiile sale psihice. Subconştientul nostru este un executant credincios care ne este subordonat şi nu discută cu noi în contradictoriu. El acceptă necondiţionat tot ceea ce mentalul nostru conştient gândeşte şi crede cu convingere sau îşi imaginează.

Mentalul nostru conştient este paznicul căii de acces spre subconştient. În mod normal, prima lui funcţie ar trebui să fie aceea de a ocroti subconştientul, astfel încât în el să nu ajungă să se imprime idei false, convingeri perverse sau gânduri negative. Caută cât mai des să gândeşti de la înălţime din punct de vedere al adevărurilor eterne, universal valabile, în lumina legilor fundamentale ale vieţii, şi nu situându-te la nivelul inferior, îmbâcsit de prejudecăţi, superstiţii, frică şi ignoranţă. De asemenea, indolenţa este o infirmitate şi trebuie îndepărtată printr-un efort viguros. Subconştientul controlează toate funcţiile vitale ale corpului, el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente, dar nu te va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens. El este un servitor atotputernic care nu poate avea iniţiative atât tâmp cât

mentalul lui nu-i dă dispoziţie să acţioneze în acest sens.

Indiferent dacă obiectul, starea sau modelul proiectat de tine mental există sau nu în manifestare, datorită gândirii tale ferme şi cât mai dâre, subconştientul va căuta să-l realizeze dându-i expresie după planul mental pe care l-ai cristalizat. Acesta este idealul, iar concretizarea sa conformă cu gândirea şi credinţa aparţine numai subconştientului. Dacă modelul există deja în manifestare, subconştientul, direct proporţional cu puterea comenzii mentale, va atrage către tine magnetic ceea ce vrei sau eventual te va ghida în mod telepatic către ceea ce doreşti să afli. Un mental puternic energizant şi intens focalizat prin concentrare poate provoca cu uşurinţă prin rezonanţe sau manifestări în subconştientul altei fiinţe umane, aşa cum se întâmplă în hipnoze.

Dorinţa ta este solicitarea sau rugămintea adresată subconştientului. Imaginează-ţi anticipat cât mai bine îndeplinirea acestei dorinţe, sesizează-i din plin realitatea şi după un oarecare interval de timp vei putea resimţi bucuria rugăminţii îndeplinite.

Cel mai propice moment natural pentru a impregna şi dinamiza subconştientul prin intermediul unei idei sau al unei imagini clare este starea ce se instalează în faza trecerii de la veghe la somn. Motivul* constă în faptul că în acele clipe legătura cu sfera subconştientului se poate realiza spontan în mod optim. În fazele profunde ale somnului, subconştientul fuzionează cu anumite aspecte ale naturii superioare. Fii întotdeauna binevoitor, plin de compasiune, dacă este cazul, dar refuză în mod ferm să cedezi în faţa râului, căci altfel acceptarea ta îţi va marca prin persuasiune insidioasă subconştientul care va fi corupt încetul cu încetul, reflectând precis compromisurile pe care le-ai făcut cândva. Trăirile tale interioare ce implică gândurile, stările şi sentimentele sunt într-o foarte mare măsură cauza reacţiilor celorlalţi faţă de tine. Datorită reacţiilor pe care în mod spontan, prin rezonanţă, le produci în subconştientul lor, care interferează cu al tău telepatic, putem explica cheia simpatiilor sau antipatiilor

fulgerătoare care ţin de afinităţile sau dizarmoniile ce apar între două sau mai multe subconştienturi. *Un* cocoşat, un orb şi în general un infirm inspiră *milă*, *ai mila* de orbi mentali sau infirmi spirituali. La un nivel superior de a înţelege totul înseamnă a iena totul, iartă-i deci şi tu pentru că acum nu ştiu ce fac, dar mai târziu vor fi obligaţi să-şi dea seama datorită consecinţelor. Cunoaşterea este puterea, a şti înseamnă a prevedea, iar a prevedea înseamnă a putea.

Atribuţiunile spiritului sunt procesele de cunoaştere care includ memoria, gândirea, imaginaţia şi atenţia, iar în tulburările acesteia, iluziile şi halucinaţiile.

Atenţia are rolul de autoreglare a activităţii psihice, ea are rol în procesul formării imaginilor obiective şi fenomenelor reale. Ea este funcţia psihică care realizează orientarea şi concentrarea electivă a activităţii psihice asupra unui grup limitat de obiecte, fenomene şi acţiuni diferite.

Memoria este procesul psihic afonentării retrospective realizat prin întipărire, păstrare şi evocare. Ea dovedeşte experienţa anterioară şi constituie rezervorul gândirii şi imaginaţiei. Memoria realizează legătura între ceea ce a fost perceput, gândit şi trăit, asigură continuitatea şi consecvenţa conştiinţei. Se cunoaşte faptul că memoria este înregistrată la nivelul subconştientului unde îşi are sediul Eul nostru, îmbrăcat în corpul astral. Memoria este înregistrată în subconştient pe etape, conform timpului când imaginile s-au realizat. Acest fapt se constată cel mai pregnant în regresia în timp a celor ce sunt hipnotizaţi. Când subiectul examinat îşi aminteşte perfect toate trăirile din viaţa actuală sau din alte vieţi actuale, sub formă de imagini ale acesteia ca şi când el ar fi privit din exterior. Memoria spiritului, deşi este conştientizată pe moment, se pierde cu timpul din conştient, dar rămâne înregistrată în subconştient. Amintirea altor vieţi anterioare se face numai sub stare de hipnoză sau foarte rar se întâlneşte la unii copii, la care constatăm o amintire naturală a acestor vieţi. Este foarte

important de remarcat că, dacă în alte vieţi, subiectul a trăit într-o altă ţară cu o limbă diferită din cea din viaţa actuală, în regresiile în timp el îşi are în memoria Eului său acea limbă, deşi în viaţa actuală nu o cunoaşte.

Spiritul rămas singur după moarte îşi trăieşte viaţa de spirit liber, până când condiţiile de pe pământ îi oferă o nouă posibilitate pentru reîncarnare. În această perioadă; când spiritul este liber, el îşi păstrează starea de conştiinţă a lui având în memorie toate amintirile vieţii anterioare. Această stare de spirit liber îi oferă însă nişte calităţi suplimentare, pentru el dispărând noţiunea de timp, ca trecut, prezent şi viitor. Aceasta explică visele de premoniţie, când corpul astral desprins de corp în timpul somnului este influenţat telepatic de spiritele din spaţiu asupra evenimentelor viitoare. Tot astfel se explică cum anumite mediumi de premoniţie prezic cu exactitate evenimentele viitoare (oracolele din Antichitate, Nostradamus, Vanga Dimitrova). Acelaşi fenomen explică şi comunicările pe care le fac spiritele în şedinţele de spiritism asupra unor evenimente ce urmează a se petrece. O altă deosebire între spirit şi suflet este aceea că spiritul, prin gândirea mediumurilor de materializare, poate materializa fantomele unor oameni decedaţi. Acest fenomen este cel mai hotărâtor pentru a face pe oameni să înţeleagă puterea spirituală a divinităţii. Cu siguranţă că, t dacă fenomenul de materializare a unor fantome s-ar desfăşura în faţa unei asistenţe numeroase, faptul ar deveni convingător în concepţia oamenilor despre spirit şi despre viaţă, dar ea se desfăşoară într-un cerc restrâns de oameni. Atunci când Iisus a făcut această materializare din spirit, de aşa manieră că a fost văzut de o mulţime de oameni, acest fenomen a determinat apariţia creştinismului, convingere care nu a putut fi înlăturată de niciun fel de prigoana împotriva creştinilor. Spiritul, prin corpul astral, este acela ce posedă auzul şi văzul şi, de asemenea, explică fenomenele zise paranormale de telekinezie, telepatie, clarviziune, radiestezie, levitaţie şi altele, în stările anormale ale proceselor de cunoaştere,

explicaţia trebuie căutată într-o perturbare a stării spirituale localizată în subconştient. O memorie a subconştientului care reţine fenomene şi trăiri dramatice din alte vieţi anterioare determină în actuala viaţă stări de frică, de teamă, de spaimă, de anxietate, de fobii şi obsesii.

Procesele gândirii şi memoriei sunt strâns legate de imaginaţie, care poate fi considerată ca un proces psihic de prelucrare, transformare şi sintetizare a reprezentărilor şi ideilor, în scopul făuririi unor noi *imagini şi* idei. Această imaginaţie se face pe baza unor obiecte şi fenomene existente în realitate, dar şi inexistente.

În timpul visului, imaginaţia noastră este pasivă şi este determinată de legăturile pe care corpul astral, desprins de corp şi călătorind în spaţiu, le face în mod telepatic cu alte corpuri astrale aflate ca şi el în lumea astrală, fie întrupate, deci ale unor oameni care trăiesc, fie ale unor oameni decedaţi. Imaginaţia activă este imaginaţia creatoare, care este indispensabilă oricărui act de creaţie.

Tulburările manifestate în procesele de cunoaştere, în operaţiile gândirii, cum ar fi analiza, sinteza, comparaţia, abstractizarea şi generalizarea, trebuie căutate în modificări ale corpului astral şi în bariera atomică, stratul izolator format din elemente subatomice, ce desparte corpul astral de corpul eteric.

Aşa pot fi explicate ideile delirante expansive, ideile delirante depresive, de persecuţie, de gelozie, de autoacuzare şi vinovăţie.

Psihozele paranoide de involuţie – delimitând diverse forme de psihoze ale involuţiei senile la bătrâni – pot fi explicate nu prin scleroza cerebrală, căci se cunoaşte că sunt oameni cu vârstă înaintată care, deşi au creier mult înlocuit cu celule conjugative (gliale) sau cu numeroase lacune prin el, au un psihic normal şi invers. Explicaţia apariţiei acestor psihoze de involuţie, uneori chiar după vârsta de cincizeci de ani, constă tot în alterarea stratului izolator dintre corpul astral şi corpul eteric, astfel încât prin mici fisuri se produc expansiuni în afară ale corpului

astral, cel ce întreţine un tonus moral Eului nostru. Aceste psihoze de involuţie apar în jurul vârstei de patruzeci şi cinci-şaizeci şi cinci de ani, ele devin persistente, având în general un fond anxios şi intricat cu fenomene depresive. Astfel este melancolia de involuţie, o afecţiune psihică ce se manifestă printr-o depresie anxioasă, halucinaţii auditive, idei de autoacuzare şi delirul de negaţie. Se întâlnesc, de asemenea, modificări ale proceselor voluţioniste.

Voinţa este latura reglatorie a conştiinţei, la baza căreia stau intenţia şi decizia subiectului, reprezentând activitatea psihică, orientată spre atingerea unor scopuri propuse de conştient şi pentru a căror realizare trebuie depăşite anumite obstacole interne sau externe care apar în calea îndeplinirii acţiunilor. În involuţia senilă scade capacitatea de acţiune, apar o lipsă de iniţiativă şi apa tulburări ale. conştiinţei omului.

Conştiinţa omului este una dintre funcţiile de sinteză ale psihicului uman. Ea reprezintă cea mai înaltă formă de reflectare a realităţii obiective, procesul de reflectare a propriului Eu şi a lumii înconjurătoare. Conştiinţa este rezultanta evoluţiei corpului astral ce îmbracă Eul nostru, în organizarea prezentului, bazată pe experienţele spiritului din trăirile anterioare vieţii actuale. La formarea conştiinţei, participă gândirea şi memoria, procese proprii ale spiritului nostru. În starea de veghe pe care o întreţine substanţa reticulară ca loc al subconştientului nostru, procesele psihice au o claritate, o corectă orientare, o luciditate şi un control raţional. Nu s-a reuşit să se localizeze un centru organic al conştiinţei umane. Stările de torpoare sau obnubilare constituie coborârea tonusului funcţional al întregului psihism, cu profunde tulburări în procesele imaginativ-reprezentative, cu orientări greoaie în timp şi spaţiu, cu apariţia tulburărilor de percepţie, cu apariţia halucinaţiilor vizuale şi auditive.

Conştiinţa este în strânsă corelaţie cu personalitatea individului, care este dată de orientarea gândirii, a memoriei, valoarea sentimentelor şi capacitatea de voinţă,

toate caracteristici particulare pentru fiecare spirit în parte, căci nu există două spirite identice, fiecare individ îşi are spiritul său, diferit de altele, conform gradului său evolutiv. Aceasta o ştim prin procesul reîncarnării, când din lumea astrală vine să se încarneze în nou-născut un spirit mai mult sau mai puţin evoluat, fiind atras, conform legii divine de atracţie a afinităţilor, de spiritul mamei sau al anturajului acesteia.

Este cunoscut faptul că spiritul ce vine la reîncarnare îşi creează mai întâi corpul eteric, iar acesta detenţiină formarea corpului fizic, în procesele de involuţie, are loc un proces de consum mai întâi al corpului fizic, apoi al corpului eteric şi în ultimă instanţă al corpului astral. Aşa se explică aspectul fizic al omului bătrân şi apariţia tulburărilor psihice descrise.

Procesele gândirii se pot modifica prin procesele de concentrare a voinţei, aşa cum se întâmplă la cei ce practică yoga sau la maeştrii doctrinei Zen. De fapt, prin acest practici se realizează o activitate a centrelor de absorbţie ale corpului eteric şi corpului astral care produc prin activitatea undelor cerebrale pe de o parte şi pe de altă parte produc desprinderea corpului astral. Desprins de corpul fizic, corpul astral manifestă facultăţi superioare pe care nu le-a evidenţiat în viaţa pământească.

Aşa cum am mai spus, în această stare de spirit liber în spaţiu el cunoaşte trecutul, prezentul şi viitorul, iar prin intermediul unor oameni care se numesc mediumi, în stare de transă, pot comunica cu ei. Aşa se explică clarviziunea. Este semnificativ cazul de clarviziune al Pythiei la Oracolul din Delfi din Antichitate, care, răspunzând întrebărilor adresate de regele Lydiei, îi spune: „Ştiu câte fire are nisipul şi întinderea mării, pot înţelege pe cel fără auz şi să-l aud pe cel mut, până în piept îmi pătrunde mirosul de broască ţestoasă când în tingire ea fierbe cu carne de miel laolaltă, zace sub ea întinsă arama şi aramă-i deasupra”, aşa cum consemnează Herodot în *Istoriile* sale. Răspunsul a fost corect, întrucât Cressus, pentru a pune în încurcătură oracolul, tăiase în bucăţi o broască ţestoasă şi

un miel, pentru a le fierbe într-un cazan de aramă acoperit cu un capac de aramă (relatare din volumul *Bios*, de Tudor Opriş).

Spiritul este acela ce prin intermediul unor mediumi de materializare face să se materializeze, fantomele care întotdeauna spun că reprezintă o persoană decedată care a venit să se materializeze trecând prin mari suferinţe pe care le-a acceptat pentru a se ridica mai sus pe treptele evoluţiei spirituale. Niciodată o fantomă materializată nu îmbracă aspectul fizic al persoanei moarte, dar păstrează caracterul vocii acesteia.

Alteori, spiritele libere din spaţiu produc în prezenţa unor mediumi de materializare fenomenul de telekinezie. Este citat cazul când, în prezenţa unui ucenic de cincisprezece ani, Heiner Sch., în raionul de porţelanuri al unui magazin din Bremen, forţe invizibile produceau stricăciuni de cinci mii de mărci. Un alt caz este înregistrat între anii 1967 – 1968 la Rozenheim, în biroul avocatului J. Adam unde, în prezenţa unei tinere de opsprezece ani, Anne Marie, se spărgeau becuri, de forţe invizibile, rafturi de cărţi se mutau singure şi se formau spontan numere de telefon la aparatul telefonic.

Un medium cunoscut de telekinezie a fost Matthaew Manning; acesta putea ridica cu puterea gândului o pernă care plutea prin cameră, putea ridica un pat până la înălţimea de 30 cm, şifonierul se mişca făcând paşi ca şi când cineva îl ridica cu mâinile, tablourile ieşeau. din cuie şi dansau prin aer.

Cercetări asupra acestui caz au făcut biologul şi matematicianul dr. George Owen din Cambridge, precum şi alţi cercetători de la Institutul din Toronto (Canada); s-a putut constata că sediul acestor fenomene de telekinezie este zona paleoencefală, din zonele subcorticale, unde este localizat subconştientul. Prin forţa spiritului, se creează din corpul eteric al mediumului o pârghie invizibilă ce mişcă toate aceste obiecte, observându-se că în urma acestor. fenomene corpul mediumului scade în greutate cu câteva kilograme.

Spiritul este acela ce determină şi apariţia fenomenului de levitaţie. În acest caz, mediumii care posedă această mediumnitate pot pluti în aer, ridicându-se de la pământ împotriva gravitaţiei. Iisus Hristos, aşa cum se descrie în *Evanghelii*, a mers pe apă, pe mare, dar şi alţi mediumi de levitaţie au repetat acest fenomen. Astfel, se descriu mediumi ca: fachirul Kovindasami, Home, Stenton Moses, Eusapio Paladino. În 1977 în hotelul din Selisberg în Elveţia, au fost prezenţi mai mulţi yoghini care au făcut demonstraţie privind levitaţia, ei s-au ridicat de la pământ şi au plutit în aer.

Procesele specifice spiritului sunt gândirea, memoria şi imaginaţia.

Gândirea include ca elemente constitutive operaţii de gândire şi cunoaştere. Deşi aceste două aspecte sunt strâns intercolerate, noţiunile fiind rezultate ale gândirii în procesul reflectării, iar operaţiile intelectuale fiind procedee, există unele deosebiri între ele. Operaţiile de gândire nu sunt cunoştinţe, ci formă de activitate mintală; cu noţiunile care pot fi însuşite fie prin procedee spontane de memorare, fie prin participarea efectivă, organizată, a gândirii. Procesul instructiv-educativ facilitează amândouă aceste moduri de însuşire a noţiunilor şi reprezentărilor. Gândirea poate fi caracterizată ca o funcţie complexă, la care se constată direcţie, înţelegere, invenţiune şi cenzură. Operaţiile elementare cu care lucrează gândirea sunt analiza, sinteza, generalizarea şi abstracţia. Gândirea nu reflectă *lumea înconjurătoare* de fiecare dată de la început, pe baza întregii experienţe de cunoaştere se constituie anumite principii operative generale, cum sunt figurile logice care reprezintă osatura funcţională de bază a gândirii. Figurile logice au un rol activ de control în formarea oricărei judecăţi.

Dezvoltarea gândirii presupune folosirea unor conservante, cum ar fi conservarea cantitativă, calitativă a substanţei corpurilor percepute, a volumului, a greutăţii etc.; soluţionarea problemelor de gândire presupune organizarea unor mijlociri ce se fac prin asociere de

judecăţi în raţionamente. În activitatea mintală are loc o organizare complexă de stereotipuri, de modalităţi de lucruri, prin care se realizează rezolvarea, dar şi o reprezentare mintală a desfăşurării problemei, o verificare mintală a ipotezelor, înţelegerea, ca parte componentă a gândirii, comportă două moduri de înţelegere: o înţelegere de tip intuitiv nemijlocită, care operează mai mult în imagini şi reprezentări, şi o înţelegere neintuitivă, mijlocită care operează mai ales cu noţiuni şi relaţii noţionale. Şi una, şi alta pot fi analitico-sintetice sau sintetico-analitice, adică pot fi situaţii de reflectare în care domină aspectul analitic sau în care domină aspectul sintetic. Evoluţia gândirii se face de la contemplarea şi înţelegerea intuitivă a fenomenelor, a cazului, la logica regulii, a legii pe care o exprimă cazul. Aceasta se face pe baza experienţei cognitive dobândite şi pe baza creşterii potenţialului de activitate intelectuală. Mai târziu se organizează procesul gândirii în raţionamente. Raţionamentele exprimă selectarea şi exprimarea unei anumite relaţii între general, particular şi individual.

În dezvoltarea raţionamentului, se exprimă dezvoltarea gândirii.

Spiritul, ca scânteie divină ce vine la reîncarnare pentru o nouă experienţă de viaţă, îşi dezvoltă gândirea plecând de fiecare dată de la început.

Dacă urmărim dezvoltarea gândirii copilului, observăm următoarele particularităţi descrise de J. Piaget:

— Egocentrism, caracterizat prin referirea tuturor acţiunilor şi fenomenelor la propria-i persoană, printr-o insuficientă distincţie între el ca persoană şi realitate;

— Sincretism, caracterizat prin stabilire întâmplătoare dintre fenomene;

— Ilogism, caracterizat printr-o inadaptare a judecăţii şi raţionamentului la realitate;

— Animism sau antropomorfism, constând în convingerea copilului că obiectele din jurul lui sunt însufleţite.

Gândirea fiind insuficient dezvoltată, nu poate sesiza

sensuri multiple şi complexe. Începând cu întrebarea de tipul: Ce este? copilul doreşte apoi să ştie despre obiect şi fenomene şi întreabă: De ce? Cu timpul, se dezvoltă modalităţile de a înţelege şi a opera raţional, apărând calităţi ale cunoaşterii, ca observaţia şi intuiţia. Se dezvoltă apoi înţelegerea care permite stabilirea raporturilor dintre cunoştinţele faptelor şi fenomenelor respective, ca un proces activ de construcţie mentală a unui fapt sau situaţie. La început, înţelegerea este intuitivă, nemijlocită, fiind percepută prin imagini şi reprezentări, devenind apoi mijlocită şi bazată pe relaţia dintre obiecte şi fenomene. Procesul formării noţiunilor cât şi distingerea accepţiunii lor adecvate, au loc pe baza dezvoltării criteriilor de asemănare, deosebire şi sistematizare.

Mecanismele formării asociaţiilor în procesul gândirii se fac prin contiguitate, prin asemănare, prin contrast şi prin cauzalitate, în general, gândirea oamenilor se împarte în gândire asociativlogică, în care predomină asociaţiile după conţinut şi cauzalitate, şi gândirea asociativ-mecanică, care este dominată de asociaţii mecanice „prin asemănare, asonanţă, rimă şi localizare în timp şi spaţiu.

Din punct de vedere spiritual, procedurile de gânduri sunt fapte care ne vor aştepta cândva, nicio protecţie şi nicio intenţie nu ne poate ajuta, căci noi înşine am hotărât prin gânduri viaţa pe care o vom trăi. Iadul şi raiul sunt în gândurile noastre care atrag faptele noastre, de aceea gândurile trebuie să fie curate, căci numai astfel vom putea trăi în pace şi vom putea fi fericiţi. Oricare dintre gândurile produse şi trimise de oameni în drumul său atrage toate gândurile asemănătoare lui sau se contopeşte cu altele, astfel devenind mai puternic, şi până la urmă ajung ia un creier, unde pătrunde şi acţionează. Deci gândul vostru se poate transforma în fapte – de către cineva asupra căruia el a putut acţiona. Prin modalităţile de gândire se fac ioc unor forme de gânduri asemănătoare, de aceea forţa gândirii nu trebuie irosită, ea trebuie concentrată spre apărare, căci, o dată pornită în aer, ea

acţionează ca o suliţă (Abd-ru-sin). Gândirea trebuie să caute adevărul, căci acesta rămâne mereu acelaşi. El nu se schimbă, căci el este etern. Fiind etern el, nu poate fi recepţionat niciodată în mod clar cu ajutorul simţurilor pământeşti, care nu cunosc decât schimbarea formelor, pentru aceasta trebuie să devenim spirituali, să ne eliberăm de gândurile pământeşti, căci numai astfel vom afla adevărul. Progres înseamnă fiecare luptă şi fiecare suferinţă. Astfel se oferă oamenilor posibilitatea de a şterge greşelile anterioare ale Eului nostru şi să fim astfel conduşi spre lumină.

Procesul de devenire a tuturor lucrurilor are loc în întregime la nivel spiritual, fiindcă orice forţă este numai spirituală. Fiecare acţiune, chiar şi cea mai slabă mişcare a unui om, este întotdeauna voită spiritual.

Corpurile omeneşti joacă, doar rolul unor instrumente însufleţite spiritual. Tot ce este vizibil pe pământ este efectul vieţii spirituale.

Spiritul întunecat de lăcomia pământească îl trage pe om în jos. Gândurile sunt acte de voinţă în care se găseşte forţa spiritului. Gândind bine sau rău, omul poate să dirijeze forţa dumnezeiască spre bine sau spre rău şi în aceasta constă răspunderea pe care o are omul, căci răsplata sau pedeapsa pentru felul cum gândim vor urma precis. Toate efectele gândurilor revin la punctul de plecare prin acţiunea reciprocă stabilită care nu greşeşte niciodată şi care este necruţătoare, incoruptibilă, severă şi dreaptă.

Gândul fiind spiritual, consecinţele de felul cum gândim se întorc în plan spiritual, în viaţa actuală pământească, în plan spiritual în lumea astrală după moarte sau în următoarele reîncarnări. Gândurile, nefiind materiale, nu se distrug odată cu distrugerea corpului după moarte, ele nu se pierd, acţionează mai devreme sau mai târziu, aşa cum am spus, pe pământ în actuala viaţă sau în astral, unde are loc focul purificator prin retrăirea gândurilor rele de pe pământ, şi se vor răsfrânge conform legii karmei şi în alte vieţi pământeşti viitoare.

Corpul fizic nu reprezintă fiinţa omenească, nu este întregul tău Eu, ci un instrument pe care tu şi l-ai ales sau pe care a trebuit să-l iei în funcţie de legile existente ale vieţii spirituale, în scurta existenţă a vieţii pământeşti, căci aceasta este o scurtă şcoală necesară pentru evoluţia spiritului. Spiritul fiu dispare odată cu moartea, el continuă să trăiască, Eul adevărat rămas liber după moarte, dezvelit de protecţia trupului său fizic, va fi atras şi reţinut de ceea ce îi este asemănător în planul astral corespunzător evoluţiei lui.

Dragostea divină produce ceea ce îi este de folos fiecărui spirit uman, nu ceea ce îl bucură pe pământ şi îi este plăcut.

Pentru mulţi, spiritul este ceva nedefinit, care de cele mai multe ori se confundă cu capacitatea intelectuală, iar pentru mulţi alţii existenţa spiritului este pusă sub semnul întrebării. Dar numai spiritul, numai el este adevăratul Eu al fiecăruia dintre noi, singurul lucru viu din noi şi singura părticică din Dumnezeu în noi. Corpul fizic este numai un adăpost al spiritului care îi permite să trăiască şi să activeze, orice eveniment din viaţa noastră are valoare pentru acest spirit, porneşte de la spirit şi se referă la spirit.

Singurul scop al vieţii este dezvoltarea spiritului, el trebuie să înveţe din ce în ce mai bine legile divinităţii.

Acest deziderat al existenţei noastre nu este cunoscut de oameni. Ei consideră că viaţa lor trebuie să fie însoţită numai de plăceri. După concepţia lor, Dumnezeu trebuie să fie dătător de dragoste şi bine pentru toţi oamenii.

Dar toate spiritele sunt pe aceeaşi treaptă de dezvoltare ca să se bucure de aceeaşi dragoste divină? Această dragoste divină ar fi egală pentru toţi dacă am avea o singură viaţă, dar, cum existenţa noastră pământească este doar un scurt episod din existenţa spiritului, noi am avut numeroase alte vieţi pământeşti în care neam comportat inegal în respectarea legilor divine, de acea unii se bucură de mai multă dragoste divină, iar

alţii de mai puţină, iar aceştia din urmă numai prin suferinţă se pot ridica pe trepte superioare de evoluţie spirituală. Iată de ce se poate spune că suferinţa este un dar al iubirii lui Dumnezeu.

Reîncarnarea este o necesiţate în procesul de dezvoltare al spiritului care serveşte la continuarea instruirii spiritului, şi aceasta explică inegalitatea dintre oameni, care apare chiar odată cu naşterea noastră. În existenţa pământească, trebuie să avem o viaţă morală normală, căci tot ceea ce facem rău în această viaţă ne va urmări cu siguranţă, aducându-ne suferinţe în alte episoade pământeşti ce vor urma. Aici îşi au explicaţia proverbele pline de înţelepciune din popor: „Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face” sau „Cine sapă groapa altuia cade singur în ea”. Aceasta înseamnă că tot ceea ce facem rău altuia se întoarce ca un bumerang împotriva noastră.

Dragostea şi dreptatea lui Dumnezeu se sprijină pe una dintre cele trei legi de bază ale creaţiei, şi anume legea acţiunii reciproce. Noi suntem cei de la care a pornit cândva în această viaţă sau într-o viaţă trecută – ceea ce se întoarce acum la noi. Nu Dumnezeu decide asupra celor ce se vor abate asupra noastră, ci noi înşine suntem răspunzători, ceea ce, mai devreme sau mai târziu, în această viaţă sau în cele următoare ne va lovi în virtutea legii creaţiei a acţiunii. reciproce. Bine nu este în general ceea ce subiectiv considerăm ca atare, bine poate fi întotdeauna numai ce obiectiv este în conformitate cu legile creaţiei. Greşelile săvârşite în timpul vieţii prin faptele şi gândurile noastre nu pot fi şterse de altcineva, ci numai de noi înşine, numai spiritul este acela ce posedă codul potrivit pentru ştergerea înregistrărilor din vibraţiile lui, şi aceasta se poate face numai prin suferinţă. Aceasta înseamnă că suferinţa nu mai este dureroasă pentru cel în cauză, ci devine un izvor de putere interioară. De aceea se poate afirma că dragostea lui Dumnezeu produce doar ceea ce îi foloseşte spiritului uman, Dumnezeu nu pedepseşte, el ne asigură mai degrabă legile sale, împlinirea dorinţelor noastre. Trebuie să devenim

conştienţi de răspunderea noastră faţă de creaţie şi prin aceasta faţă de noi înşine, dar nu toate spiritele umane au puterea aceasta de înţelegere. Însuşi Iisus la cina cea de taină a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta” (Ioan 16: 12).

SPIRITUL DUPĂ MOARTEA FIZICĂ

Organele noastre de simţ sunt limitate în percepţia diferitelor informaţii. Undele infraroşii, ultraviolete sau ultrasunetele nu le putem percepe. În permanenţă suntem înconjuraţi şi pătrunşi de diferite feluri de unde fără să le observăm; aceasta nu înseamnă că suntem îndreptăţiţi să le negăm existenţa.

Pentru a înţelege mai bine existenţa noastră după moarte, trebuie să denumim tot ce este pământesc ca materie densă, iar ceea ce este după moarte în lumea astrală, materia fină, materie eternă. Omul propriu-zis nu se rezumă la corpul fizic, căci în noi mai este ceva capabil să fie conştient de sine însuşi, capabil de a cugeta asupra Sa şi aceasta este spiritul nostru, vocea şi limbajul lui este intuiţia care nu depinde de excitaţiile mediului extern, căci ea izvorăşte spontan din adâncul fiinţei noastre. Spiritul nu este nici intelect, nici umor, nici cunoştinţa învăţată. Nu trebuie să confundăm un om spiritual cu omul instruit care a citit şi a studiat mai mult sau când el se manifestă prin idei bune. Spiritul este cu totul altceva, este o existenţă de sine stătătoare, provenind din lumea aceleiaşi specii cu el şi care nu este comună cu lumea căruia îl aparţine pământul şi corpul uman. Lumea spirituală se află mai sus de lumea astrală, ea este partea cea mai de sus şi cea mai uşoară a creaţiei. Spiritul nu are legătură cu intelectul, ci proprietatea pe care o numim „fire”, deci un om spiritual este cel ce are o fire profundă, dar nu neapărat plin de inteligenţă.

Creierul este doar un instrument ce leagă spiritul de corpul fizic, dându-i posibilitatea de a se orienta, a percepe şi a se manifesta în lumea materiei dense. Spiritul nostru este Eul nostru, el are învelişuri mai uşoare, mai fine şi aceasta este perispiritul. Perispiritul se identifică cu

noţiunea de suflet, dar pe care foarte puţini oameni îl înţeleg.

Cunoaştem din *Noul Testament* apariţia lui Iisus Hristos în faţa apostolilor să!. şi în faţa Mariei Magdalena, dar el nu a avut înfăţişarea fizică pe care o cunoşteau aceştia. El a intrat în încăperi zăvorâte; el le spune că a venit în alt corp, un corp de materie fină, arătând că viaţa continuă imediat după viaţa pământească sub o altă formă.

Corpul de materie fină, perispiritul, are mai multe învelişuri fluidice de vibraţii diferite. Unul dintre acestea este corpul astral.

Materia solidă s-a format cu mult timp în urmă, din radiaţie, radiaţie ce conţine mici particule ale materiei noastre: neutroni, protoni şi electroni. Dar un proces continuu de schimbare este în funcţie care transformă radiaţia în particule şi particulele în radiaţii. Toată lumea se formează de sus în jos, ca un proces continuu de concentrare a materiei. Învelişurile perispiritului formate din corpul astral, corpul solar, univeric şi cosmic, toate se găsesc în interiorul fiinţei umane. Din cauza vibraţiilor lor diferite ele nu se pot amesteca, ci doar alătura, fiind plasate unul în altul, ca părţile unui telescop şi menţinute unele lângă altele prin puterea radiaţiei, care atrage particulele elementare ca un magnet. Desprinderea spiritului şi a perispiritului are loc după moarte, dar şi în alte situaţii pe care le-am amintit de mai multe ori: în timpul somnului, în yoga, în hipnoză, în meditaţia transcendentală sau după consumul anumitor substanţe halucinogene.

În somn, corpul emite o altă radiaţie care nu este suficient de puternică pentru a realiza o legătură stabilă între trup şi spirit, detaşarea este parţială şi dispare în momentul trezirii. După atingerea somnului profund, adânc, începe visul, iar pentru aceasta trupul are nevoie de o poziţie orizontală care să-i permită o relaxare totală. Constatarea stării de vis se face prin observarea că în spatele pleoapelor închise ochii se mişcă foarte repede. Această mişcare se poate măsura prin oculogramă.

Aceasta înseamnă că, în timpul somnului cu vise, Eul nostru, spiritul nostru vede şi trăieşte, iar ochii urmăresc aceste impresii. Din învierile lui În sus relatate în *Biblie* se poate deduce distanţarea crescândă dintre spirit cu învelişurile sale şi trup, după efortul din ce în ce mai mare pe care Iisus l-a făcut pentru a restabili legătura lor.

Lumea pământească este o îndesare, o concentrare, născută din radiaţie care duce la pierdere de mobilitate şi la o îngreunare.

Dematerializarea duce la o uşurare, la o mişcare din ce în ce mai rapidă în interiorul atomilor ei.

Ieşirea din corp a spiritului aduce cu sine o cuplare a lui cu vibraţii de energie cu frecvenţe mai înalte. Corpul astral este invizibil pentru ochii noştri, dar prin corpul astral spiritul mortului vede iudele sale plângând, însă poate comunica cu ele, căci el trăieşte în altă dimensiune a spaţiului. El îşi vede înmormântarea şi aude chiar gândurile oamenilor ce urmează cortegiul funerar, pentru că în gândire este limbajul prin care comunică spiritele.

Numai după ce spiritul ajunge în astral, despărţit complet şi definii iv de corpul fizic, după moarte, retrăind viaţa pământească în imagini, trăgând concluziile din ea, dă dovada clară a responsabilităţii sale. Omul este un spirit incomplet dezvoltat, miezul său, spiritul, este o sămânţă, un germene spiritual, care conţine toate posibilităţile speciei sale, dar pentru realizarea lor are nevoie de o maturizare treptată. Ne dezvoltăm în materie pentru a dezvolta specia noastră proprie, spirituală. Pe pământ, spiritele noastre, deşi diferite ca evoluţie, pot vieţui în acelaşi plan, ceea ce nu se întâmplă după moarte în lumea astrală, când fiecare spirit este atras în planul sau subplanul corespunzător vibraţiei radiaţiei sale.

Există trei zone spirituale în lumea astrală a fiecărei planete. Zona cea mai joasă ca evoluţie spirituală se află cel mai aproape de planetă – zona roşie, urmează apoi zona mijlocie sau zona albastră şi după aceea zona albă cu spiritele mai evoluate. Când un spirit alb a evoluat pe toate planetele spirituale, va deveni spirit angelic planetar. Sunt

douăsprezece grade de sisteme solare şi deci douăsprezece categorii de planete spirituale. În afară de universul nostru, mai există alte trei universuri.

Toate universurile sunt pline de o materie eterică în care se găsesc stelele şi planetele. Acest fluid constituie hrana tuturor stelelor cereşti, cu alte cuvinte toate corpurile cereşti înoată într-un ocean de materie fluidică. În jurul fiecărui soare sau planetă, acest fluid este mai dens, datorită magnetismului pe care îl posedă toate corpurile cereşti. Tot ce există pe pământ are nevoie de acest fluid eteric universic. Toate mineralele, plantele, animalele şi oamenii au în corpul lor acest fluid eteric, care se comportă ca un fluid nutritiv.

Numai spiritele din spaţiu nu mai au nevoie de acest corp eteric, pentru că ele nu-l mai au în componenţa lor. Fluidul de la suprafaţa pământului e foarte dens şi, pe măsură ce ne depărtăm de el, straturile de eter sunt din ce în ce mai rare, mai fine, până dăm de eterul solar în care înoată toate planetele sistemului nostru solar. La suprafaţa pământului, acest fluid are o culoare roşie, cu toate nuanţele ei până la roşu-alb, urmează apoi zona fluidică de culoare albastră, de asemenea, cu toate nuanţele spre alb, şi la periferia pământului se află a treia pătură fluidică de culoare albă strălucitoare.

Acest fluid universic este o masă de mici corpuşoare vii, ultramicroscopice. Ele sunt într-o continuă mişcare şi, prin natura lor fiind electrice, produc energii electrice.

Vederea spirituală a îngerilor solari le vede ca particule libere, iar pe măsură ce se depărtează de sori, ele se asociază formând sfertule din ce în ce mai mari, constituind eterul din jurul sorilor şi planetelor. Acest eter universic este format din trei feluri de particule vii, unele au capacitatea de a fi inteligente, altele pe lângă o mică inteligenţă au o mare memorie şi a treia categorie care au însuşirea unei puternice voinţe. Repartiţia acestor trei categorii de fiinţe vii, de particule eterice este inegală. Cele mai numeroase sunt cele de voinţă, apoi cele cu memorie şi în al treilea rând cele care sunt înzestrate cu

inteligenţă.

Proporţia ar fi 90% cu voinţa, 9% cu memoria şi 1% cu inteligenţa.

Prin puterea voinţei, divinitatea creează şi conduce lumile, prin puterea memoriei trecutului, împiedică preschimbarea cu uşurinţă a formelor, iar prin puterea inteligenţei, transformă operele Lui prin slujitorii Lui în forme şi stări superioare.

În jurul sorilor, ele se întrunesc câte trei la un loc, unul de voinţă, al doilea de memorie şi al treilea de inteligenţă, formând un corpuşor unitar, sferic, ce se află într-o continuă mişcare, fiind deci o vietate. Unirea între ele determină formarea unor particule şi mai mari, care evoluează în decursul veacurilor şi capătă diferite însuşiri, pe care la origine nu le posedau.

Particulele de memorie înregistrează tot ce se gândeşte şi se vorbeşte pe fiecare glob, de fiecare vietate. Ele constituie o arhivă uriaşă în care se înmagazinează toate evenimentele petrecute pe pământ şi toate câte se vor petrece în viitor.

Din aceste trei particule vii, de voinţă, memorie şi inteligenţă întrunite, s-au alcătuit şi electronii materiei de pe pământ.

În sfera divină aceste particule vii se asociază în raporturi inverse, şi anume particulele de inteligenţă sunt mai numeroase, iar cele de voinţă sunt cele mai rare. În materia divină din sfera divină s-au format trei categorii de materii eterice, un fluid numit fluid psihic, care va intra în alcătuirea scânteilor divine ale spiritului, un al doilea ce va forma corpul astrelor şi al planetelor, numit fluid fizic, şi un al treilea rezultat din combinarea celor două, fluidul fizico-psihic. Ele se află şi libere, şi unite câte trei, formând o unitate funcţională, dar unirea lor se poate face şi în combinări de câte trei, astfel se pot asocia câte două, trei, patru etc., formând particule din ce în ce mai mari.

— În lumea spiritelor se poate produce frig prin condensarea şi transpunerea unei materii dintr-o stare în altă prin mijlocirea spiritului. De câte ori se face o

materializare oarecare, un cap de om, o mână sau un corp întreg din fluidul cosmic, totdeauna oamenii simt un vânt rece, o scădere de temperatură în camera unde se face experienţa. Tot prin presiune şi frig Creatorul realizează producerea unei infinite categorii de fluide. Spiritele din spaţiu trăiesc deci în sânul unei materii vii formate din vietăţi inteligente, cu voinţă şi memorie. Un ocean de fiinţe din care Creatorul a făcut însăşi scânteia divină a spiritelor. Aceste particule sunt vii, într-o continuă mişcare, din care cauză pentru vederea spirituală sunt luminoase; de aceste particule se folosesc spiritele ca de nişte instrumente din care realizează diferitele lucrări şi în acelaşi timp servesc drept fijrană spiritelor. Prin ele Creatorul a făcut în fiecare fiinţă simţul instinctului, la spiritele roşii predomină fluidul de voinţă, la cele albastre predomină fluidul de memorie, iar la cele albe predomină fluidul de inteligenţă.

Spiritul localizat în interiorul perispiritului format de corpul astral, corpul solar, corpul universic şi corpul cosmic, desprins de corpul fizic odată cu actul morţii o perioadă de timp, este unit cu corpul eteric.

Până la patruzeci şi două de zile, spiritul nu se desprinde definitiv de lumea fizică pământească. Cu vederea spirituală, spiritul îşi priveşte toată ceremonia legată de înmormântarea corpului său, îşi vede înmormântarea propriului său corp fizic.

După patruzeci şi două de zile, spiritul se înalţă în lumea astrală şi se desprinde de corpul eteric, situându-se în plan spiritual corespunzător gradului său evolutiv.

Reamintesc că spiritele se situează pe un număr de douăsprezece planuri după cum urmează: zona roşie, cea mai joasă, cu trei subplanuri, zona albastră situată la mijloc, cu trei subplanuri, şi către periferia atmosferei terestre zona albă, de asemenea, cu trei subplanuri. Dincolo de zona albă, se găseşte zona angelică, cu trei subplanuri. Conducerea fiecăreia din aceste douăsprezece zone spirituale este făcută din câte trei spirite angelice, cu alte cuvinte în lumea spiritelor ar exista doisprezece

domni. Aceasta ar fi şi explicaţia de ce Iisus şi-a ales doisprezece apostoli ca reprezentanţi ale celor douăsprezece subplanuri.

Toate spiritele din spaţiu evoluează spre purificare. Atunci când după numeroase reîncarnări unele spirite rămân neevoluate, ele sunt distruse în spaţiu din ordine superioare prin electrocutare.

Fiecare spirit în spaţiu are o activitate internă şi o activitate externă. Activitatea externă se exercită asupra mediului său ambiant, iar cea internă se referă chiar la activitatea corpului său. Trăind pe o planetă, corpul lui astral se epuizează încetul cu încetа Pentru a-l menţine, spiritul face voluntar nişte mişcări de dilatare şi de contractare prin care absoarbe fluidul planetar din atmosfera fluidică a plantei. Acest act este analog hrănirii corpului fizic cu alimente. După ce spiritul s-a încărcat, urmează descărcarea, numai că, spre deosebire de încărcare care se face automat, descărcarea se face în mod voluntar.

Spiritul ca o particulă foarte mică are o acţiune de gândire, el este deci o fabrică de idei. Prin gândire el emite o forţă care se exercită asupra corpului său planetar, astfel o particulă fluidică se desprinde de corpul planetar şi se propagă în spaţiu sub formă de unde, gânduri. Spiritul se descarcă deci emiţând gânduri. Spiritele solare vor gândi cu fluidul corpului solar, căci ele nu mai au haina fluidică, planetară. Prin urmare, gândirea este identică, dar materialul învelitor al formei lor este diferit, ca şi valoarea undei vibratoare.

În sfera centrală, spiritele folosesc pentru gândire fluidul divin, pentru că acolo ele sunt învelite numai de fluidul divin. Se poate spune că spiritele, în spaţiu, sunt împărţite în gânditori, executori şi muncitori, corespunzător celor trei zone spirituale. Spiritele din planul inferior constituie materialul spiritual de studiu al îngerilor.

Hotărârile. spirituale pentru evoluţia pământului o au numai spiritele angelice, care ar fi comparate cu miniştrii

cerului, zona albă ar fi comparată cu un parlament ceresc.

Vorbirea spiritelor din spaţiu este aceeaşi pentru toate din interiorul atmosferei spirituale pe acelaşi plan spiritual, corespunzător vibraţiei energiei lor. Transmiterea gândurilor lor se face prin transmiterea de imagini. Astfel, într-o şedinţă de spiritism, mediumul căzut în transă va înţelege mesajul spiritului indiferent de limba pe care o cunoaşte mediumul, căci spiritul lui va primi mesajele spiritului din spaţiu sub formă de imagini, deci ideile se transmit prin imagini.

Destinul pentru viitoarea viaţă pământească, când sunt trimise la reîncarnare, se face de spiritele superioare din spaţiu, destinul o dată fixat trebuie cu orice preţ executat. Sunt şi cazuri când destinul poate fi modificat, aceasta se întâmplă prin acţiunea magiei negre, care poate întrerupe firul destinului cuiva.

Între zonele roşie, albastră şi albă din lumea astrală există zone intermediare, nelocuite de spirite. Grosimea acestor trei zone este diferită, astfel zona roşie este de nouă ori mai subţire decât zonaalbastră, iar zona albastră de nouă ori mai subţire decât cea albă. Între zorta albă şi zona angelică există altă zonă intermediară de grosimea a cinci mii de kilometri, nelocuită de spirite, iar zona angelică are o grosime până dincolo de lună, pe o distanţă egală cu aceea dintre pământ şi lună.

Există patru universuri spirituale, astfel dispuse în spaţiu, încât, privite de sus sunt aşezate în forma semnului crucii.

Sfera centrală divină prinde miliarde de spirite şi execută o mişcare de rotaţie în jurul axei sale închipuite. De asemenea, cele patru universuri execută fiecare câte o mişcare de rotaţie în jurul axei lor şi în acelaşi timp o mişcare de translaţie, de reyoluţie în jurul sferei centrale. Cele patru universuri sunt de evoluţie şi constituţie deosebite şi aşezate în jurul sferei divine pe o linie închipuită sub formă de spirală.

Fiecare planetă execută o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp o mişcare de revoluţie în jurul soarelui, dar şi

sorii exepută două mişcării una din jurul axei lor şi alta în formă de elipsă în jurul centrului universic de care depinde.

Din centrul divin pleacă în permanenţă un torent de fluide către cele patru universuri. Cursul acestui fluid cosmic este tot în formă de spirală. Din acest fluid se desprind ramuri în interiorul fiecărui univers, la fiecare soare, la fiecare planetă care constituie o adevărată hrană cosmică pentru fiecare planetă.

Sfera divină se dilată şi se contractă, adică expiră şi aspira.

Când expiră, emite materii şi spirite, iar când aspiră absoarbe totul.

În ceea ce priveşte sfera centrală, ea este formată, de fapt, din trei sfere care se îmbracă una pe alta; cea centrală, numită Capul Divinităţii sau Tătar, este sfera cu miliarde de spirite, care nu are nicio mişcare şi din ea pleacă scânteile divine. La mijloc este sfera numită Respiratorul sau Pectoralul Divinităţii, care are o mişcare de rotaţie în jurul primei sfere; din această sfera pleacă fluidele ce formează perispiritul. A treia sferă a divinităţii, cea mai periferică, este numită Pântece sau Laborator, care are şi ea o mişcare de rotaţie ca şi a doua sferă, dar în sens contrar acesteia; din ea pleacă spiritele de materializare pentru tot ce există în univers: minerale, plante, animale şi om. Sfera centrală este formată dintr-un eter cu alte caracteristici decât eterul din sferele universului.

OCUPAŢIA SPIRITELOR ÎN SPAŢIU

Tot ce a creat divinitatea este într-o continuă activitate, iar această lege este comună atât mineralului cât şi plantelor, animalelor şi omului. Scânteia divină din om face ca prin gândire şi acţiune să vadă, să înţeleagă, să prevadă şi să înveţe orice fel de activitate, care duce în final la perfecţionarea spiritului şi la evoluţia sa.

Viaţa este o şcoală, este o scară pe care se urcă înţelegerea spiritului, care are ca singur scop iluminarea lui. După moarte, spiritul, părăsind corpul carnal care

putrezeşte, este atras conform legii divine a atracţiei afinităţilor pe planul spiritual corespunzător lui, unde îşi petrece viaţa de spirit spaţial.

Văzduhurile sunt pline de spirite spaţiale care sunt în continuă activitate, având fiecare o anumită specialitate. Acolo se gândeşte, se studiază şi se perfecţionează o ocupaţie care apoi, prin reîncarnare, va fi pusă în aplicare în viaţa pământească.

Unul dintre studiile spiritului în spaţiu este acela al mediului în care trăieşte, adică eterul în care se mişcă, în care se hrăneşte şi cu care construieşte cu ajutorul gândurilor ceea ce îi permit cunoştinţele lui. Altfel spus, el se ocupă cu cunoaşterea fenomenelor fizice şi chimice ale mediului eteric. Dar nu toate spiritele au această activitate, ci numai cele mai evoluate, rezultatele activităţii lor sunt apoi comunicate şi altor spirite. Alte spirite studiază corpul spiritului şi bolile lui, căci spiritul are un corp eteric. Ele fac studii asupra corelaţiei corpului eteric cu cel carnal. Când au reuşit să asimileze cunoştinţele noi, sunt trimise la reîncarnare pentru a le pune în practică.

În lumea spaţiilor se exercită toate preocupările pământeşti, tot ce există pe pământ a fost mai întâi realizat fluidic şi astral.

Anumite spirite se perfecţionează în destruparea spiritului în momentul roofţii, altele în încarnarea lui în timpul naşterilor fizice. Ele studiază legătura dintre corpul eteric şi fluidele ce alcătuiesc perispiritul, cel ce îmbracă Eul nostru. Aceştia sunt medicii cereşti sau destrupătorii, ei sunt aceia care taie toate firicelele eterice care făceau să trăiască fiecare celulă organică. Această operaţiune a destrupării se desfăşoară treptat, încetul cu încetul, înainte de ultima suflare a omului când moare. Pe măsură ce aceste fluide eterice se desprind, corpul fizic slăbeşte şi forţa fizică se epuizează. Chiar după ce ochii devin sticloşi şi corpul se răceşte, procesul morţii se continuă şi după ce spiritul părăseşte corpul fizic. Aşa se explică creşterea unghiilor, căderea părului şi mişcările miceliene ale protoplasraei. Aceste celule se hrănesc eteric cu electronii

şi protonii pe care îi dă corpul eteric, căci şi alimentele în timpul vieţii în ultimă instanţă aduc tot un aport de electroni şi protoni – solidele, lichidele sau gazele nu sunt decât eter condensat.

O altă categorie de medici spaţiali sunt cei întrupători. Când un spirit din spaţiu este trimis la reîncarnare, el cade într-o stare de somnolenţă. Această somnolenţă este determinată de spirite mai evoluate, pe care însă spiritul ce trebuie să se încarneze nu le vede. Ele sunt o vibraţie eterică mai fină, superioară. Spiritul inferior nu vede niciodată pe cel superior, astfel spiritul superior îl magnetizează adormindu-l pentru o perioadă de timp, pentru a-i suprima parţial conştiinţa şi voinţa sa.

Pentru formarea corpului eteric şi a celui fizic, spiritul ce se va reîncarna este însoţit de unul sau mai multe spirite întrupătoare. Aceasta se datorează legii divine a karmei. Cum altfel ar accepta un spirit ce. vine la o nouă viaţă să-şi creeze un creier idiot, un corp cocoşat sau cu alte tare organice necesare în viitoarea sa viaţă, pentru ca prin suferinţa ce i se cuvine conform faptelor sale din alte vieţi să poată evolua pe un plan mai evoluat spiritual.

În primele patruzeci de zile după moarte, spiritul vede cu vederea sa astrală durerea părinţilor, fraţilor şi surorilor sau copiii pe care i-a lăsat pe pământ. El coboară pe pământ, trăieşte în mijlocul lor, dar nu poate fi văzut. În timpul somnului acestora, când corpul lor astral este desprins de corpul fizic şi trăieşte în spaţiu, ele se întâlnesc cu spiritul mortului cu care fac schimburi de idei şi gânduri. Imediat după moarte spiritul vizitează mormântul lui şi locurile pe unde a trăit.

După înălţarea lui în lumea astrală, până la şapte ani, spiritele inferioare coboară mereu pe suprafaţa pământului şi pot intra chiar în mormânt pentru a studia procesul de descompunere a corpului său fizic.

Spiritul vede şi aude tot ce se petrece la înmormântarea lui, asistă la slujba preoţilor şi ştie tot ce gândesc cei ce sunt prezenţi ta înmormântare. Gândul este

format dintr-o formă de energie comună cu energia pe care o are spiritul, aşa se explică comunicarea dintre gândul oamenilor şi spirit.

În spaţiu se perfecţionează spiritele de materializare pentru minerale, plante, animale şi om. Aceste categorii de spirite sunt cele care în şedinţele de materializare reuşesc să materializeze fantomele de oameni care reprezintă întotdeauna o persoană care a decedat. Aceste spirite sunt şi cele care fac dematerializarea, disociind materia în elementele eterice din care aceasta este compusă.

Opera cea mai grandioasă pe care o pot desfăşura spiritele este aceea care prin forţa spirituală face să apară fantoma unui om mort, în carne şi oase.

Cum spiritele creatoare sunt rare şi cum cei ce merită să asiste la asemenea creaţiuni sunt şi ei puţini, se înţelege de ce mediumii de materializare sunt atât de rare.

— Universul este ocupat de gânduri, ordine, plecate de la mari creatori din sfera Laborator a divinităţii. Aceste gânduri sunt auzite numai de cei cărora le sunt adresate.

JUDECAREA SPIRITELOR DUPĂ MOARTE

Toate spiritele după moarte se vor ridica pe planul spiritual corespunzător gradului lor de spiritualitate; *ele sunt primite de conducătorii experimentaţi pentru a fi iniţiate la noua lor experienţă*. *Nu te poţi duce în alt loc decât acolo unde ţi-ai pregătit locul în timpul vieţii pământeşti*, *conform legii divine a atracţiei afinităţilor*.

Conform ştiinţei spirituale, după moarte spiritul este chemat în faţa unui tribunal compus din trei şefi ai marelui grup din care spiritul face parte. Un spirit acuzator îi arată toate faptele săvârşite, de faţă aflându-se şi un alt spirit, dreptaşul, sau cel care a văzut, a auzit şi ştie totul despre el. Această judecată se face în faţa a patru martori care vorbesc în acuzarea lui. Călcarea moralei divine este cunoscută de dreptaşul lui şi, de asemenea, este ştiută de dreptaşul victimei căruia i-a făcut rău în timpul vieţii pământeşti. Ea mai este scrisă în perispiritul vinovatului şi în plus este fotografia în arhiva eterică a pământului. Judecătorii apreciază gravitatea faptelor şi fixează o

pedeapsă mai mare sau mai mică, stabilind şi locul său în timpul şederii în spaţiu. Aceasta are loc imediat după desprinderea spiritului de corpul fizic, deci imediat după clipa morţii. După această judecată, el coboară însoţit de spiritul său ghid pe pământ şi asistă la înmormântarea trupului său. După patruzeci şi două de zile, el se urcă definitiv pe planul spiritual stabilit în urma judecăţii lui, unde va sta atâta timp. cât s-a stabilit până la o nouă reîncarnare.

Pentru o nouă reîncarnare, el se va prezenta în faţa unui juriu format din trei spirite ce reprezintă şefii planetei Pământ. Acest juriu planetar este prezidat de la distanţă de şeful sistemului solar, care pronunţă sentinţa. La această judecată mai participă nouă asesori şi douăzeci şi şapte de delegaţi, toţi îngeri aparţinând forului suprem al planetei compus din *treizeci şi* nouă de sfinte spirite angelice.

Dacă spiritul aparţine unei entităţi superioare, el singur îşi alcătuieşte planul noii sale vieţi pământeşti pe care o va lua într-o nouă reîncarnare. Înfăţişându-se în faţa tribunalului compus din treizeci şi nouă de spirite angelice şi a conducătorului sistemului solar, îşi arată planul întocmit şi acesta îl aprobă, transmiţând aprobarea conducătorului juriului, căci conducătorul solar nu se află de faţă, el are cunoştinţă însă prin telepatie simultană. În noul plan de viaţă cu care vine la o nouă reîncarnare, spiritul trebuie să-şi îndrepte faptele rele săvârşite, şi aceasta se va face numai printr-o nouă suferinţă.

A treia formă şi cea mai grea judecată are loc când se termină ciclul de douăzeci şi şase de mii de ani de existenţă pe acest glob. El corespunde timpului pe care îl parcurge sistemul solar în mişcarea lui de revoluţie, de la un punct vemal la altul.

În tot acest interval spiritul a fost când încarnat, când în spaţiu, trăind sute de vieţi pământeşti.

Aceeaşi judecată se face de însuşi conducătorul solar care coboară din planul său spiritual şi împreună cu juriul său solar compus din spirite angelice solare coboară în

atmosfera fluidică planetară. La această judecată asistă şi juriul planetar, dar fără a putea influenţa sentinţa, faptele bune sunt trecute în dreapta guvernatorului solar, iar cele rele în stânga lui. Cele din dreapta vor fi conduse de îngeri solari pe alte planete mai evoluate spiritual, iar cele mai puţine evoluate, din stânga guvernatorului solar, vor fi duse pe alte planete ale sistemului solar mai puţin evoluate sau sunt duse pe alt sistem solar pentru a fi repartizate pe una dintre planetele acelui sistem. La fiecare douăzeci şi şase de mii de ani are loc judecata de care vorbeşte Sfânta Scriptură, altfel spus există trei feluri de judecăţi ale spiritului, cea din timpul unei încarnări, cea după fiecare încarnare şi a treia la sfârşitul şcolii planetare.

„Dacă trupul este supus putrezirii, noi nu trebuie să fim întristaţi de aceasta, ci să ne bucurăm, căci ce este vremelnic se distruge prin moarte, dar nu esenţa trupului. Adu-ţi aminte că această gura, acum închisă, va vorbi într-o zi mult mai bine, aceşti ochi închişi acum vor vedea mult mai bine şi mai mult, aceste picioare se vor urca într-o zi pe nori, acest trup pieritor care acum intră în putreziciune se va îmbrăca în nemurire. Acolo sus, în împărăţia luminii, tu îţi vei vedea pe rudenia ta” (Sf. I. Hristostomul).

Conform religiei creştine ortodoxe, spiritul după moarte trece prin douăzeci şi patru de vămi, unde este judecat pentru păcatele sale. De menţionat că aceste păcate săvârşite în viaţa pământească sunt de trei sute şaizeci şi cinci 4 e feluri, ele se grupează pe douăzeci şi patru de categorii care, vor fi judecate în douăzeci şi patru de vămi. Aceste vămi sunt nişte strigoi în lumea astrală, la care duhurile rele întâmpină spiritele oamenilor în suirea lor la judecata cerească. La aceste vămi participă pe de o parte spiritele diavolare, care arată spiritului toate faptele sale rele, iar pe de altă parte spiritele superioare care arată toate faptele sale bune pentru contrabalansarea păcatelor sale.

Denumirea de vămi şi vameş s-a luat din istoria evreilor. Referire la aceste vămi se face şi în cuvântul

Sfântului Ciril al Alexandriei, care a murit în anul 444 după Hristos. El afirmă că, la despărţirea sufletului nostru de trup, vor sta înaintea noastră, dintr-o parte oştile, şi puterile cereşti, iar în altă parte, puterile întunericului, mai-marii vămilor din văzduh. Apărătorii faptelor noastre, văzându-i pe aceia, văzând că spiritul se va înspăimânta şi va tremura de frică, vor căuta apărare de la îngerii lui Dumnezeu.

Spiritul în drumul lui către judecata cerească întâmpină felurite locuri de vămi care vor să-i împiedice ascensiunea. La fiecare dintre aceste vămi se va cere răspuns deosebit pentru tot păcatul.

Toată patima şi tot păcatul acolo le cercetează acei vameşi prin întrebări referitoare la călcarea moralei spirituale. La judecata vămii, în partea opusă vameşilor diavoli stau de faţă şi spiritele superioare angelice, care arată faptele bune ale spiritului, pentru a contrabalansa păcatele făcute. Dacă vor prevala faptele bune, el va trece aceste douăzeci şi patru de vămi şi va fi luat de îngeri în împărăţia cerului, dacă însă dimpotrivă, se va afla că au prevalat păcatele lui spirituale, atunci se va auzi glasul cel groaznic: „Să se ia de cel necurat ca să nu mai vadă Slava Domnului” (Is. 26, 10).

De aici se vede că vămile reprezintă un fel de baricade pe care trebuie să le treacă spiritul după moarte. La fiecare barieră se găsesc, pe de o parte, îngerii, iar pe de altă parte demonii care cercetează toate faptele spiritului. Dacă spiritul trece de aceste vămi, poate urca spre centrul divinităţii. Această judecată se numeşte, judecata cea din parte” sau Judecata particulară”. Spre deosebire de judecata obştească sau judecata de apoi, care va fi pentru toţi oamenii la sfârşitul lumii, pe care o va face Fiul lui Dumnezeu.

Poporul, în credinţa religiei creştin-ortodoxe, cunoaşte aceste douăzeci şi patru de vămi. Aşa vedem, de pildă, la înmormântări când se pun de la casa mortului şi până la cimitir douăzeci şi patru de „punţi” cu aşternut, pânză, ulcică cu vin, pâine şi lumânări şi, de asemenea,

doresc şi cer să fie citite douăzeci şi patru de sfinte Evanghelii, ectenii şi blagoslovenii, pentru uşurarea sufletelor repauzatului şi trecerii lui mai lesne prin cele douăzeci şi patru de vămi ale văzduhului. Aceste douăzeci şi patru de vămi sunt numai pentru oamenii care s-au făcut vinovaţi prin păcatele lor săvârşite în viaţa pământească. Cei ce nu s-au făcut vinovaţi de toate aceste categorii de păcate sunt opriţi la un număr mai mic de vămi sau nu se opresc la niciuna. Acesta este cazul cu pruncii, martirii sau cei care au murit imediat după botezul lor. Aceştia nu sunt cercetaţi la nicio vamă. Conform religiei creştine ortodoxe, trecând prin toate aceste vămi, spiritul ajunge la porţile cerului unde este o lumină mai strălucitoare decât a cristalului. Spiritul se închină a treia zi în faţa lui Dumnezeu, în a noua zi şi a patmzecea zi. După ce se înfăţişează lui Dumnezeu a treia zi, spiritul este trimis cu îngerii pentru a cerceta locaşurile sfinţilor, până în ziua a noua, când se reîntoarce iarăşi în faţa lui Dumnezeu. După aceasta, este trimis iarăşi cu îngerii pentru a cerceta iadul, cu toate subteranele şi chinurile lui timp de treizeci de zile.

După patruzeci de zile de la moarte, se sfârşeşte umblarea spiritului pe la vămi, prin rai şi prin iad, şi se face asupra lui o judecată vremelnică, după care se aşază la locul veseliei sau al muncii, unde îşi va petrece vremea până la a doua venire a lui Hristos pe pământ, când se va face judecata definitivă a spiritelor.

CONCEPŢIA EGIPTULUI ANTIC DESPRE JUDECATA SPIRITULUI

Vechii egipteniaveau credinţa că spiritul eliberat de trup se înalţă spre eterul liber şi devine nemuritor. Această cugetare o găsim la Empedocles şi ea rezumă ceea ce gândeau vechii egipteni despre veşnicul din om şi legătura lui cu cele divine. După moarte, elementul veşnic porneşte la drum spre principiul cel veşnic, primordial/El apare la judecată în faţa lui Osiris, care ESTE considerat spiritul suprem şi care este înconjurat de patruzeci şi doi de judecători ai morţilor.

Soarta spiritelor după moarte este în strânsă corelaţie cu judecata aceasta. Dacă spiritul a mărturisit păcatele şi nu este găsit în păcat cu dreptatea veşnică, atunci el va fi luat în primire în împărăţia lui Osiris, omul devine deci un Osiris care era considerat ca un om desăvârşit. Osiris ca fiinţă veşnică este unul, cu toate acestea el exista în fiecare spirit omenesc. Fiecare om este un Osiris, şi totuşi „Osiris unul" este considerat ca o entitate deosebită. Omul aflându-se în evoluţie, la capătul fiinţei sale evolutive se află fiinţa zeu a sa. Pentru a ajunge la stadiul de dezvoltare ce permite să pătrundă în împărăţia supremă în timpul vieţii sale pământeşti, omul trebuie să trăiască cât mai desăvârşit. Corpul fizic considerat elementul vremelnic a ucis în el natura superioară, de aceea numai după moarte, natura superioară (spiritul veşnic) se poate elibera şi tinde spre existenţa de Osiris. Omul care tinde spre natura superioară trebuie să repete în sine, macrocosmic, procesul macrocosmic al lui Osiris, altfel spus Dumnezeu este înăbuşit în om prin puterea naturii pământeşti. Această natură inferioară, corpul fizic, trebuie mai întâi să fie dusă în mormânt pentru ca natura superioară să-l poată învia.

În *procesele de* iniţiere, pentru cunoaşterea foselor naturii superioare, oamenii se supuneau unor *procedee* tainice, prin care ceea ce era pământesc era ucis, iar ceea ce era superior era trezit. Prin această iniţiere, corpul astral al iniţiatului era desprins de corpul fizic şi eteric şi lua contact cu lumea morţilor, adică cu spiritele lor din astral şi cu ordinea cosmică veşnică. Ceea ce realiza iniţiatul în tainele oculte reprezenta o minune pentru alţii care nu erau iniţiaţi. Rudolf Steiner considera că Iisus ca şi Buddha au fost cei mai mari iniţiaţi ai Antichităţii, De altfel, despre Iisus s-a spus că de la doisprezece şi până la treizeci de ani s-a iniţiat în tainele spirituale în India şi Tibet şi că toate minunile sale sunt perfecţiuni ale puterii lui spirituale, el însuşi fiind un spirit foarte dezvoltat, considerat a fi guvernatorul sistemului solar spiritual. În

ceea ce priveşte învierile din morţi pe care le-a făcut Iisus, acestea s-au datorat puterii de a reintroduce în corpul lor fizic a corpului astral, care în parte era detaşat. Cu cât mai detaşat a fost corpul astral, cu atât mai mare a fost puterea de concentrare de gândire a lui Iisus pentru reuşita reînvierii. În ceea ce priveşte învierea lui Lazăr din Betania, aceasta este relatată numai în *Evanghelia* după Ioan, *Evanghelie* care nu mai vorbeşte în parabole aşa cum vorbesc celelalte, trei *Evanghelii*, numite sinoptice. Această *Evanghelie* este mai filosofică, mai stilată, ea nu descrie numai faptele istorice ale vieţii lui Îisuăj are şi o concepţie filosofică. Aceasta se vede din cuvintele cu care începe Ioan: „La început era cuvântul şi cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era cuvântul... şi cuvântul s-a făcut trup şi s-a sălăşluit între noi şi am văzut slava lui, slava ca a unuia născut din Tatăl plin de har şi de adevăr”. Acest „cuvânt” ascunde în el cuvântul cosmic. În ceea ce priveşte învierea lui Lazăr, trebuie combătută concepţia lui Renan, reluată în cartea sa şi de Rudolf Steiner, care considera că Lazăr ar fi fost iniţiat de Iisus şi că acesta şi-a programat moartea prin puterea spiritului întocmai cum fac yoghinii astăzi şi că, de fapt, învierea lui a coincis cu momentul în care el trebuia să revină la viaţă conform programării iniţiale.

SUFLETUL

Totalitatea stărilor afectivet trăirile faţă de mediul ambiant extern şi senzaţiile produse de excitaţiile proprii şi interceptive ale sistemului nervos vegetativ intră în sfera sufletului; *aceste senzaţii sunt diferite de la persoană la persoană*, *ele nu au deci un statut comun general*. *Aceste stări afective au un caracter pur subiectiv*, *fiind pur personale şi ele dau personalitatea fiecăruia dintre noi. În sfera trăirilor sufleteşti*, *a stărilor afective sunt cuprinse emoţiile*, *dispoziţiile*, *sentimentele şi pasiunile*.

Emoţia redă răsunetul afectiv al raporturilor dintre subiect şi obiect, fiinţele sau fenomenele lumii înconjurătoare. Aceste emoţii simt răni emoţionale care variază după cum aceste elemente sati fac sau nu

năzuinţele subiective cum ar fi plăcerea, bucuria, saf sfacţia sau, din contră, neplăcerea, tristeţea şi frica.

Sentimentele sunt trăirile emoţionale cele mai complexe, stabile şi generale. Când sentimentele îmbracă o amplitudine mai mare a trăirii, se realizează pasiunile, care generează impulsul către activităţi de intensitate nebănuite. Tot în cadrul stărilor afectiv specifice sufletului intră şi anxietatea, această teamă fără obiect, cum o defineşte P. Janet. Ea se acompaniază de nelinişte psihică şi motorie cu răsunet neurovegetativ, cum sunt: palpitaţiile, oscilaţiile tensionale, tulburările vasomotorii, transpiraţiile etc.

Opus stării de anxietate se găseşte euforia; aceasta se caracterizează printr-o încărcătură afectivă pozitivă, prin exagerarea dispoziţiei în sensul veseliei, stării de plenitudine, de bine general, de sănătate şi putere. Dar cum se realizează toate aceste stări de afectivitate? Ele se realizează prin participarea excitaţiilor exteroceptive, proprioceptive şi interoceptive. Altfel spus, aceste semnale sunt transmise prin organele de simţ, văz, miros, gust şi excitaţiile tactile care transmise mai întâi substanţei reticulare, în funcţie de intensitatea şi importanţa excitaţiilor, le transmite sau nu scoarţei cerebrale spre conştientizare.

În rândul excitaţiilor interoceptive şi proprioceptive sunt incluse senzaţia de foame, de sete, de saţietate, precum şi plăcerea sexuală; acestea, prin intermediul sistemului nervos vegetativ, ajung în substanţareticulară şi se transmit în ultimă instanţă scoarţei cerebrale. Încercarea de a separa atributele sufletului de cele ale spiritului are la bază participarea diferită, la realizarea lor, a componentelor corpului din punct de vedere spiritual. Astfel, în cazul sufletului avem participarea corpului eteric reprezentat prin formaţiunile nervoase care nu sunt decât o concentrare a acestuia, iar în situaţia atributelor spiritului, ale proceselor de cunoaştere şi de memorie, acestea au la bază corpul astral şi spiritul, Eul nostru. Aceasta înseamnă că sufletul cu trăirile afective specifice

lui este dependent de formaţiunile nervoase, fie ale sistemului neurovegetativ, fie ale sistemului nervos al vieţii de relaţie. Dar aceste formaţiuni nervoase, fie periferice, fie centrale, sunt concentrări ale corpului eteric, matricea energetică a corpului fizic, cea care are înmagazinată memoria formării structurii fizice cât şi a funcţionalităţii acesteia. Deosebirea dintre spirit şi suflet este dată, deci, de originea diferită a structurilor energetice care le determină, pentru spirit, Eul şi corpul nostru mental, care este nemuritor, iar pentru suflet corpul eteric şi parţial corpul astral, care însă sunt muritoare.

Corpul eteric, şi odată cu el sufletul nostru, după moarte rămâne o perioadă de timp unit cu corpul astral care îmbracă spiritul nostru, în această perioadă spiritul mai simte nevoia satisfacţiei unor dorinţe sufleteşti, dar nemaiavând organe fizice de percepţie a senzaţiilor îşi asigură aceste dorinţe prin percepţia gândurilor celor ce au rămas în lumea fizică. De aici nevoia pomenilor ce se fac mortului până la şapte ani după moarte.

După perioada când corpul eteric este unit corpului astral, şi acesta depinde de evoluţia spiritului, căci cu cât spiritul este mai involuat cu atât mai lungă va fi această perioadă, corpul astral rămâne singur cu Eul nostru, iar corpul eteric intră şi dispare în atmosfera fluidului cosmic.

În ceea ce priveşte procesele afective, motivaţia lor include atât trebuinţele *biologice* (foame, sete, satisfacţie *sexuală*) *cât şi* trebuinţe etice, morale, culturale sau istorico-sociale. Dar aceste procese afective sunt subiective şi chiar relative, senzaţia de plăcere, vizavi de trebuinţă poate fi plăcută pentru unii şi neplăcută sau chiar respingătoare pentru alţii.

Să luăm exemplul atracţiei sexuale. Pentru majoritatea oamenilor care îşi desfăşoară o viaţă normală, comportarea faţă de partener este plină de afecţiune, de respect şi de recunoştinţă. Dar cum îi putem eticheta pe sadici, masochişti, pederaşti, pe lesbiene şi alte aberaţii sexuale? Nu se poate spune că numai comportamentul normal este conştient. Şi anomaliile ele se fac în deplină

cunoştinţă de cauză. Întrebarea care se pune este aceea de a stabili dacă există sau nu o leziune organică undeva la nivelul sistemului nervos central sau periferic ca să determine aceste anomalii. Dar, ca şi în cazul bolilor psihice majore: schizofrenie, manie, melancolie, nu se găseşte nicio modificare organică, singura explicaţie care poate da un răspuns este modificarea structurii energetice a corpului eteric, care îşi modifică memoria ce este înscrisă în el. Se ştie, de exemplu, că în raport cu cantitatea de zahăr din sânge, constantă la care participă mai mulţi factori (insulina, glucagon), apare senzaţia de foame atunci când această cantitate scade sub un anumit prag. Această senzaţie de foame este determinată de excitaţia pe care o produce sângele cu glicemia scăzută la nivelul celulelor nervoase ce se găsesc în formaţiunea nervoasă numită hipotalamus, formaţiune de aproximativ cinci grame în greutate, care ţine sub control pe lângă alte elemente ale homeostaziei (constante biologice din sânge) şi constanta glicemiei. Dar nu celula nervoasă care intră în alcătuirea acestui hipotalamus este cea care are înscris în memorie răspunsul adecvat, această memorie este înscrisă în structura energetică, imaterială, formată de corpul eteric al hipotalamusului. Această funcţionalitate a corpului eteric este în legătură cu absorbţia anumitor energii, cu diferite culori, din spectrul solar, ce reprezintă variaţii de vibraţii eterice. Această alterare a structurii energetice trebuie să explice stările afective anormale. Aceasta înseamnă că stările afective ale omului sunt în strânsă legătură cu corpul eteric şi corpul astral, care dau împreună aura corpului uman.

Culoarea aurei diferă, prezentând culorile roşu, portocaliu, verde, galben, indigo, violet sau gri în funcţie de starea sufletească.

Astfel, o aură galben-şofran sau portocaliu strălucitor, de un albastru sau verde clar indică o spiritualitate elevată, brunul şters indică o stare, morbidă a unui organ, culorile spălăcite, roşu-pal, galben-cenuşiu, violetul amestecat cu roz traduc caractere negative,

temperamente anemice, lipsa de voinţă şi energie şi alte vicii.

S-a făcut o corelaţie între culorile ce se absorb de centrele de absorbţie eterică şi planetele sistemului solar. Astfel, roşul ar fi sub influenţa planetei Marte, portocaliu a planetei Neptun, indigo a lui Venus şi violetul Lunii. Atragerea sentimentelor dintre oameni se explică prin atragerea culorilor ce formează aura acestora. Stările de intensă tensiune nervoasă se însoţesc de o creştere a emisiunii culorii roşii, în timp ce stările de relaxare fac să crească predominant culoarea albastră. În stările de tensiune psihică, de mânie sau teamă, aura are un aspect noros pe un fond roşu, în timp ce o stare de relaxare oferă o aură cu contururi mai lărgite şi pe un fond strălucitor, format din două culori predominate: alb şi albastru. Radiaţia cosmică poate produce modificări sufleteşti asupra oamenilor prin modificări asupra undelor cerebrale, astfel infrasunetele situate la nivelul zece – douăzeci de cicluri pe secundă pot produce stări de euforie, slăbirea concentraţiei nervoase şi pierderi de echilibru. Undele ultrascurte pot produce accese de isterie sau manifestări de violenţă.

În cadrul sufletului, senzaţiile reprezintă izvorul iniţial al tuturor informaţiilor normale. Ele sunt însă imagini subiective ale lumii înconjurătoare, este deci o imagine reflectată, un element de conştiinţă a subiectului şi în consecinţă este de ordin ideal, nu material, reprezentând instrumentul de reflectare nemijlocită a lumii materiale, o reflectare pe plan ideal a obiectelor şi fenomenelor din natură.

Percepţiile se disting prin sinteism, unitate şi integritate, redând realitatea obiectivă în imagini de ansamblu şi se realizează printr-o îmbinare a analizei cu sinteza. Toate senzaţiile, percepţiile şi observaţiile noastre au o puternică tentă personală, subiectivă şi nu redau natura lucrurilor în sine.

Impresiile pe care le obţinem din mediul înconjurător depind în mare măsură de natura şi contingenţa sistemului

nostru nervos, dar şi mediul înconjurător însuşi este modificat de noi, în special de mecanismele pe care le-am construit pentru. a-i observa.

Motivul pentru care nu întâlnim nicăieri în imaginea ştiinţifică despre lume Eul nostru gânditor, perceptiv şi sensibil este pentru că el însuşi este această imagine a lumii. El este identic cu întregul şi de aceea nu poate fi conţinut în aceasta ca o parte a sa. Există numeroase Euri conştiente, dar lumea este, totuşi, una singură. Este un singur spirit universal, multiplicitatea lor ţine de gradul evolutiv a fiecărui spirit în parte.

La moartea oricărei făpturi vii spiritul se întoarce în lumea spiritelor, iar corpul în lumea corpurilor fizice unde se descompune. Conştiinţa noastră nu se percepe niciodată la plural, ci numai la singular, nimeni dintre noi nu a perceput mai multe conştiinţe şi nu există alte mărturii care să demonstreze că acest lucru s-ar fi petrecut vreodată în lume. „În acelaşi spirit nu poate exista decât un singur spirit”. (E. Schrödinger)

Vasile Conta susţine ideea conform căreia Eul nostru este imaterial şi fără dimensiuni. Conform teoriei lui, sufletul este o proprietate a materiei, în particular a creierului. Noţiunea sa de suflet poate fi asimilată cu aceea a minţii şi nu cu spiritul, el afirmând că sufletul nu este decât funcţionarea generală a creierului, activitatea sa mentală, deşi în activitatea mentală el desprinde conştiinţa de sine şi Eul nostru.

SUFLETUL COLECTIV

Sugestia şi sugestibilitatea au rol hotărâtor în determinarea sufletului mulţimilor Aspectul cel mai frapant pe care îl prezintă o mulţime psihologică este că, indiferent de indivizii care o compun, oricât de asemănătoare sau diferite ar fi modul lor de viaţă, ocupaţiile, caracterul sau inteligenţa lor, prin simplul fapt că au format o mulţime îşi formează un fel de suflet colectiv. Acest suflet îi face să simtă, să gândească şi să acţioneze într-o manieră cu totul diferită de aceea în care sunt izolaţi. Anumite idei şi anumite sentimente nu apar şi

nu se obiectivează în acţiuni decât la indivizii care se află într-o mulţime. Mulţimea psihologica este o fiinţa provizorie, alcătuită din elemente eterogene, care pentru o clipă sunt sudate. Aşa cum celulele unui corp îşi formează prin reuniunea lor o fiinţă nouă, care prezintă trăsături foarte diferite de cele pe care le posedă flecare celulă în parte.

Se pbâte constata cu uşurinţa cât de mult diferă individul aflat într-o mulţime de individul izolat, deşi cauzele acestor diferenţe sunt mai greu de descoperit în această situaţie, fenomenele inconştiente joacă un rol preponderent. Viaţa conştientă a spiritului nu reprezintă decât o foarte mică parte comparativ cu viaţa inconştientă. Observatorul cel mai pătrunzător nu poate ajunge să descopere decât o parte foarte mică a mobilurilor inconştiente. Actele noastre conştiente derivă dintr-un substrat inconştient constituit prin acumulări de-a lungul multor vieţi anterioare. În spatele cauzelor cunoscute ale actelor noastre, se ascund cauze necunoscute pe care le ignorăm, majoritatea acţiunilor noastre cotidiene reprezintă efectul unor mobiluri ascunse, cafe ne scapă.

În mulţime, achiziţiile individuale se estompează, încât personalitatea proprie fiecăruia *dispare*. *Individul* aflat în mulţime capătă, datorită numărului mare al celor care îl înconjoară, un sentiment de putere invincibil, care îl face să cedeze unor instincte pe care, atâta timp cât era singur, a fost silit să şi le înfrâneze. El va ceda în faţa presiunii acestora cu atât mai bucuros cu cât mulţimea este mai anonimă şi iresponsabilă; sentimentul de responsabilitate, care frânează întotdeauna pe indivizi, dispare în întregime. Intervin în această situaţie atât sugestia colectivă, cât şi autosugestia, dar şi apariţia Unor caractere speciale, determinate de o contagiune telepatică inconştientă, în mulţime orice sentiment, orice act este contagios, în aşa măsură încât individul îşi sacrifică cu uşurinţă interesul său personal, interesului colectiv. Aceasta este o trăsătură contrară naturii sale, de care omul nu este capabil decât atunci când face parte dintr-o

mulţime.

În această situaţie intervin, deci, telepatia şi sugestibilitatea, datorită cărora individul îşi pierde personalitatea conştientă, ascultă de orice sugestie din partea celui ce l-a făcut să-şi piardă conştiinţa, comiţând actele cele mai contrare caracterului şi obiceiurilor sale. Este o stare care se apropie mult de starea pe care o prezintă un hipnotizat. Personalitatea conştientă dispare, voinţa şi discernământul sunt abolite, iar în cazul unei mulţimi acţiunea se amplifică prin reciprocitatea dată de mulţime. Dispariţia personalităţii conştiente predominând personalitatea inconştientă, orientarea în acelaşi sens a sentimentelor şi ideilor prin sugestie şi contagiune, tendinţa de a transforma în acte ideile sugerate, toate acestea sunt principalele trăsături ale unui individ în mijlocul unei mulţimi. Prin însuşi faptul că face parte dintr-o mulţime, se pare că omul coboară câteva trepte ale civilizaţiei. Izolat, el poate fi un individ cultivat, în mulţime el este însă un instinctiv. În acest caz el are spontaneitatea, violenţa, ferocitatea, entuziasmul şi eroismul omului primitiv. Aşa se explică forţa extraordinară pe care o are o revoltă sau altă mişcare colectivă revendicativă.

Păcatul este călcarea cu deplină ştiinţă şi cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a legilor divine.

Semnele după care se cunoaşte păcatul sunt:

— Întrebuinţarea deplină a minţii, cu alte cuvinte numai cel ce săvârşeşte în deplină cunoştinţă de cauză o faptă rea constituie un păcat; de aceea faptele copiilor mici, ale nebunilor şi ale tuturor celor lipsiţi de judecată a minţii nu sunt socotite păcate;

— Libertatea voinţei, adică fapte săvârşite de om împotriva voinţei sale, chiar dacă sunt împotriva legilor divine, nu constituie un păcat.

Rădăcinile păcatului se găsesc în poftă; aceasta, lăsată să se întărească în sufletul omului, îl atrage şi îl ispiteşte.

Răul nu este în fire, nici nu este cineva rău prin fire,

căci divinitatea nu a făcut ceva rău. Săvârşirea păcatului are la origine ispita şi ocazia de a face păcatul. Ispita fiind îndemnul la păcat, ea trezeşte pofta pentru a dobândi ceva prin călcarea legilor morale. Această ispită poate proveni dintr-un impuls interior, prin firea slabă a unui om, sau din afara lui.

Astfel, se consideră că ispita poate proveni din interiorul lui, când este prilejuită de pofta trupului, pofta ochilor şi pofta inimii, prin trufia vieţii şi a mândriei. „Pentru tot ce este în lume, adică pofta trupului şi pofta ochilor şi trufia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume este” (Ioan, II, 16). Ispita provine de la spiritele diavolare şi de la spiritele rele reîntrupate prin telepatie, cunoscându-se acţiunea gândurilor rele asupra oamenilor, prin acţiunea lor telepatică la nivelul subconştientului. Acţiunea nefastă a ispitei se poate contracara prin rugăciune, adică tot prin acţiunea spiritului, a gândului, deoarece numai prin gândire putem lupta împotriva *spiritelor satanice*.

Prin ocaziune la păcat se înţelege împrejurarea din afară care poate da omului prilejul de a păcătui chiar fără ispită. Păcatul aduc”.

nenumărate suferinţe, care slăbesc şi otrăvesc puterile spiritului, nimicesc viaţa trupească prin diferite patimi şi boli şi distrug buna înţelegere dintre oameni.

Pedeapsa păcatului este blestemul divin care se repercutează prin suferinţe în alte vieţi pământeşti hotărâte prin judecarea spiritelor după moarte.

În categoria păcatelor se încadrează: mândria, avariţia, desfrânarea, invidia, lăcomia, minciuna şi lenea.

Patima mândriei întunecă întreg sufletul şi îl prăbuşeşte în cea mai adâncă prăpastie. Păcatul mândriei, când pune stăpânire pe bietul suflet ca un tiran prea cumplit, care a cucerit o cetate mare şi înaltă, îl dărâmă în întregime şi îl surpă până în temelii (Sf. Casian Romanul).

Iubirea de avuţie naşte pofte, adică patimi, duce la înşelăciune, furt, minciună, jurământ strâmb, nedreptate asupra semenilor săi.

Desfrânarea este o altă faptă ce întunecă spiritul, ea

conduce la lăsarea în voie a poftelor trupeşti, care sunt dependente de simţurile noastre. Din desfrânare se nasc cugetele necurate, distrugerea vieţilor familiare.

Invidia înseamnă părerea de rău pentru binele aproapelui şi bucuria pentru nenorocirile lui. Din ea se nasc ura, clevetirea, vicleşugul, înşelăciunea şi uciderea.

Lăcomia este, de asemenea, un mijloc prin care slăbeşte spiritul, căci ea naşte pofte trupeşti şi egoismul, defăimarea aproapelui, exploatarea lui, certurile, mâniile, diferite boli, pierderea minţii, a cinstei, nepăsarea faţă de legea divină.

Cele mai mari păcate, pe care divinitatea nu le poate ierta, sunt uciderea săvârşită cu voie, răpirea libertăţii prin robie, războiul de pustiire şi sodomia, adică desfrâul împotriva firii, sau împiedicarea săvârşirii de prunci şi lepădarea lor. Numele vine de la locuitorii din Sodoma, care pentru aceste păcate au fost distruşi de dvinitate (Facerea XVIII, 20). Tot în această categorie se încadrează şi lipsa de cinste şi mulţumire faţă de părinţi. „Cel ce bate pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se omoare, *cel* ce va grăi de rău *pe tatăl său* sau pe mama sa, cu moarte să se omoare”, aşa spune *Biblia* (Ieşirea XXL 15 – 16). Tot păcat spiritual se consideră şi când ne facem părtaşi de păcatele altora, când poruncim altora să păcătuiască (Matei II, 16), când întomnăm la păcat şi când dăm sfat altora să păcătuiască (Ioan, XI49 – 50), de asemenea când ne învoim la păcatul altora, când ascundem şi nu înfruntăm pe cel ce păcătuieşte şi când trecem cu vederea şi nu pedepsim pe cei păcătoşi sau când lăudăm păcatele lor.

Minciuna reprezintă un alt păcat al spiritului ce îl întunecă. Prin ea se înţelege mărturia mincinoasă, jurământul strâmb, pâra nedreaptă împotriva aproapelui, lauda cu lucruri pe care nu le ai sau tăinuirea celor avute, spre a înşela pe alţii, viclenia sau vorba cât două înţelesuri din care nu se poate deosebi adevărul şi prin care se urmăreşte înşelarea cuiva, prefăcătoria sau falsitatea care ascunde minciuna sub chipul prieteniei, dragostei şi al binefacerii spre a înşela şi păgubi pe alţii. Tot în cadrul

minciunii se încadrează linguşirea; adică lăudarea cuiva pentru însuşiri prin care lăudătorul ştie bine că acela nu le are, dar face aceasta pentru a câştiga foloase nemeritate, şi făţărnicia sau ipocrizia, adică primirea fără gând curat a părerilor altora, pentru a câştiga foloase. Cei ipocriţi una gândesc şi alta fac.

În ceea ce priveşte modul cum spiritul se poate purifica pentru a se putea ridica pe trepte superioare de evoluţie, orice viaţă spirituală este o asceză, prin care se înţelege dispreţul faţă de corp şi căutarea chiar a suferinţei. Orice viaţă spirituală pretinde un efort care urmăreşte să despartă percepţia simţurilor de bunurile materiale.

Pitagora considera că viaţa trebuie să fie o purificare, numai astfel Eul nostru ca scânteie divină poate să scape de învelişul său carnal.

Platon, de asemenea, susţinea că întruparea constituie principalul obstacol în calea existenţei sufletului nemuritor. Din acest principiu s-a născut ascetismul: credinciosul trebuie să se căiască, cu un dispreţ faţă de corp, care este un instrument al păcatului original.

Aşa s-au născut părinţii deşertului, consideraţi ca modele pentru călugări. Ascetismul îl întâlnim la toate religiile, nu numai la creştini: îl întâlnim la islamici, la yoghini şi la budişti.

Pentru alţii un alt mijloc de purificare al spiritului este iubirea. Unul dintre cei ce au propovăduit iubirea este însuşi Iisus Hristos. Acelaşi principiu al iubirii îl găsim în doctrina lui Aurelius Augustinus, care a trăit între 354 – 450 după Hristos. El pleacă de la prezenţa lui Dumnezeu în om, prin scânteia divină ce se află în Eul nostru, izvor de înţelepciune, care este iubirea: „Dacă inima îl iubeşte pe Dumnezeu, ea va fi înţeleaptă prin participarea la lumina atotputernică a lui Dumnezeu”. Inima cunoaşte fericirea numai unindu-se cu spiritul şi luând parte la natura divină. Conform doctrinei sale, Dumnezeu se comportă diferit faţă de oameni, pe unii iertându-i pentru păcatul originar, iar pe alţii nu, formulând teza dublei predestinări, fapt

contestat de biserică şi care contravine şi ştiinţei spirituale şi a legilor cosmice privind reîncarnarea.

Gnosticii consideră că spiritul este încătuşat în trup. De aceea ei consideră universul ca fiind luminat de două puteri vrăjmaşe, aşa cum spiritul se opune materialului, lumina se opune întunericului, binele – râului, viaţa – morţii, cunoaşterea – ignoranţei, iar ignoranţa este cauza păcatului omenesc.

O altă cale de purificare a spiritului este rugăciunea şi lauda înălţată lui Dumnezeu. Ea este găsită mai ales în *Psalmi* care în traducere ebraică înseamnă „laudă”. Aceştia preamăresc puterea şi îndurarea lui Dumnezeu, celebrând „oraşul sfânt” şi „poporul ales”. Pentru aceasta este nevoie de un maistru spiritual care să transmită doctrina iniţierii discipolilor. Acest rol îl îndeplinesc preoţii în religia creştină, guru la hinduşi, sau lama în Vasrayana. Această iniţiere se face mai ales într-un loc retras, singuratic, aşa cum se întâmplă cu viaţa trăită în mănăstiri.

Iniţierea înseamnă în primul rând purificarea individuală* apoi transmiterea puterii spirituale a maestrului, discipolilor săi. Iisus Hristos considera ca mijloc de purificare a spiritului iubirea: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău, aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă, iar a doua asemenea ei este să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Matei 22, 37 – 39).

Religiile consideră, în general, că comunicarea cu spiritul divin se face trăind în singurătate, ceea ce a dus la trăirea în viaţa monahală, de călugăr.

După căderea Constantinopolului, în anul 1453, principalul centru al religiei creştine a rămas muntele Athos, unde au fost fondate primele mănăstiri încă din secolul al X-lea şi unde se consideră că trăiesc singurii călugări adevăraţi. Adevăratul creştin se considera că este un călugăr, care practică ascetismul în contemplaţie şi tăcere. Idealul vieţii sale este tăcerea atât a vocii lăuntrice, cât şi a gurii lumii. Legătura cu Dumnezeu se face când spiritul păstrează tăcere, la care se adaugă rugăciunea

individuală şi cea colectivă practicată în biserici în timpul liturghiei. La acestea se adaugă controlul respiraţiei după modelul tehnicilor spirituale din Asia. Această este de fapt isihasmul, cheia de boltă a spiritualităţii orientale.

VIAŢA MONAHALĂ

Există credinţa că spiritul se poate purifica şi astfel poate beneficia de un loc mai sus în lumea astrală după moarte, prin asceză, prin izolare de lume, consacrându-şi întreaga viaţă lui Dumnezeu. Aceştia sunt călugării.

Viaţa monahală este cunoscută aproape în toate credinţele religioase. Astfel, la esenieni se descriu anumite forme de comunităţi de asceţi evrei, care au servit ca model primilor călugări creştini din Egipt. Începând cu secolul al XIV-lea, acest curent se dezvoltă foarte mult, călugării dedându-se la un ascetism riguros, după exemplul Sfântului Antonie cel Mare, considerat părintele călugărilor, şi Sfântului Pahomie, care a fondat primele mănăstiri destinate rugăciunii şi muncii în comun.

Sffântul Pahomie, întemeietorul primelor mănăstiri, s-a născut în Egiptul de Sus, în anul 287, din părinţi păgâni. La douăzeci şi doi de ani a fost înrolat cu forţa în armata imperială romană şi a ajuns prizonier în Teba. Ascuns în întuneric, împreună cu alţi prizonieri, pe timpul nopţii este ajutat de un grup de creştini să evadeze. Impresionat, i-a întrebat cine i-a îndemnat să facă această faptă, iar aceştia i-au spus că Dumnezeu. După ce a fost eliberat, el s-a retras, trăind într-o viaţă ascetică. Într-o zi aflându-se în pustiu, o voce misterioasă i-a cerut să-şi fixeze acolo locuinţa, deoarece în jurul său se va aduna o mulţime de ucenici; aceasta era în anul 325.

După douăzeci şi trei de ani, când Pahomie a trecut prin acest loc, a găsit nouă mănăstiri de călugări şi una de călugăriţe. Pentru a putea fi admişi ca viitori călugări, aceia trebuiau să se pronunţe asupra a trei jurăminte: de supunere, de castitate şi de sărăcie.

Sfântul Vasile cel Mare în secolul al IV-lea în Cezareea le-a dat reguli care sunt şi astăzi în vigoare în biserica din Orient. În afară de mari mănăstiri, au existat şi

numeroşi asceţi izolaţi, cum ar fi stâlpnicii, care îşi petreceau viaţa cocoţaţi pe un stâlp. Călugării sunt obiectul unei veneraţii în biserica ortodoxă, iar episcopii sunt întotdeauna aleşi din rândul lor.

În secolul al XII-lea, odată cu dezvoltarea oraşelor, s-au format ordinele de cerşetori: „Fraţii minoriţi" sau „Franciscani" şi „Fraţii predicatori" sau „Dominicani" Cea mai mare parte a învăţământului se afla sub conducerea acestor ordine religioase, care au fost la originea universităţilor medievale, cum a fost Sorbona la Paris, fondată în anul 1253. de către Robert de Sorbon, care până la Revoluţia franceză din anul 1789 a fost o facultate de teologie; Astăzi există în lume peste două sute de mii de călugări. Budismul, încă din timpul lui Buddha a fost o religie a călugărilor. Ei aveau o viaţă de asceţi, rătăcitori, trăind din ofrandele credincioşilor, răspândind doctrina lor în întreaga Asie de Sud-Est, în China, în Tibet şi Japonia. Au apărut apoi mănăstiri permanente, cele mai vestite fiind cele din Tibet. Educaţia clerică produce o mică elită de oameni instruiţi şi de mistici care îşi petrece viaţa în meditaţii neîntrerupte. Idealul monastic al budismului se poate formula astfel: „Dacă eşti eliberat, eliberează-i pe alţii, dacă ai ajuns pe celălalt mal, ajută-i şi pe ceilalţi să ajungă, dacă ai fost consolat, consolează-i şi pe alţii, dacă ai ajuns la Nirvāṇa, ajută-i şi pe semenii tăi să ajungă acolo".

Primul pas ce trebuie făcut pe calea spirituală este autentica cunoaştere de sine, care trebuie să depăşească detaliile neînsemnate pentru a atinge esenţa profundă. Inima, fiind eliberată de pofte şi dorinţe, tinde să dobândească asemănarea divină, originară, de care ea însăşi s-a lipsit. Urmând exemplul lui Iisus Hristos, ea trece de la nivelul trupesc la cel spiritual, fiind în măsură să-l întâlnească pe Dumnezeu, fiind în măsură să accepte de bunăvoie îndurarea lui şi să i se alăture. Iisus a proclamat: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa, şi eu sunt învierea". Dumnezeu este Duhul, el este nematerial şi netrupesc, neschimbător, veşnic, necuprins, nevăzut,

atotputernic, atotprezent, atotştiutor, drept, bun. Dumnezeu este iubire, lumină şi desăvârşire.

POCĂINŢA ŞI POSTUL

Altă cale de purificare a spiritului este pocăinţa. Pentru iertarea păcatelor, oamenii se spovedesc. Puterea de a spovedi o au arhiereii, ca urmaşi ai apostolilor cărora Iisus Le-a dat acest har în ziua cincizeci şi i, când forţa spirituală s-a coborât deasupra fiecăruia dintre ei, sub forma unor limbi de foc.

Episcopii dau acest har preoţilor, printr-o delegaţie sau hirotesie, deosebită de hirotonie. Mărturisirea păcatelor trebuie să fie completă, adică să cuprindă toate păcatele, să nu ascundă nimic din cele făptuite, să fie sinceră şi de bunăvoie, secretă, adică făcută în taină, cu umilinţă şi cu zdrobire de inimă, adică cu părere de rău, pentru păcatele săvârşite şi cu dorinţa sinceră de a nu le mai face. Simpla mărturisire sau înşirare a păcatelor, fără pocăinţa adevărată şi fără hotărârea de îndreptare, nu aduce iertarea păcatelor, căci zice Domnul: „De nu vă veţi pocăi, tot aşa veţi pieri” (Luca, 13 – 5).

Un alt mijloc de pocăinţă şi de mântuire este postul. Postul este înfrânarea de toate mâncărurile sau la caz de boală numai de unele, de asemenea, şi de băuturi şi de toate lucrurile lumeşti şi toate dorinţele rele, pentru ca credinciosul să poată face rugăciunea lui mai cu uşurinţă şi să împace pe Dumnezeu. Postul este deci o faptă de virtute, un exerciţiu de înfrânare a poftelor trupeşti şi de întărire a voinţei, o formă de pocăinţă, un mijloc de mântuire. În acelaşi timp, este o faptă de cinste a lui Dumnezeu, este jertfa izvorâtă din iubirea şi respectul pe care îl avem faţă de Dumnezeu. Postul este şi un mijloc de desăvârşire, de omorâre a voinţei vieţii trupului, un, semn al râvnei şi sârguinţei spre asemănarea cu Dumnezeu şi cu îngerii care nu au nevoie de hrană. Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci lui nu-i trebuie hrană, este viaţă şi petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană. Postul mai este izgonirea patimilor, căci lăcomia întărâtă patimile trupului. Postul poate fi de o zi sau de mai multe

zile. După asprimea lui, poate fi de mai multe feluri:

— *Ajunarea desăvârşită, adică atunci când nu mâncăm şi* nu *bem nimic, cel puţin 6 zi* întreagă;

— Postul aspru sau uscat sau ajunarea propriu-zisă, atunci când mâncăm numai spre seară, mâncăruri uscate, pâine şi apă, fructe uscate sau seminţe;

— Postul obişnuit sau comun, când mâncăm la orele obişnuite, dar mâncăruri de post, adică nu mâncăm carne, peşte, brânză, lapte, ouă, vin sau grăsime;

— Postul uşor (dezlegarea), când se dezleagă la vin, peşte, icre şi undelemn, la anumite sărbători care cad în cursul posturilor de peste an.

DRAGOSTEA DIVINĂ

După credinţă şi nădejde, pentru a dobândi mântuirea şi fericirea spiritualăromul are nevoie de dragoste, care este a treia şi cea mai mare virtute religioasă. Prin dragoste, omul intră în cea mai strânsă comunicare cu Dumnezeu, îl îmbrăţişează cu toate puterile sufletului său, îi împlineşte voiaf aşa cwm's/d *scris în Sfânta Scriptură*: *„Dumnezeu dragoste este şi cel ce petrece întru dragoste întru Dumnezeu petrece şi Dumnezeu întru dânsul"* (*Ioan IK 16*).

Dragostea este năzuinţa omului spre tot ce este bun şi frumos sau vrednic de dorit. Pentru purificarea spirituală, omul are neapărat trebuinţă de dragoste, care să lucreze cu putere divină, adică cu dragoste suprafirească.

Dragostea este cea mai mare virtute, am putea spune singura virtute. Fără puterea dragostei, credinţa slăbeşte, căci credinţa lucrează prin dragoste, iar nădejdea se ofileşte şi scade mereu. Ea este mai mare decât celelalte virtuţi prin izvorul ei, care este de la Dumnezeu, şi este mai mare prin durata ei, ea este veşnică, nu piere nici după moarte. Este veşnică, fiindcă însuşi Dumnezeu cel vrednic este dragoste. Dragostea trebuie să se adreseze în primul rând divinităţii, apoi către aproapele tău şi, în fine, către tine însuţi. Iisus a zis „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta şi tot sufletul tău şi tot

cugetul tău, aceasta este întâia şi cea mai mare poruncă, iar a doua asemenea acesteia să iubeşti pe aproapele tău ca însuţi pe tine" (Matei XXIII, 37 – 39).

Dragostea înseamnă linişte sufletească, răbdare în vreme de încercare, iertare, blândeţe, pace şi bunăvoie între oameni. Dragostea înseamnă răbdare, ea se milostiveşte, nu pizmuieşte, dragostea nu se semeţeşte, nu se trufeşte, nu se poartă cu necuviinţă, nu întărâtă, nu gândeşte rău, nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr, toate le suferă, toate le cred, e toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.

Faptele care se contrapun dragostei sunt ura faţă de Dumnezeu, făţărnicia, fanatismul, egoismul, alipirea de bunurile pământeşti, căci rădăcina tuturor răutăţilor este iubirea de argint.

RUGĂCIUNEA

Rugăciunea stăruitoare este solia nădejdii, ea este comunicarea Eului nostru cu spiritul divin. În raport cu persoana care săvârşeşte rugăciunea şi cu numărul celor care iau parte la ea şi de locul unde se face, deosebim rugăciunea particulară şi rugăciunea bisericească sau, altfel spus, cultul particular şi cultul public comun.

Rugăciunea particulară se face de fiecare, singur sau împreună cu ai săi, în orice loc şi în orice timp, citind o rugăciune gata făcută sau concepută prin taina inimii sale.

Rugăciunea este ridicarea minţii şi a voinţei noastre către Dumnezeu sau, altfel spus, vorbirea spiritului nostru cu Dumnezeu. Pentru atingerea acestui scop, trebuie să ne concentrăm gândul numai spre Dumnezeu şi să alungăm orice alte gânduri. Nu este suficient numai să cugetăm la El, căci şi demonii cugetă la Dumnezeu, dar nu se roagă.

În timpul rugăciunii, se face semnul crucii, stăm în genunchi sau ridicăm mâinile pentru a spori evlavia noastră lăuntrică şi a o face văzută. Făcând semnul crucii, facem o mărturisire de credinţă faţă de divinitate. Semnul crucii ocroteşte de relele trupeşti, alungă spiritele diavolare şi ne ocroteşte de uneltirile lor. Prosternarea, sau căderea cu faţa la pământ, mărturiseşte umilinţa

noastră în faţa lui Dumnezeu, iar metania, care este o îngenunchere şi apoi o ridicare repede, făcând semnul crucii, ar mărturisi că prin păcat am căzut, iar prin întruparea lui Hristos iarăşi ne-am ridicat.

Indiferent dacă rugăciunea se face în gând sau cu glas tare, ea are aceeaşi însemnătate, dar rugăciunea cântată este foarte puternică.

Prin rugă se urmăresc trei scopuri: să-L lăudăm pe Dumnezeu, să-l mulţumim sau să-l cerem ceva.

Biseric q creştină laudă pe Dumnezeu în cântările sale: *Trisachionul*, *Sfânt*, *Sfânt*, *Sfânt Domnul S Doxologiile*, mare şi mică, *pretine te lăudăm*.

Prin rugăciunea de mulţumire arătăm că ne aducem aminte cu mulţumire şi cu dragoste de toate binefacerile primite de la Dumnezeu. Rugăciunea lui Noe la ieşirea din corabie a fost de mulţumire (Facerea VIII 19). Rugăciune de mulţumire a făcut şi Israil la ieşirea din Egipt (Ieşirea XV 1, 21).

Prin rugăciunea de cerere cerem puterii spirituale a lui Dumnezeu trebuinţele vieţii noastre sau îl rugăm să ne ierte păcatele noastre. Dumnezeu împlineşte mai repede rugăciunile noastre când sunt însoţite de fapte bune şi de post, când chemăm mijlocirea sfinţilor şi când sunt făcute de mai mulţi împreună.

Dumnezeu nu împlineşte rugăciunile când cerem ceva păgubitor şi când nu suntem vrednici să fim ascultaţi.

Prin rugăciune cel păcătos câştigă iertarea, căci prin ea se coboară asupra noastră puterea spiritului, ea lucrează precum apa asupra focului. Cel ce nu se roagă cade uşor în păcat şi nu se poate mântui.

Rugăciunea *Tatăl Nostru* a fost concepută de Iisus (Matei VI, 913). Cea mai puternică rugăciune este cea făcută în biserică, alături de alţi credincioşi.

Biserica creştină a luat fiinţă în ziua cincizeci şi i, adică la cincizeci de zile după învierea lui Iisus, atunci când puterea spirituală a coborât deasupra fiecăruia dintre apostoli, materialr zându-se sub forma unor limbi de foc, dându-le acestora puterea de a vorbi în limbi diferite, pe

care înainte de acest moment nu le cunoşteau, şi de asemenea dându-le harul de a face minuni.

În biserică, în timpul liturghiei, duhul sfânt coboară spre a lua contact direct cu credincioşii.

Biserica creştin-ortodoxă este alcătuită din trei părţi: nartica sau pronaos, naos sau nae şi altar. Unele biserici au în faţă câte un pridvor.

În pronaos stăteau femeile, tot aici se păstrează vasul în care se botează pruncii (colimvitra), iar în biserica din mănăstire se face slujba Litiei de la Vecernie, a înmormântării călugărilor.

Naosul sau biserica din faţa altarului arată lumea văzută şi cerul cel văzut, aici stau creştinii la rugăciune, el închipuieşte corabia ce duce în patria creştină pe creştini, călători pe acest pământ.

Naosul este despărţit de altar printr-un perete numit catapeteasmă (tâmpla sau iconosar), care însemna deosebirea celor văzute de cele nevăzute.

Pe catapeteasmă sune aşezate icoanele într-o anumită ordine. În rândul întâi sunt aşezate marile icoane, de o parte şi de alta a uşilor împărăteşti, adică la dreapta icoana lui Iisus şi a hramului bisericii, iar la stânga icoana Maicii Domnului şi a unui ierarh, Sfântul Nicolae sau altul. Deasupra primului rând se aşază icoanele celor douăsprezece praznice împărăteşti, apoi în rândul următor, icoanele celor doisprezece apostoli, având la mijloc icoana lui Iisus, ca arhiereu şi împărat. În rândul al patrulea vin icoanele prorocilor, având la mijloc pe Maica Domnului cu pruncul în braţe, iar în rândul al Cincilea, adică în vârful catapeteasmei, este aşezată sfânta cruce, cu chipul lui Iisus răstignit, având de o parte pe Fecioara Maria, iar pe cealaltă parte pe Sfântul Ioan, apostol şi evanghelist. La oarecare distanţă de catapeteasmă se află unul sau două iconostase pe care stă icoana învierii Domnului în zilele de duminică, iar în celelalte sărbători, icoanele prorocilor.

Altarul este încăperea în care se intră prin cele trei uşi făcute în catapeteasmă. Uşa de la mijloc, în două canaturi, poartă numirea de uşi împărăteşti, având

zugrăvită icoana Bunei Vestiri. Prin aceste uşi intră şi ies numai arhiereii şi preoţii în timpul slujbei Sfintei Liturghii şi a celor şapte laude.

Pe cele două uşi laterale sunt zugrăvite icoanele Arhanghelilor Mihail şi Gavril; prin ele intră diaconii şi ceilalţi slujitori ai bisericii.

Altarul este partea cea mai sfântă a bisericii şi închipuieşte cerescul cort, unde sunt adunările îngerilor şi odihna sfinţilor, el este întocmit ca să răspundă la slujirea sfintei şi înfricoşatei jertfe fără de sânge ce se aduce aici ori de câte ori se slujeşte Sfânta Liturghie. Sfânta Liturghie reprezintă originea şi centrul cultural divin public, fiind slujba care perpetuează până la sfârşitul veacurilor jertfa lui Hristos, oferă credincioşilor pentru iertarea păcatelor.

MASLUL

Maslul reprezintă o sfântă slujbă făcută de şapte preoţi care închipuiesc cele şapte daruri ale Duhului Sfânt. Acest număr aminteşte unele fapte din Sfânta Scriptură. Astfel, de şapte ori s-a aplecat prorocul Elisei peste un copil mort pe care l-a înviat, şapte au fost preoţii care au sunat trâmbiţe şi de şapte ori a fost înconjurată cetatea Ierihonului când a fost cucerită de israeliţi, la intrarea lor pe Pământul Făgăduinţei, şi tot de şapte ori s-a rugat prorocul Ilie pe muntele Carmel, până când Dumnezeu a dat ploaie pământului ars de secetă.

Maslul se poate face şi prin slujba a trei sau chiar doi preoţi, dar nu se poate face niciodată de un singur preot. Maslul se poate face atât bolnavului, cât şi orriului sănătos. El se face înaintea unei mese, pe care se pune Sfânta Evanghelie, lumânări, de regulă şapte, un vas cu grâu sau cu făină şi unul cu untdelemn, precum şi şapte beţişoare de busuioc înfăşurate în vat, cu care preoţii vor unge pe bolnav peste tot corpul. Mai întâi se sfinţeşte untdelemnul prin rugăciunea celor şapte preoţi, apoi se citesc cele şapte apostole şi evanghelii şi apoi se unge, de şapte ori, trupul bolnavului cu undelemnul sfinţilor, rostindu-se de fiecare dată rugăciunea următoare: „Părinte

sfinte, doctorul sufletelor şi al trupului, tămăduieşte pe robul tău acesta (numele) de neputinţa trupească şi sufletească ce l-a cuprins".

Maslul are şi rolul de a alunga spiritele diavolare care se găsesc în trupul anumitor oameni ce se numesc „posedaţi de diavol". Spiritele diavolare se mai alungă din trupul oamenilor prin slujba numită Erurgii. Unele Erurgii se săvârşesc în biserică, altele în case, iar altele afară de case, pe câmpuri, holde, la sfinţirea fântânilor, molitfa mamei la patruzeci de zile după naştere, sfinţirea vaselor şi veşmintelor bisericeşti, binecuvântarea sălciei la Florii, ouălor roşii la Paşti şi agheasma mare la Bobotează.

Sfeştaniile în casă cu acelaşi rol de alungare a spiritelor rele. Sie fac de obicei miercurea şi vinerea, de către episcop sau de preot Puterea spirituală se observă în puterea pe care o are apa sfinţită la Bobotează, a cărei putere se păstrează vreme îndelungată.

DOVEZI ALE EXISTENŢEI SPIRITULUI DUPĂ MOARTE

După moarte, corpul fizic, supus legilor termodinamice, se descompune în elementele fizice care I-au compus. Odată cu actul morţii, spiritul ca o fantomă de energie specială care a luat parte la alcătuirea corpului uman se desprinde de acesta şi îşi trăieşte viaţa sa de spirit astral.

Care este demonstraţia că acest fapt este un adevăr? Această viaţă a spiritului după moarte o confirmă şedinţele de spiritism, şedinţele de materializare prin spirit şi cunoaşterea lumii suprasensibile prin actul numit iniţiere.

Spiritismul sau vorbirea cu morţii se poate face numai în prezenţa unui medium care, intrat" în transă, poate să-şi desprindă corpul astral şi să intre în comunicare cu spiritele din lumea astrală.

De unde se poate deduce că acesta vorbeşte, într-adevăr, cu spiritele morţilor? Răspunsul îl dau aceste spirite care relatează sau răspund la întrebările asistenţilor din şedinţa de spiritism, când li se comunică

evenimente şi fapte necunoscute de asistenţi sau de medium şi care ulterior verificate se constată a fi exacte. În afară de acestea, întrebările care se pun pot fi făcute verbal, dar şi prin mesaj mental, adică fără glas, ceea ce denotă că mijlocul de comunicare dintre spirite, forma de energie care intră în acţiune este analoagă formei de energie ce intră în alcătuirea gândului.

În afară de aceste comunicări în şedinţele de spiritism, sub acţiunea spiritelor se pot produce şi fenomene inexplicabile din punct de vedere al legilor fizice, cum ar fi mişcări de obiecte, ridicări de obiecte în aer, scoaterea unor cuie din perete singure, spargerea unor obiecte, executarea de partituri muzicale la pian, armonică sau alte instrumente muzicale, de fiinţe invizibile, sau loviri ale persoanelor existente de forţe invizibile, scrieri de texte pe hârtie de către mâini invizibile.

Spiritismul este o ştiinţă-credinţă care arată că omul are un spirit şi că acesta, ca o mică parte din puterea dumnezeiască, este nemuritor.

Acest spirit îşi începe activitatea sa de la cele mai puţin evoluate animale, unde se manifestă mai mult sub forma unui instinct, şi trece apoi prin mii de vieţi, pentru a deveni o inteligenţă, ca în specia umană, continuând evoluţia sa pentru a ajunge la cea mai înaltă treaptă, confundându-se din nou cu dumnezeirea.

În lucrarea sa *Viaţa de dincolo*, Prel se exprima astfel: cu SQmnambulismul, noi pătrundem în lumea spiritelor, cu spiritismul, spiritele sunt cele care pătrund în lumea noastră.

Filosoful Hartman afirma că spiritele fac comunicări telepatice oamenilor în viaţă, prin idei venite intuitiv, pe care le considerăm ca venind din inconştient. Aceasta înseamnă că activitatea noastră zilnică nu este rezultatul numai al inteligenţei noastre, ci de multe ori exprimă voinţa spiritelor care ne înconjoară, spirite bune sau rele, adică inferioare şi superioare, astfel că şi inspiraţia pe care neo dau este bună sau rea.

Spiritismul arată că moartea nu este o întrerupere definitivă a vieţii, ci, din contra, este o trecere a spiritului la un alt fel de viaţă, căci el este nemuritor.

Spiritismul nu este o descoperire modernă, manifestările spiritiste sunt punoscute din cele mai vechi timpuri. În *Vechiul Testament, în bevitic* (XX 6), se precizează: Sufletul care se va adresa la magi sau vrăjitori şi care va fi cerut afaceri cu ei, îmi voi întoarce faţa de la dânşii şi îl voi face să piară în mijlocul poporului său. Omul sau femeia care va avea în el spiritul de ghicitor să fie pedepsit cu moartea, ucis cu pietre şi sângele lui să cadă asupra lui. Aceasta arată că preoţii interziceau vorbirea cu morţii. În prima *Carte a regilor*, se arată că Saul, deschizându-se, a evocat la Endor spiritul lui Samuel, cu ajutorul unei femei care era medium. Iată mai pe larg această descriere din *Vechiul Testament*: „Saul zise servitorilor săi: Căutaţi-mi o femeie care să aibă în ea spiritul de divinaţie şi eu mă voi duce s-o găsesc şi s-o întreb. Şi servitorii săi îi ziseră: este la Endor o femeie care are spiritul de divinaţie. Atunci Saul puse veşminte împrumutate şi ieşi însoţit de doi oameni şi se duseră la acea femeie noaptea şi îi zise Saul: Cheamă spiritul care este în tine şi fa să apară înaintea mea cel ce-ţi voi zice eu. Femeia îi zise: Tu ştii ce a făcut Saul şi cum a distrus pe magi şi pe vrăjitori, pentru ce deci îmi întinzi o cursă ca să mă faci să pier? Şi Saul îi jură pe Dumnezeul cel viu că nimic rău nu i se va întâmpla pentru aceasta; atunci femeia îi zise: pe cine vrei să evoc înaintea ta? El răspunse: Cheamă înaintea mea pe Samueh Dar când femeia văzu apărând pe Samuel, ea scoase un strigăt şi îi zise lui Saul: Pentru ce m-ai înşelat, tu eşti chiar Saul; şi regele îi zise: Nu te teme, dar spune-mi ceea ce ai văzut. Femeia zise lui Saul: Văd ridicându-se un bătrân îmbrăcat cu o manta; atunci Saul înţelese că acesta era Samuel şi se închină până la pământ în adoraţie. Atunci Samuel zise lui Saul: Pentru ce mă tulburi, făcându-mă să apar? Şi Saul îi zise: Sunt în mare primejdie, căci filistenii s-au ridicat contra mea şi Dumnezeu s-a îndepărtat de la mine şi n-a voit să-

mi asculte rugăciunea, nici prin ajutorul preoţilor, nici prin visuri, şi astfel te-am chemat pentru a vedea ce trebuie să fac. Şi Samuel îi zise: Pentru ce mă întrebi tu, pentru că Dumnezeu s-a depărtat de tine şi a trecut de partea duşmanului tău? Să ştii că Dumnezeu va face să cadă Israel în mâinile filistenilor şi că tu şi fiii tăi de mâine veţi fi cu mine (veţi fi morţi). Şi îndată Saul căzu la pământ speriat şi femeia se apropie de Saul, căci el era foarte tulburat" (Cartea I XXVIII 7 – 21).

În *Deuteron* şi *Levitic* se vorbeşte mult despre manifestările spiritiste şi în special de cartea lui Iov. Am văzut că, la greci, romani şi alte popoare antice, aceste manifestări erau sub forma de oracole şi profeţii.

Spiritul a fost folosit încă din Antichitate în comunicările spirituale, mai ales în diverse oracole. Sunt vestite astfel prorociţele de la Delfi şi preotesele de la Dodona, care prin delir extatic au adus multe servicii Greciei antice. Chiar Cicero, marele orator roman, a scris un tratat de divinaţie naturală, care cuprindea şi profetizarea în stare de extaz. Extazul se obţine prin consumarea diferitelor plante cu efect halucinogen, determinând desprinderea corpului astral şi călătoria acestuia în lumea spiritelor, de unde se informa în privinţa viitoarelor evenimente. Am mai semnalat faptul că în lumea astrală dispare noţiunea de timp şi spaţiu, astfel că tot viitorul apare ca şi când s-ar derula în prezent. Delirul extatic era cunoscut încă de Platon şi Socrate, care spunea: „Delirul extatic ce vine de la zei este mai bun decât acela care se trage de la bunul-simţ, de la mintea întreagă omenească".

Comunicarea cu spiritele din astral se poate face în stările de transă, de extaz, cu ajutorul baghetei divinatorii, divinaţia prin bula de cristal şi în şedinţele de spiritism sau prin hipnoză. Chiar Homer distingea prezicători, demiurgi ca interpreţi ai voinţei divine. În Egipt, Iosif cerceta viitorul prezicând într-o cupă de argint. Profeţia în vechea Iudee s-a făcut într-o stare specială, numită extaz profetic, prin care primeau mesaje divine.

În stare extatică şi în stările de excitaţie orgiastică, considerate ca nebunie sacră, adoratorii traci ai lui Dionysos exercitau o prezicere a viitorului prin inspiraţie divină, afirmând că în astfel de stări sufleteşti, aşa cum denumeau ei spiritul, s-ar fi unit cu divinitatea după ce a ieşit din trup, el fiind în directă legătură cu lumea zeilor şi a duhurilor şi astfel pot să perceapă şi să vestească viitorul.

La traci, existau femei, numit Menade, care intrau în extaz divin, alergând peste dealuri, şi care astfel intrau în legătură cu spiritele moliilor. Sunt cunoscute apoi oracolele lui Dionysos la traci sau al Satirilor asemănătoare cu oracolul din Delfi, unde Pythia, într-o stare de nebunie divină, prezicea viitorul.

La traci, desprinderea corpului astral se obţinea prin ingestia de *Canabis Indica* (cânepă), din care se producea haşişul, sau o ciupercă numita amanita *muscarinia7* folosită la triburi din Serbia.

Pythia la oracolul din Delfi mesteca frunze de laur (*daturastramonium*). Mai existau oracolele lui Zeus la Dodona sau al lui Apollo de Pytho.

În Grecia antică mai erau oracolul din Amficlea, în Focida, unde exista un preot care prorocea în stare de entuziasm profetic…

La fenicieni era o vestită prorociţă cu numele de Marta pe care generalul roman Marius oţirea în preajma sa. Aceste prorociri se făceau mai ales pe dealuri, înălţimi şi munţi, pe care le considerau locuri sacro!

Vespasian, înainte de a ajunge împărat, s-a urcat pe muntele Carmel, unde era un oracol care i-a prezis că va reuşi în tot ceea ce va întreprinde şi va ajunge să stăpânească peste mulţi oameni.

Tot pe un munte, Kasion, în Fenicia, Seleucos Nicador, generalul lui Alexandru Macedon, întemeietorul dinastiei Seleucizilor, a consultat un zeu pentru a întreba unde să construiască un oraş. În munţii Libanului era templul de la Baalbek, unde sălăşluia zeul Baal, unde se prezicea viitorul cu ajutorul spiritelor.

Oracolul de la Baalbek primea şi consultaţii prin corespondenţă, chiar împăratul Traian în anul 114 l-a consultat.

În Cartagina, era oracolul zeiţei Tanit, vestit în întreaga lume romană, care era consultat cu regularitate de proconsulul numit în Africa de Nord, care prin glasul preoteselor sale în stare de extaz prezicea viitorul în prezenţa statuii zeiţei Astarte.

Aceeaşi chemare a morţilor este folosită şi de Ulise în *Odiseea* lui Homer, când cheamă spiritele acestora pentru a cunoaşte viitorul.

Revelaţii prin inspiraţie divină avea un prezicător canaanean care se numea Balaam, care comunica cu spiritele în stare de veghe, cu ochii deschişi, la fel cum aveau viziuni şi esenienii de la Qumran (vezi Manuscrisele de la Marea Moartă).

Prorocii fenicieni erau în număr destul de mare, ei au fost aduşi de Izabela, fiica lui Etbaal, regele Sidonului, soţia regelui Ahab, fiul lui Omri, rege al Samariei.

Aceştia profetizau tot în stare de extaz.

În textele cărţilor sacre ale vechilor evrei se întâlnesc şase categorii de prezicători:

— Necromanţi
— Cei ce vorbesc pe nas
— Cei ce ştiu
— Fermecători de şerpi
— Cititori în nori
— Ghicitori (prezicători).

Manuscrisele de la Marea Moartă au fost scrise de esenieni, care pentru a putea să ajungă mai uşor la desprinderea spiritului de corpul fizic locuiau în pustiu; aceste documente au fost găsite în peşteri, dovedind că regiunea era locuită de esenieni.

Retragerea în pustietate pentru a putea vorbi cu divinitatea era cunoscută din Antichitate. Zalmoxis a locuit într-o peşteră. Pitagora a trăit douăzeci şi şapte de zile într-o grotă din muntele Ida din Creta; la fel au trăit marele vizionar şi făcător de minuni Apollonius din Tyano,

Mani, fondatorul maniheismului, Pitra, în tradiţia veche armeană.

În misterele de la Eleusis şi Samottrace, iniţiatul cobora în peşteri subterane obscure, unde comunica cu spiritele.

Purificarea de influenţele diavolare se făcea la asiro-babilonieni cu ajutorul apei, al focului şi al untdelemnului. Tot prin ulei se face purificarea şi în credinţa creştină ortodoxă în slujba sfanţului maslu.

Purificarea spiritului prin post o găsim începând cu preoţii din Egiptul antic. Herodot enumera interdicţiile alimentare ale egiptenilor şi anume: carnea de porc, carnea de berbec, carnea de oaie, carnea de vacă, precum şi capul oricărui animal.

Pitagora a scris chiar un tratat intitulat *Purificările*, prin care recomanda alimentaţia vegetală, iar toate alimentele din came animală le considera impure.

În timpul asiro-babilonienilor, credinţa despre spiritele rele era foarte răspândită şi foarte puternică.

Conform concepţiei lor, orice boală are la origine acţiunea unor spirite satanice, care pătrund în organismul uman. Pentru vindecare, trebuie deci alungate aceste spirite negre cu ajutorul unor spirite bune.

Toate relele care loveau pe oameni erau datorate acţiunii duhurilor rele, ei considerau că aceste spirite rele existau în tot locul, cel mai frecvent în grupuri de şapte sau multipli ai lui şapte, cifra şapte fiind o cifră sacră. Boala era considerată ca fiind provocată de acţiunea directă a unor demoni din cauza călcării de către bolnav a unei interdicţii sacre sau de acţiunea unui vrăjbitor prin acţiunea magiei negre.

Vindecarea nu se putea produce decât prin alungarea demonului din trupul bolnavului şi aceasta se făcea cu ajutorul unui preot care se ruga zeilor, ca reprezentant al spiritelor superioare. El cerea, ca şi astăzi preotul creştin, ca bolnavul mai întâi să se spovedească, dar nu pentru a se pocăi, ci pentru a pune diagnosticul magic al bolii. Era neapărat nevoie să cunoască numele spiritului rău care a

provocat boala şi să-i ceară plecarea. Iată formula ce se folosea de către preot în acest scop: „Pleacă, fugi, Namtar, duh rău! Pe mine mă apără zeul Baal, fugi de mine!” Era deci un act de magie, căci în magie se impune, se ordonă spiritelor să facă o acţiune, pe când în raporturile dintre biserică şi divinitate este o rugăminte ce se adresează spiritelor superioare pe care le roagă prin rugăciuni. Când nu se putea pune un diagnostic magic precis, se citea o listă întreagă de spirite rele, sfârşindu-se cu porunca: „Oricare ar fi numele tău, depărtează-te”. Dacă boala era considerată ca o pedeapsă ce venea din partea unui zeu, atunci se făceau rugăciuni de pocăinţă. Pentru vindecare se proceda şi la magnetizări, care se făceau prin diverse descântece, se făceau libaţiuni cu apă şi cu ulei.

Nabucodonosor se spune că a fost posedat de un diavol în timpul unui vis, suferind de licantropie, o stare în care se materializează un spirit satanic într-un om, substituindu-i corpul său astral, spirit satanic ce vine de la un om ce se află în viaţă, adesea al unui vrăjitor.

În Grecia antică, când cineva dorea să consulte spiritul unui mort, se ducea şi se culca lângă mormântul acelui mort, ca în timpul somnului, când corpul său astral era desprins de trup, acesta să poată intra în comunicare cu spiritele morţilor.

Tot astfel se făcea în timpul lui Esculap de la Epidaur, unde bolnavii dormeau, în timpul visului putând să comunice cu spiritele astrale ale zeilor şi să cunoască leacul bolilor pe care i le comunicau aceştia. Această divinaţie prin vise dirijate practicată în temple sau lângă oracole sau morminte romanii o numeau incubaţie. Pentru a putea să viseze, aceştia trebuiau să se roage zeilor şi să-i aducă ofrande şi sacrificii.

În Babilon această practică se făcea la templul Marduk. Când Alexandru Macedon s-a îmbolnăvit, doi generali ai săi au dormit în acest templu cu scopul de a li se comunica în vis leacul bolii acestuia.

Spiritismul modern a reînviat odată cu evenimentele din orăşelul american Hydesville din Arcadia, în casa unde

locuia un oarecare Michel Veckman. Acesta a auzit într-o seară pe cineva bătând la uşa casei lui, s-a dus, a deschis uşa, dar nu a văzut pe nimeni. Fenomenul s-a repetat în mai multe rânduri, de fiecare dată Veckman căutând persoana care bătea la Uşă, dar nu a găsit niciodată pe nimeni. După un timp, a observat că obiectele din casă au început să se mişte singure din locul lor. Înspăimântată, familia a hotărât să părăsească această locuinţă. În decembrie 1847, o familie de origine germană, numită Fox, s-a stabilit în acel orăşel, chiar în casa în care locuise Veckman. Acea familie era compusă din tată, mamă şi trei fete. Familia aparţinea bisericii episcopale metodiste. Din nou, s-au auzit lovituri în ziduri, precum şi în camerele vecine, iar toate mobilele din casă se răsturnau unele peste altele, alteori se legănau ca şi când ar fi fost mişcate de cineva. Alteori se auzeau paşi prin cameră, iar fetele simţeau mâini nevăzute trecând pe lângă ele sau frecându-se de patul lor.

Cea mai mică dintre fete, Katy Fox, plesnind din deget, s-a adresat nevăzutului tulburător, zicându-i: „F ca mine, picioare strâmbe”, aşa cum îi pusese ea numele acelei puteri nevăzute. Spre marea ei surprindere, a auzit un număr de lovituri egale cu numărul mişcărilor pe care le făcuse ea din degete. Auzind vestea, doamna Fox s-a adresat misteriosului musafir, spunându-i să numere până la zece, şi imediat s-au auzit zece lovituri. Următoarea întrebare a fost: Dar ce vârstă are copilul ei. Şi imediat s-au auzit zece lovituri, următoarea întrebare a fost dar ce vârstă are Katy? Atunci s-au auzit douăsprezece lovituri, şi în cazul băiatului, ca şi în cazul lui Katy, numărul acestor lovituri corespundea exact cu vârsta lor. Întrebându-l dacă este om, nu s-a auzit niciun zgomot, iar la întrebarea dacă este un spirit, s-au auzit mai multe lovituri desluşite şi repezi. S-a început atunci să se comunice cu el printr-un alfabet tiptologic, convenind să schimbe alfabetul în scris, prin alfabet cu lovituri, astfel a era o lovitură, *b* – două, *e* – trei şi aşa mai departe. Astfel, spiritul a spus că acea casă fusese locuită mai înainte de un negustor ambulant, tată a

cinci copii, care fusese asasinat de un individ al cărui nume l-a făcut cunoscut. La cercetările ulterioare, acesta şi-a recunoscut crima. Spiritul a mai spus că scheletul corpului său se află îngropat în pivniţa acelei case, fapt ce, de asemenea, a fost confirmat ulterior.

Credinţa în spirit, în Dumnezeu şi în viaţa viitoare este deopotrivă la omul cel mai sălbatic, ca şi la omul civilizat.

Este greşită părerea că omul crede în Dumnezeu şi în viaţa viitoare pentru că vrea să se consoleze sau să se înşele, să-şi facă curaj, fiindu-i frică de moarte. Nu trebuie confundată credinţa cu autosugestia, căci autosugestia este credinţa în sine, pe câtă vreme credinţa, exprimată în rugăciuni, este spiritualizarea Eului şi a inconştienţei superioare, prin voinţa desfăşurată de credinţă.

Astronomul Camille Flamarion, în volumul său *Forţele naturale nesocotite*, afirmă că spiritul există ca o fiinţă reală independentă de corp, el fiind dotat cu facultăţi necunoscute ştiinţelor şi care poate lucra la distanţă fără ajutorul simţurilor fizice. Prin spiritism se dovedeşte că spiritele locuiesc în spaţiu, alcătuind o lume nevăzută, care este întotdeauna în contact cu noi. Când spiritul este într-un corp fizic, adică atunci când el trăieşte în lumea noastră, el posedă un corp grosolan şi destructibil. Când spiritul se desparte de corp prin ceea ce noi numim moarte, ia cu sine pentru un timp învelişurile sale fluidice ce alcătuiesc perispiritul.

În lumea astrală spiritul posedă simţuri noi, pe care corpul fizic nu le poate avea. El citeşte în gândul nostru, astfel că ceea ce am putea ascunde unei persoane în viaţa pământească nu mai ascunde nimic când el a devenit spirit liber.

Pentru a intra în comunicare cu spiritele morţilor, avem nevoie de persoane apte pentru acest lucru, care se numesc mediumi. Aceşti mediumi sunt vânzători, vorbitori, auditivi, desenatori, scriitori, tiptologi, producători de efecte fizice, ca ridicări de corpuri etc., după cum mediumul poate intra în contact cu spiritele prin vedere,

auz.

Spiritele, deşi libere, se manifestă numai când mori, nimeni nu poate spune că un spirit va veni la chemarea sa. Pentru chemarea spiritelor, Alan Cardac în cartea sa spune că evocarea spiritelor poate fi astfel formulată: „În numele lui Dumnezeu atotputernicul, rog spiritul X de a veni să comunice”, sau „Rog pe Dumnezeu atotputernicul de a permite spiritului X să vină să comunice”. Când adresăm o întrebare unui spirit, nu trebuie să credem că el poate să ne dea un răspuns exact întotdeauna, el răspunde exact numai după opinia sa proprie. Când spiritul este sincer, mărturiseşte neputinţa sa, când este mincinos, va răspunde fără să ţină seama de adevăr.

Şedinţele spiritiste ne pot da demonstraţia materială a existenţei spiritelor şi nemuririi lor.

Spiritele pătrund în camera cu uşile şi ferestrele închise, nu prin crăpături, coşuri sau cheia uşii, ele fiind o materie fluidică fără masă, fără sarcină electrică sau magnetică, pot trece prin orice materie şi prin orice corp oricât de des ar fi.

PeHspiritul este invizibil pentru noi, dar spiritul poate exercita asupra lui un fel de modificare moleculară care-l poate face vizibil. Aceasta este materializarea fantomelor prin spirit. Producerea lor poate fi asemănată cu aburul care este nevăzut, când este rar, şi vizibil, când se îndeseşte.

Orice consultant al spiritului trebuie să ştie că mediumul nu posedă decât facultatea de a comunica, astfel că reuşita tentativei de a vorbi cu spiritul unui mort este determinată numai de voinţa spiritului care se va materializa.

Mediumnitatea este o problemă de afinitate, se poate ca un medium să poată comunica uşor cu un spirit oarecare, dar să nu reuşească să vină în contact cu un alt spirit. Aceasta înseamnă că un medium nu poate comunica cu toate spiritele.

Orice şedinţă spiritistă trebuie să fie serioasă, să se facă în linişte, totul să impună respect, religiozitate şi

demnitate.

Spiritele sunt atrase de simpatie, de asemănarea afinităţilor spirituale.

Spiritele superioare nu pot fi contactate decât pentru îndrumări foarte importante.

Cum poate fi recunoscut un medium?

Reikenbach a constatat că este o persoană senzitivă. Pentru a-l putea recunoaşte, procedăm astfel: alăturaţi degetele fiecărei mâini, ţinând degetele întinse şi punând mâinile faţă în faţă, cu degetele unite. Persoanele senzitive vor simţi, apropiind încetişor vârfurile degetelor unele de altele, când va fi încă puţină distanţă până să se unească, o tendinţă de a se uni involuntar. Cu cât distanţa se micşorează, cu atât senzaţia este mai clară şi la un moment dat degetele se unesc brusc. Când senzitivii vor încerca să-şi dezlipească mâinile, vor simţi că degetele prezintă o atracţie. Ţinând apoi în continuare degetele alipite, această atracţie dispare, iar dacă timpul de unire este mai lung, degetele se îndepărtează unele de altele involuntar.

Un alt mijloc de a se cunoaşte o persoană care este medium este următorul: se pune cheia de uşă în echilibru pe vârful degetului mijlociu, astfel ca să stea întinsă pe deasupra celorlalte trei degete. Persoana la care după un minut de aşteptare cheia începe a se mişca într-un ax, întorcându-se transversal, denotă că este apită pentru a deveni medium.

În şedinţele de spiritism cea mai folosită este masa de forma obişnuită, cu patru picioare, cât mai uşoară. Nu are importanţă dacă cuiele sunt de lemn sau de metal. Asistenţii se aşază în jurul mesei, punând mâinile lor întinse pe masă, degetul mic de la mâna dreaptă al fiecărei persoane trebuie să fie în atingere cu degetul mare de la mâna stângă a persoanei de alături, astfel încât cu mâinile lor să formeze un lanţ. Uneori muzica poate ajuta la obţinerea fenomenelor. După câteva minute de aşteptare, se fac aufcite plesnituri în corpul mesei, ea începe a se agita şi a se ridica la unul dintre colţuri. Conducătorul

şedinţei va zice: „Dacă este un spirit cel ce se manifestă, să se audă o lovitură”. În cele mai multe cazuri, masa se ridică şi cade brusc, piciorul din partea de unde s-a ridicat masa loveşte duşumeaua şi se aude o lovitură. Atunci se convine ca literele alfabetului să fie înlocuite cu lovituri ale mesei: *a* – cu o lovitură, *b* – cu două lovituri, *e* – cu trei lovituri ş.a.m.d. Aceasta este ceea ce se numeşte tiptologie. Când întrebările pot fi rezolvate printr-un simplu *da* sau *nu*, atunci se convine o lovitură pentru *da* şi două pentru *nu*.

Când se foloseşte planşeta, pe aceasta se înscriu alfabetul pe margine, iar în mijloc, cifrele de la 1 la 10, în cele două colţuri de jos, în stânga cuvântul *da*, iar în dreapta, *nu*. Indicaţii practice pentru întrebuinţarea paharului sau planşetei sunt:

— Puneţi paharul pe planşetă, la punctul întrebării, persoana din dreapta va pune mâna stângă pe pahar, iar cea din stânga va pune mâna dreaptă pe pahar. Dacă experimentatorii sunt de sex diferit, bărbatul se aşază pe partea dreaptă, fiind pozitiv, iar femeia se aşază în partea stângă. Dacă mediumii sunt de acelaşi sex, trebuie să se observe care dintre ei are în palma mâinii stângi litera M, cât mai bine formată de liniile vieţii, norocului, capului şi a inimii şi acesta va trebui să se aşeze pe partea dreaptă;

— Nu sprijiniţi mâinile pe pahar, ci numai le atingeţi. După unul sau două minute de aşteptare, se vor auzi în planşetă lovituri sau pocnituri şi un curent fluidic se va simţi de ambii experimentatori sau cel puţin de cel mai senzitiv;

— Paharul se mişcă către litere, cifre sau semnele planşetei. Apoi paharul/ după câteva ezitări, se decide să se pună în mişcare – la început mai lent şi apoi destul de repede. Această mişcare rotativă are ca scop amestecarea fluidelor spiritului cu acelea ale fiecărui medium. Nu se încearcă să se oprească paharul din mers, decât atunci când el se întoarce la unul dintre cele două semne, *da* sau *nu*. După ce paharul s-a oprit, se pune întrebarea la care dorim un răspuns.

La început, şedinţa nu trebuie să dureze decât douăzeci sau treizeci de minute. Întrebările se pot face în gând sau cu glas tare. Ele trebuie să fie clare, şi nu cu două înţelesuri. După acest moment, asistenţii pot chema la planşetă pe orice spirit vor. Pentru. a vedea dacă spiritul ce vine nu este un intrus, adică un alt spirit, nu cel pe care l-au chemat, se pune o cruce pe planşetă şi se cere spiritului să se prosterneze înaintea ei. Dacă este un spirit intrus, diavolar, acesta va pleca fără a mai zice nimic, dacă este un spirit curat, acesta se prosternează crucii. Şedinţa se termină zicând spiritului „la revedere"; atunci spiritul aduce paharul la semnul întrebării şi îl va face să se învârtească împrejur, mai face câteva mici lovituri, ceea ce înseamnă că a aprobat să plece. Deşi unele fenomene spiritiste se produc cu mediumi treze, adeseori când mediumii evocă spiritele, ei cad într-o stare de transă. De altfel în toate ştiinţele de materializări prin spirit, mediumii cad în transă, un fel de catalepsie. Ce se petrece în interiorul mediumului în această stare de conştiinţă modificată nu este perfect cunoscut, dar un lucru clar este că în această situaţie corpul său astral este detaşat parţial de corpul fizic şi corpul eteric. Când mediumul revine la starea de conştiinţă normală, de veghe el nu-şi mai aminteşte nimic din cele întâmplate în timpul şedinţei. În toate şedinţele spiritiste, perispiritul părăseşte corpul, pentru a înlesni materializarea. Aceste materializări se fac mai uşor în camere întunecate, căci forţa psihică se poate descompune la lumină.

Experienţe cu medium de materializare au fost făcute de diverşi. autori. Au rămas însă celebre experienţele făcute de William

Crookes, cu mediumul numit Florence Cooka, prin care s-a materializat complet fantoma Katei King, aşa cum a fost relatată în cartea sa *Nemurirea sufletului*. Această fantomă s-a materializat complet în came şi oase, identificându-se ca persoană cu spiritul unei moarte numită Anne Owen Morgan, în timpul vieţii ei pământeşti. Ea a putut discuta cu asistenţii din timpul şedinţelor

respective, lăsându-se atinsă. Această materializare s-a făcut în numeroase şedinţe, pe o durată de trei ani de zile. Tot o materializare prin spirit a fost şi apariţia lui Iisus după moartea sa. Apostolii aveau cunoştinţe despre fantome şi de aceea s-au înfricoşat în primul moment când l-au văzut. Văzându-i, Iisus le-a zis: „Pentru ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică gânduri în inima voastră, vedeţi mâinile şi picioarele mele că eu însumi sunt, pipăiţi-mă şi mă veţi vedea, pentru că un duh nu are came şi oase după cum mă vedeţi pe mine că am, şi zicând aceasta, le-a arătat mâinile şi picioarele” (Evanghelia după Luca, cap. 24 pag. 36 – 40). Iisus a vrut să le arate deosebirea dintre el, ca aptitudine materializată, şi un simplu duh, o fantomă nematerializată, obiect de groază şi oroare, un fel de umbră a morţii, pentru evocarea căreia legea mozaică pedepsea cu moartea.

Materializările în şedinţele de materializare cu un medium în transă se fac dintr-o substanţă ce se desprinde de corpul mediumului şi pe care Charles Richet a denumit-o *ectoplasmă*. Ectoplasma este o formă de energie desprinsă din corpul eteric pe care o manipulează subconştientul mediumului şi prin care se produc fenomene de ordin superfizic, sub forma unor materializări parţiale sau totale. Ectoplasma este invizibilă, îmbracă o stare vaporoasă, – lichidă sau solidă în diferitele ei grade de condensare. Are o culoare obişnuită albă, dar poate să apară şi neagră sau cenuşie şi are un miros asemănător ozonului. Senzaţia la pipăit este umedă şi rece, alteori vâscoasă şi cleioasă, mai rar uscată şi rece, este mobilă, înceată în mişcarea ei sau, din contră, iute ca fulgerul. Ea este sensibilă la lumină şi de aceea şedinţele de materializări se fac în obscuritate. Ea are o inteligenţă aparte. În general, greutatea fantomei este egală cu scăderea în greutate a mediumului ce se află în transă. În unele şedinţe, s-a asistat la dispariţia completă a mediumului şi reapariţia lui după dispariţia fantomei.

Formarea de fantome materializate este cel mai spectaculos şi cel mai impresionant fenomen al forţei

spirituale, cel care ar trebui să convingă şi pe cei mai sceptici necredincioşi de prezenţa şi nemurirea spiritului.

Spiritismul este legat şi de numele mediumului Eusapia Paladino. Aceasta s-a născut în localitatea Murgo. În 1854, la vârsta de opt ani, tatăl său a fost omorât de nişte bandiţi în prezenţa ei, fiind crescută destul de greu după aceea de bunicul ei. Mai târziu, fiind alungată de acasă, a fost luată de o femeie de bogătaşi din Neapole. Încă din copilărie, ea auzea lovituri în mobilele pe care se sprijinea, de asemenea, vedea hainele sfâşiate în timpul nopţii. În 1853, Damiani, care a luat parte la şedinţa de spiritism în familia unde se găsea Eusapia, a constatat că în prezenţa ei se produceau fenomene neobişnuite şi mişcări de obiecte. Din acest moment, Damiani şi Chiaia i-au făcut o educaţie de medium, făcând din spiritism singura ei ocupaţie şi mijloc de a trăi. Cezar Lombroso a luat parte la şaptesprezece şedinţe de spiritism ale acesteia în oraşul Milano, la care au mai luat parte Aksakoff, Richet, Finzi, Ermacora, Brofferio, Gerosa, Sciaparelli, Du Prel, toţi oameni de ştiinţă din acea perioadă. Iată cum descrie Lombroso fenomenele care s-au petrecut în prezenţa mediumului Eusapia:

— Ridicarea completă a mesei. Aceasta a fost cea mai frecventă experienţă. Ea s-a ridicat singură la o jumătate de metru deasupra solului, stând în aer câteva secunde, în acest timp, faţa mediumului se convulsiona, mâinile i se contractau, ea gemea şi părea că suferă.

— Al doilea fenomen paranormal a fost ridicarea mediumului pe masă. Mediumul, fiind aşezat pe scaun, s-a înălţat încetişor şi s-a aşezat pe masă, împreună cu scaunul, după aceea scaunul şi mediumul au revenit la loc cu aceeaşi încetineală.

— Sunetele de trompetă. O trompetă a fost aşezată în spatele mediumului. Despărţită de acesta printr-o persoană, ea a început să producă instantaneu sunete.

— Producerea de lumini neexplicate asistenţilor, precum şi atingerea acestora de mâini invizibile.

— Mişcări spontane de obiecte ce se aflau în cameră.

— Aducerea unor obiecte situate la distanţă.

— Perceperea unui curent de aer ca un vârf sau perceperea unui frig puternic.

— Ridicarea în aer a mediumului.

— Perceperea unor raze luminoase plecate din capul şi corpul mediumului.

— Lovituri şi ciocănituri în masă.

— Voci omeneşti şi scris direct de mâini invizibile.

— Apariţia de forme solide având înfăţişarea mâinilor, braţelor şi capului, alteori materializări de fiinţe întregi, care se lăsau atinse mai mult timp.

— Apariţia de puncte luminoase, licăriri sub forma unor stele strălucitoare, sau chiar limbi de foc, ca acelea care s-au coborât pe capetele apostolilor în ziua cincizeci şi i.

— Apariţia de nori albicioşi deasupra mediumului, precum şi citirea gândurilor de către acesta sau înţelegerea de limbi necunoscute mediumului.

În ceea ce priveşte aspectul fizic al mediumului Eusapia, la prima vedere nu prezenta nimic deosebit. Avea o greutate de şaizeci de kilograme, craniul şi obrazul erau asimetrice, cu partea dreaptă mai dezvoltată. La ochiul stâng, prezenta caractere proprii epilepticilor, cu pupila micşorată, reacţionând mai greu la lumină, dar acomodându-se bine la distanţă. Presiunea arterială era de 23 cm Hg la braţul stâng şi de 20 la braţul drept, asimetric ce se întâlneşte frecvent la epileptici. Ea avea simţul tactil mai dezvoltat de partea stângă. Câmpul ei vizual era normal, iar gradul de cultură era al unei femei obişnuite.

La începutul transei, vocea ei devenea aspră, dintr-o stare de hiperestezie devenea de anestezie, avea tremurături şi pareze, mai cu seamă pe partea dreaptă. Ca şi yoghinii, îşi încetinea respiraţia pentru a intră în transă, ajungând la dpouăsprezece respiraţii pe minut, în timp ce pulsul ei ajungea la o sută douăzeci de bătăi pe minut. În transă, ea îşi confunda personalitatea cu spiritul unui mort, numit John King, în numele căruia ea vorbea. La sfârşitul şedinţei, ea simţea o mare sete, avea convulsii şi

ţipa, ca o femeie când naşte, după care cădea într-un somn adânc. În această stare din corpul ei emana un fluid cald ce se putea pipăi.

Aceste însuşiri se observă la oricare medium (Amith, Piper, Home, d'Esperance). În jurul lor se formează o atmosferă ultrafluidă, în care nu mai acţionează legile fizice (gravitaţie, impenetrabilitate şi inerţie a materiei).

Aceste constatări au fost făcute de Zoelner şi Brofferio, care spuneau că obiecte ce se găseau în afara camerei îşi făceau apariţia în camera închisă fără ca să se deschidă uşile sau ferestrele, trecând prin pereţi. Această trecere a materiei prin materie se poate explica prin trei posibilităţi;

— O trecere fără a se desface în părticele mici, atomi, care ar trece prin intervalele dintre atomi;

— Să se producă o dematerializare înainte de a trece prin pereţi şi după aceea să se rematerializeze;

— Să intre într-o a patra dimensiune a spaţiului, din care să iasă iar. În acest spaţiu nou dispar legile timpului.

Fenomenele spiritiste se datoresc coir mării corpului eteric al mediumului, confirmată de istovirea acestuia, după şedinţe, şi pierderea în greutate.

Fenomenele de premoniţie pe care le dă mediumul în transă se datoresc consultării telepatice cu spiritele din spaţiu, iar ceea ce face în timpul transei se datorează unui spirit din spaţiu, care ia locul spiritului său, căci transa spirituală manifesta energii fizice şi psihice foarte diferite de cele ale mediumului, superioare lui – este intervenţia unui spirit evoluat din spaţiu. În stare de transă, mediumul cunoaşte limbi pe care în stare normală nu le cunoaşte. De aseihenea, el poate să scrie, în cele mai diverse limbi, pe care altfel nu le cunoaşte.

Aşa cum am mai scris şi cu alte ocazii, în şedinţele de materializări fantoma materializată cântăreşte exact cât scade în greutate mediumul. La o şedinţă de materializare cu mediumul Fairlamb, acesta a fost cusut într-o plasă care era prinsă de un aparat care* înregistra schimbările de greutate. După câteva minute de transă, greutatea

corpului a scăzut în aşa fel că atunci când a apărut fantoma ea slăbise şaizeci de kilograme, greutate ci re a început să crească la sfârşitul şedinţei, când nu mai avea decât o pierdere de trei-patru kilograme.

Marselli a observat la Eusapia o pierdere de două kilograme după fiecare transă.

Mediumul Esperance dispărea, în timpul transei, în clipa în care apărea fantoma, iar braţul mediumului Marta dispărea când apărea fantoma, care se numea Beni Boua (Richet).

Crookes şi Richet au constatat la fantomele materializate că temperatura corpului, bătăile inimii şi respiraţia erau normale. S-a observat chiar că fantoma elimină bioxid de carbon.

Dacă loveşti fantoma, mediumul simte durere în corpul lui, tocmai în partea undea a fost lovit spiritul materializat, adică fantoma. Formarea de fantome este precedată de apariţia unui nor luminos, care apare pe podea sau pe capul şi pântecele mediumului, în timp ce acesta este în letargie. Fantomele sunt îmbrăcate în nişte ţesături albe, foarte fine, duble, triple sau chiar cvadruple. Ele spun că aceste veşminte le împrumută de la medium şi că acest ţesut mediumnic este necesar, după cum i-a spus fantoma Katie King lui Crookes, pentru ca organismul fluidic al fantomelor să fie ţinut strâns şi să nu se împrăştie la lumină.

Aceasta înseamnă că spiritele se materializează cu substanţa mediumului căruia îi iau din greutate şi chiar din volum. Stascii afirmă că şi persoanele care asistă la şedinţa de materializare dar care nu sunt mediumi contribuie la materializare. Formele omeneşti pe care le iau spiritele când se materializează nu corespund formei lor de viaţă, ele nu sunt decât forme foarte schimbătoare, trecătoare, rareori asemănătoare acelora din timpul vieţii lor pământeşti.

Se pare că, în general, spiritele au o dorinţă puternică de a se face cunoscute. Când nu reuşesc, ele încearcă din nou.

Inteligenţa lor este incoerentă, căci ele trebuie să se sprijine pe creierul celor vii. Cei morţi de multă vreme sunt ca năuci când revăd scenele pământeşti. „În transă se întâmplă acelaşi lucru ca în noi, spiritele libere, spune spiritul Pelhana, corpul eterat al mediumului iese din trupul fizic şi lasă creierul gol de acest corp eteric al creierului, atunci îl luăm noi în stăpânire. Convorbirea voastră ne ajunge ca printr-un *telefon* de la mare distanţă. În atmosfera încărcată a lumii voastre adesea ne *lipsesc puterile mai* cu seamă la sfârşitul şedinţei”. Acelaşi efect de scădere a forţei spirituale a

— R

spiritului la materializare îl evocă şi spiritul lui Robert Hyslop, care zice fratelui său care era în viaţă: „Mă opresc, trebuie să plec, puterile îmi lipsesc, nu-mi dau seama de ceea ce fac”.

Aksakov a întrebat pe un spirit: „Dacă ai un organ al văzului, de ce nu vezi fără mediumi?”. Spiritul a răspuns în felul următor: „Văd, dar senzaţiile mele sunt şi calitativ şi cantitativ diferite de ale voastre, una este când văd un lucru pentru mine şi alta când trebuie să văd în aşa chip ca voi să-l înţelegeţi. Trebuie să-l văd în felul vostru şi de aceea am nevoie de un medium”. Rolul mediumului este hotărâtor, căci el are un organism complet, care lipseşte spiritului. De aceea spiritul nu poate lucra fără medium.

DESTINUL OMULUI

Destinul omului este supus legii divine a cauzalităţii, care este comună tuturor vieţuitoarelor. Orice efect are o cauză care îl determină sau, altfel spus, orice faptă a noastră este efectul unei cauze. Aceste cauze trebuie căutate în moralitatea vieţii noastre actuale şi, mai ales, în alte vieţi anterioare. Evoluţia noastră nu este întâmplătoare, nu din întâmplare suntem mai fericiţi sau mai nefericiţi. Toată viaţa noastră actuală este condiţionată de conduita din alte vieţi anterioare, unde am greşit cu gândul sau cu fapta. Şi, în domeniul moralei, orice acţiune este urmată de o reacţiune. O viaţă cumpătată şi morală, cu credinţa în Dumnezeu, va

determina o karmă fericită şi invers.

Această lege a cauzei şi efectului este cunoscută sub numele de *karma* „ceea ce înseamnăacţiune sau *destin*. Ea s-ar putea traduce şi prin proverbul „Ceea ce semeni, aceea vei culege”. În timpul vieţii, omul acţionează asupra sa şi asupra semenilor săi prin gânduri care se comportă ca nişte cauze uriaşe ce produc efecte în orice moment şi la orice distanţă asupra unui lucru sau asupra unei fiinţe.

O altă categorie de forţe o reprezintă dorinţele. Ele sunt produsul spiritului şi determină idei în corpul nostru mintal, iar a treia categorie de forţe o reprezintă faptele noastre. Acţiunea legii cauzei şi efectului determină două karme, una pe care ne-am făcut-o în alte vieţi anterioare şi alta pe care ne-o formăm în actuala viaţă. Karma trecută se leagă de karma viitoare, iar karma individuală se leagă de karma colectivităţii în care trăieşte.

Gândindu-ne la lucruri imorale, atragem din spaţiu asemenea gânduri şi perspiritul nostru devine mai grosolan. Din contră, dacă avem gânduri de ordin superior, atunci atragem telepatic din spaţiu materii eterate superioare. Aceasta înseamnă că omul singur este *cel* ce determină destinul său. Dintre cei trei factori care determină destinul, cel mai hotărâtor este acela al gândurilor noastre, aceasta pentru că gândul este forma de manifestare a spiritului nostru, a Eului nostru. Gândul este format din acelaşi fel de energie ca şi spiritul nostru. Fiecare gând are o anumită culoare şi vibraţie. Gândirea oamenilor nu se aseamănă, căci nici spiritele lor nu au acelaşi mers evolutiv. NU există două spirite cu un drum evolutiv identic, o gândire mai comună aparţine unui spirit mai tânăr, iar gândirea mai abstractă aparţine unui spirit mai evoluat. De aici concluzia că nu trebuie să insistăm în a ne contrazice cu oamenii care nu înţeleg sensul unor fenomene, ei nu pot să înţeleagă pentru că spiritul lor nu are capacitatea să înţeleagă. Gândurile provin din unde vibratorii ce pleacă din scânteia divină, din spiritul nostru. Aceste gânduri, spiritul le percepe sub formă de imagini. Am mai spus de multe ori că prin telepatie se transmit

imaginile gândului – telepatul transmite gândul său sub formă de imagini şi tot astfel sunt percepute de cel ce primeşte mesajul.

Sub formă de imagini sunt recepţionate toate mesajele mentale, fie că se transmit în hipnoză, fie că se transmit prin spiritism.

Gândul de milă, de compasiune, se transmite sub forma unor imagini de culoare roz. Fiecare sentiment emite imagini de o anumită culoare. Gândurile se comportă ca nişte fiinţe colorate care se pot vedea cu vederea spirituală. Gândurile din spaţiu sunt nemuritoare, noi trăim într-un ocean de gânduri, toate create de spiritele oamenilor. Ele atrag prin rezonanţă din spaţiu gânduri asemănătoare cu cele emise de oameni. Gândurile de rău se atrag ca un magnet din spaţiu, ele sunt gânduri răufăcătoare. O enervare atrage din eter gândurile rele şi determină comiterea unor fapte necugetate; aşa se ajunge la crime, la războaie, furturi etc.”

Frica provoacă boală, îţi face corpul mai slab, micşorează rezistenţa corpului. Ea atrage, prin rezonanţă, boala. Gândurile omului se înregistrează în spiritul nostru, iar la judecarea ce se va face spiritului după moarte toate aceste trăiri, aceste gânduri se vor reprezenta sub formă de imagini şi vor constitui fapte de auzit sau de văzut, de acuzare sau de apărare.

Atunci când se regresează în timp un om prin hipnoză, el îşi descrie viaţa anterioară sub formă de imagini ca şi când ar fi văzută de altcineva din afară. Toate aceste imagini sunt înscrise în arhiva spiritului nostru. Ele rămân nu numai în Eul nostru, ci şi în materia eterică a planetei şi universului nostru. Toate evenimentele şi fenomenele petrecute pe pământ rămân înregistrate în materia eterică a planetei şi ele pot fi studiate de spiritele aflate în spaţiu. Ele pot fi citite şi de mediumii aflaţi în transă magnetică, care reprezintă spirite evoluate.

În spaţiu dispar noţiunile de trecut, prezent şi viitor, conform teoriei relativităţii lui Einstein, aşa că faptele ce se vor petrece în viitor pot fi văzute de aceşti mediumi,

căci spiritul lor desprins de corp ajunge în astral, în spaţiu şi poate citi aceste fenomene. Aşa se explică clarviziunea sau premoniţia. Uneori, pentru a citi destinul unui om, un medium nu are nevoie decât de un obiect pe care l-a purtat persoana respectivă, căci eterul ce însoţeşte acest obiect poate călăuzi spiritul acestui medium, ceea ce se mai cheamă şi psihometrie. De aceea trebuie să fim atenţi cu ceea ce gândim, căci totul se va plăti.

A doua categorie de energie o formează dorinţele noastre. Aceste dorinţe sunt forţe ale voinţei spiritului nostru. Dorinţele noastre contribuie la formarea corpului astral, ele vor determina în lumea astrală simţăminte superioare sau, din contră, dureri spirituale. Aceasta va avea influenţă şi asupra formării viitorului corp fizic al nou-născutului, căci omul se va naşte în acel mediu unde există aceste dorinţe prin precedentele noastre experienţe.

Destinul se hotărăşte şi prin faptele fizice. Aceste fapte rămân înscrise în spiritul nostru, – dar şi în eterul universal, şi ele vor determina viaţa în viitoarea reîncarnare, orice acţiune a noastră este rolul unor meditări şi dorinţe la care a participat spiritul nostru şi care rămân înscrise tot sub formă de imagini în memoria lui. În lumea spiritelor angelice se hotărăşte destinul nostru. Toate greşelile noastre trebuie achitate în alte vieţi viitoare.

Spiritele mai evoluate, pentru a se ridica pe un plan superior spiritual, conform liberului arbitru, îşi iau singure un destin mai bun sau mai rău, ele îşi făuresc programul vieţii lor viitoare. Nimic din ceea ce se *întâmplă* în această lume nu este întâmplător. Totul s-a petrecut în *trecut*, *în alte vieţi* pământeşti – şi aceasta *determină destinul* nostru. Corpul fizic este aşa cum l-a format corpul nostru eteric, care la rândul lui a fost făcut conform destinului spiritului ce vine la reîncarnare. Există şi o karmă colectivă. Astfel, toţi oamenii care se aseamănă din punct de vedere al destinului lor vor fi adunaţi fără voia tor într-o anumită împrejurare, pentru a fi puşi în aceeaşi situaţie să piară printr-o moarte violentă război, revoluţie, incendiu,

cutremur, furtună etc.

Aşa se explică întâmplarea din anul 1930, când, în biserica din Costeşti, lotul s-a aprins de la o lumânare şi au ars o sută zece oameni. Acest incident este explicat pe seama celor o sută zece catolici care în Franţa i-au ars de vii pe cei şaptezeci şi trei de protestanţi care se găseau la rugăciune într-un loc ascuns de prigoana catolicilor. Acei o sută zece indivizi care au provocat acest incendiu sunt cei o sută zece oameni care au ars în biserica din Costeşti la mai bine de trei sute de ani de la fapta lor. Ei sunt reîncarnarea acelor oameni ce s-au făcut vinovaţi de fapta lor necugetată şi pe care Dumnezeu i-a strâns încetul cu încetul în acea biserică (Scarlat Demetrescu). Aceasta înseamnă că orice faptă rea, oricât de redusă ar fi, va trebui să fie plătită mai ales în vieţile viitoare. Trebuie să amintim cuvintele lui Iisus: „Când unul te loveşte, întinde-i şi celălalt obraz, căci această palmă pe care tu o primeşti acum, e palma pe care tu ai dat-o altă dată, este efectul cauzei produsă de tine într-o altă viaţă”.

CONŞTIINŢA ŞI PERSONALITATEA, ATRIBUTE SPIRITUALE

Conştiinţa reprezintă procesul de reflectare a propriului Eu, conştiinţa Eului, activităţii şi continuităţii persoanei. Nu trebuie confundată conştiinţa cu starea de vigilitate. Ea este o funcţie de sinteză a psihicului uman. A fi conştient înseamnă a trăi particularităţile propriei experienţe, transpunând-o în universalitatea conştiinţei sale. Este posibilitatea individului de a se constitui el însuşi în obiect pentru sine şi pentru altul.

Inconştientul reprezintă totalitatea fenomenelor psihice care scapă conştiinţei, care nu au fost conştientizate şi care nu se conştientizează. Ele cuprind o serie de automatisme, pulsiuni sau stimulări subenzoriale, care nu sunt percepute de starea de veghe, imaginile şi trăirile din starea de vis şi trăirile din timpul tulburărilor de conştiinţă.

Subconştientul cuprinde totalitatea fenomenelor psihice care se situează la un moment dat în afara

conştiinţei, dar care au fost anterior conştientizate şi care pot oricând să reapară în câmpul conştiinţei.

Fiecare om are conştiinţa propriei sale persoane, conştiinţa Eului şi a legăturii cu alţi oameni, strâns legate de comunicarea verbală şi specificul psihismului său, o conştiinţă a activităţii şi continuităţii care face ca trecutul şi prezentul să fie sintetizat şi reflectat în conştiinţă.

Este necesar să se facă distincţie între conştiinţa ca noţiune filosofică şi starea de luciditate sau starea de conştiinţă, care explică pe de o parte capacităţile şi claritătile reflectării, cât şi înţelegerea realităţii obiective la un moment dat. Conştiinţa reflectă luciditatea şi capacitatea de reflectare a prezentului, în timp ce conştiinţa este o *rezultantă* a *evoluţiei istorico-sociale* a individului, concepţia lui despre lume şi viaţa. Latura *Filosofică şi* cea psihologică a conştiinţei se află într-o interdependenţă, căci numai fiind lucid poţi să-ţi faci o concepţie despre lume şi viaţă.

Atât inconştientul cât şi subconştientul sunt fenomene de manifestare ale Eului nostru, ale spiritului ca scânteie divină din individ.

Anumite funcţii şi desfăşurări de activitate ale organelor noastre interne sunt coordonate de memoria spiritului, care le controlează prin intermediul sistemului nervos vegetativ, care este autonom faţă de sistemul nervos central al vieţii de relaţie. Acest control, spiritul îl face prin informaţia ce se găseşte în corpul eteric, corpul de energie al fiecărui organ în parte.

În orice moment, de exemplu, ficatul fabrică bila şi o trimite în intestin. Aceasta se face în mod involuntar, fie că noi vrem, fie că nu vrem. Noi nu putem în mod voluntar să o oprim. Această funcţionalitate, deşi nu este conştientizată, ea este sub controlul spiritului, care ţine în inconştient toată activitatea celulei hepatice, în momentul alimentaţiei, intră în acţiune subconştientul care prin funcţii nervoase specifice, simpatic şi parasimpatic, face ca această secreţie de bilă să crească. Dacă la un moment dat cantitatea de bilă este mare şi se acumulează în exces, de

pildă în vezicula biliară, acest fenomen este conştientizat şi apar dureri.

Un alt exemplu este la nivelul rinichiului, unde se produce filtratul renal; în urma căruia se formează urina. Toată secreţia şi excreţia de la nivelul glomerulului renal şi tubilor renali se fac după o informaţie energetică specifică corpului eteric al rinichiului şi ea este inconştientă. Vezica urinară se umple cu urină, dar noi nu percepem fenomenul, nu ştim câtă urină se află la un moment dat în vezica urinară. Când cantitatea de urină a crescut până la capacitatea normală a vezicii urinare, de 250 – 300 ml, destinderea pereţilor vezicii urinare determină, prin intermediul subconştientului, excitaţii pe parasimpatic şi aceasta se conştientizează prin nevoia de a urina. Conştientul intervine şi, dacă există condiţii, individul – face micţiunea (urinează). Dacă însă se află într-un loc unde aceasta nu se poate realiza, nevoia conştientă de a urina nu dispare, nu intră din nou *în* subconştient, căci individul în mod conştient îşi caută locul prielnic pentru a urina. Aceasta înseamnă că cele trei etape de funcţionare, inconştientul, subconştientul şi conştientul, sunt înscrise în memoria spiritului care le controlează.

Dacă există tulburări de conştiinţă, atunci intervin manifestări anormale, în sensul că individul îşi face micţiunea oriunde s-ar afla, fără a ţine cont de condiţiile de mediu în care se află.

Luciditatea conştientă depinde de orientarea în timp şi spaţiu, dar dezorientarea în aceşti doi parametri nu se identifică cu tulburarea lucidităţii conştiinţei, ele se intrică, dar nu se determină.

Nu întotdeauna modificările mnezice sau delirante se însoţesc şi de modificarea lucidităţii conştiinţei, căci într-o serie de cazuri, bolnavii au o atitudine critică faţă de suferinţa lor, trăind conştient aceste tulburări ale lor. Unii bolnavi cu deliruri sistematizate îşi susţin cu multă claritate tema lor delirantă, reuşind să simuleze o stare normală a proceselor lor psihice.

Când însă se tulbură conştiinţa, delirul îşi pierde

coerenţa. Aceste trepte de pierdere a conştiinţei trebuie corelate de spiritul şi perispiritul individului. Atunci când perispiritul (corpul astral) se pierde şi se exteriorizează în afara barierei subatomice ce-l separă de corpul eteric, se pierde şi starea normală a conştiinţei individului.

În general, orice îbl de tulburare psihică influenţează câmpul conştiinţei. Scăderea pragului conştiinţei face să apară confabulaţii înainte de apariţia tulburărilor mnezice propriu-zis, iar în multe cazuri activitatea bolnavilor este activată în mod conştient pentru acoperirea deficitului psihic.

PERSONALITATEA

Personalitatea exprimă caracterul unitar, sintetic şi individual al omului. Cuvântul personalitate provine de la cuvântul latinesc *persona* care înseamnă *masca autorului*

Integritatea, sintetismul şi organizarea proceselor psihice se face într-o manieră singulară, originală, pentru fiecare individ în parte. Nu există două personalităţi identice, pentru că nu există două spirite identice, după cum ştim că nu există boli, ci bolnavi (Hipocrate). Personalitatea constă în cele mai caracteristice lucruri pe care le putem spune despre o persoană, lucruri care ne fac să o iubim sau să o urâm. Personalitatea cuprinde ansamblul obişnuinţelor, atitudinilor şi trăsăturilor individului, care conferă un mod particular, pentru fiecare om în parte, ceea ce îl determină să se manifeste într-o manieră unică. Aceasta denotă şi o anumită stabilitate în modul de exprimare a individului, care, pus în situaţii asemănătoare, trebuie să se comporte într-un mod identic. Ea este o rezultantă dinamică a tuturor însuşirilor psihice ale individului, incluzând conştiinţa, temperamentul, caracterul şi intelectul.

Temperamentul exprimă particularităţile de reacţie ale proceselor psihice şi motorii. La baza lui stă tipul de activitate nervoasă superioară. Astfel, colericul acţionează cu promptitudine şi energie, flegmaticul se gândeşte mai mult, cu calm şi sânge rece, în toate împrejurările; sangvinicul acţionează cu mobilitate, vioiciune şi

promptitudine, iar melancolicul cu profunzimea şi stabilitatea sentimentelor, cu tendinţa de a se cufunda în propriile trăiri.

În structura personalităţii intră caracterul şi intelectul individului. Caracterul este un complex unitar de trăsături distincte care diferenţiază indivizii între ei, după criteriul atitudinii faţă de sine şi faţă de cei din jur, după orientarea conştiinţei, conţinutul gândirii, valoarea sentimentelor şi capacităţii de voinţă, precum şi comportarea lui, faţă de realităţile lumii înconjurătoare.

Tulburările de personalitate dau individului senzaţia de am se *ai recunoaşte pe sine*. *Este o* stare în care apa Re sen\\metduv *uogen al modificării* propriului Eu. El caută să se regăsească *însuşi*, *ca un vid interior*. Apar o indecizie în ac\\xm; *nire a vieţii psihice* cu dificultăţi de sentiment, iar în eez *ave*, *sentimentul de* dedublare în care individei. asistă. *z\ r la desfăşurarea* propriei sale vieţi, /teeasla, se da la *rii în partea corpului* astral.

*

m >

f

TULBURĂRI DE CONŞTIINŢĂ ŞI PERSONALITATE

SOMNAMBULISMUL este o stare de modificare profundă a conştiinţei ce are loc la unele persoane în timpul somnului, când corpul astral se află detaşat de corpul fizic. În această stare, deşi individul se află cu ochii închişi, el se scoală din pat şi, ieşind afară, se urcă pe casă, oricât de înaltă ar fi ea, plimbându-se fără nicio teamă pe acoperiş sau chiar pe streaşină, acolo unde în stare de veghe nu ar fi capabil de această performanţă.

Chiar dacă ar avea ochii deschişi, el nu vede cu ei, căci sunt sticloşi şi fără viaţă, fără mişcări şi fără clipiri. Cu toate acestea, el vede foarte bine. Dar cu ce ochi? El vede cu corpul astral, cu vederea spirituală a acestuia. Chiar mersul somnambulului este un mers anormal, căci el se mişcă precum un resort, mai degrabă alunecă într-un fel ciudat, de parcă ceva l-ar împinge de pe pământ. Mâinile prezintă un automatism aparte. Există şi forme

intermediare, echivalenţe somnambulice în care somnambulul, în loc să meargă, stă pe loc, făcând diverse acţiuni, cum ar fi: să cânte la pian, la vioară, să scrie sau să citească, dar, indiferent de tot ceea ce se întâmplă în jurul său, el nu reacţionează. Deşi pare lipsit de realitate, somnambulul are simţul realităţii. Aceasta s-a observat în cazul unui farmacist somnambul, care nu a executat o reţetă pe care erau înscrise doze mortale. Când a ajuns la această reţetă, somnambulul, care de fapt era cu ochii închişi, a început să vorbească, spunând că reţeta este greşită. Somnambulismul confirmă existenţa vederii spirituale, a-vederii astrale şi a desprinderii corpului astral de corpul fizic.

DELIRUL EXTATIC este produs prin autosugestie, prin concentrarea gândirii, în special în practica yoga şi meditaţia transcendentă, dar şi după ingestia de substanţe halucinogene. După ingestia diferitelor substanţe halucinogene, corpul astral se desprinde de corpul fizic şi corpul eteric, producând celui care le-a consumat o stare de trăire spirituală astrală. În această stare de auz şi văz spiritual, corpul astral călătoreşte în lumea spiritelor, determinând trăiri euforice deosebite, ce duc la obişnuinţe şi toxicomanii, care provoacă deteriorări grave ale corpului fizic şi corpului eteric.

Plantele halucinogene erau folosite încă din Antichitate, fiind denumite „ierburi divine”, iar substanţele extrase din ele „băuturi ale zeilor”, aceasta datorită efectului narcotic, afrodiziac, euforic sau halucinogen. Ele au tentat pe oamenii din toate societăţile şi din cele mai diverse categorii sociale. Sub acţiunea drogului, personalitatea toxicomanului suferă o modificare în sensul dilatării imaginii de sine cu trăirea convingerii supravalorizării Eului.

Prin faptul că individul are posibilitatea evadării şi trăirii unor experienţe inedite, toxicomanul se consideră privilegiat, în comparaţie cu alţii, sentimentele lui sunt superficiale, limitate şi labile. Iniţiativele, investiţiile şi elanul vital al toxicomanului sunt deturnate. La rândul său,

acţiunea drogului duce la sustragerea individului de la obligaţiile sociale. Contactul iniţial cu drogul poate fi accidental, din curiozitate, snobism sau necunoaştere a consecinţelor lui, după cum se poate produce şi intenţionat, în cunoştinţă de cauză, vizându-se obţine: unor satisfacţii şi trăiri hedonice, a stărilor paradiziace.

Dintre aceste substanţe halucinogene, amintim câteva:

L – Opiul şi alcaloizii săi. Opiul se extrage din frunzele de mac, denumită şi floarea somnului. Se presupune că macul ar fi fost adus din Egipt şi Asia de trupele lui Alexandru Macedon. Folosit ca anestezic şi tămăduitor în Persia şi Arabia, ca băutură euforizantamneziantă în Grecia şi Egipt sau ca substanţă narcotică în Roma antică. Alcaloizii extraşi din opiu sunt: morfina, descoperită de Seguin, chimist în armata lui Napoleon, codeina sau metilmorfina;

— Dilăudenul sau clorhidratul de hidromorfină;

— Laudanum Sydenham este o tinctură de opiu în concentraţie de 1 % morfină;

— Heroina sau diacetil-morfina, descoperită la sfârşitul secolukri trecut de Dresser, care este de trei-cinci ori mai puternică decât morfina. Aceste opiacee se folosesc prin inspiraţie, prin pipă, injectare, prizare pe nas (heroina şi cocaina), supozitoare şi spălaturi.

II.

— Cânepa şi compuşii săi. O variantă a plantei *Cannabis saliva*, originară din Asia Centrală, denumită *Cannabis Indica*, secretă o răşină cu proprietăţi toxicomanice. Toxicomania denumită *cannabism* este cunoscută din Antichitate şi este astăzi cea mai răspândită din lume. Substanţa activă se numeşte marihuana sau haşişul. Acestea produc la început o stare confunzională, cu senzaţia de răceală la nivelul extremităţilor, o disociere a conştiinţei cu iluzii şi halucinaţii motorii şi senzoriale. Această stare urmează unei stări de excitaţie euforică, o veselie nemotivată, în care individul este logoreic şi foarte comunicativ. S-a înfiinţat chiar şi un club, Clubul des

Hachichim din insula Saint Louis, din care făceau parte şi cunoscuţii Gauthier, Delacroix, Daumier, Flaubert şi alţii.

În final, urmează faza de extaz, manifestată printr-o stare de somnolenţă cu scene şi imagini onirice, în care proporţiile timpului şi ale existenţei sunt complet dereglate, este faza de desprindere a corpului astral şi de trăire a acestuia în lumea astrală. După faza de extaz, urmează faza de somn, dar fără un efect reconfortant.

În intoxicaţiile cronice, se pot comite acte violente, fugi şi acţiuni criminale.

III.

— O altă categorie de substanţe halucinogene o constituie coca şi cocaina.

Arbustul de cocos (cocaierul) este semnalat de peste trei mii de ani în Perú, Columbia, Bolivia, Argentina, India şi Indochina. Din frunzele lui se extrage o substanţă denumită *Yrytrocxilon Coca*, cunoscută de vechii incaşi. Cocaina ca principiu alcaloid a fost sintetizată în 1860 de Neimann. Se obişnuieşte mestecarea frunzelor de coca, dar se poate administra şi prin priză nazală sau perlinguală, dar şi prin injecţii. Acţiunea se manifestă prin alungarea stării de oboseală, a senzaţiei. 4 e foame, sete sau durere, a ideilor cu conţinut negativ.

Alte substanţe cu efect similar sunt: substanţa sintetică LSD, mescalina, psilocidina, precum şi multe altele.

În această categorie a substanţelor ce duc la obişnuinţă se încadrează şi tutunul, cafeaua, ceaiul. Nicotină, cafeina din cafea, teofilina şi teobromina din ceai nu sunt însă droguri şi nu determină fenomenul dependenţei. Ele duc numai la o stare de obişnuinţă. Efectul lor este acela de a duce la scăderea forţei vitale a corpului eteric, deşi subiectiv ele determină o stare de bine.

STAREA DE TRANSĂ HIPNOTICĂ este citată în scrierile sumeriene cu 4.000 de ani î.e.n., în civilizaţia ebraică cu 1300 de ani î.e.n., de la care ne-au rămas termenii de *tardemah* (somn cu anestezice) şi de *sinah*

(somn obişnuit). De asemenea, hipnoza este întâlnită în vechea tehnică indiană, yoga, care se bazează pe un antrenament al autosugestiei. Hipnoza este produsă prin magnetism, adică de un magnetizor sau hipnotizor, care foloseşte pentru aceasta sugestia verbală, sau prin mesaj telepatic, prin gândire. Şi în această stare modificată a conştiinţei se produce desprinderea corpului astral de corpul fizic.

Individul hipnotizat are o vedere astrală, el poate citi cu ochii închişi sau poate citi chiar la distanţă, mai mult chiar, el poate identifica prezenţa unei imagini mentale, înscrisă pe o coală de hârtie albă. Dacă se imaginează, de exemplu, în gând pe o coală de hârtie albă o casă, el poate găsi această coală de hârtie cu imaginea respectivă, dintr-un teanc de coli albe.

În stare de hipnoză, corpul astral fiind în afara corpului eteric, putem vorbi cu Eul lui şi să aflăm ce este înregistrat în el, anumite evenimente personale sau social-istorice, pe care în stare de veghe fie că nu le cunoaşte, fie că le ascunde voit. Aceasta se poate realiza deoarece în stare de hipnoză putem intra în legătură directă cu subconştientul celui hipnotizat. Prin Eul lui, subconştientul lui, putem comanda anumite modificări în organism, transmiţându-i anumite comenzi pe care acesta le percepe sub formă de imaginisimbol şi la care are răspunsuri specifice. Subconştientul care are înregistrată amintirea vieţii sale actuale şi a vieţii sale anterioare sub formă de imagini are răspunsuri adecvate pentru fiecare gândimagine înregistrat.

Subconştientul nu are logică, nu are discernământ, el reacţionează la mesajele mentale, aşa cum sunt transmise acestea, deşi ele pot sau nu să fie conforme cu realitatea. De exemplu: sugerăm o atingere cu un corp înroşit şi la locul de contact apare o arsură, deşi în realitate locul respectiv se atinge cu un corp oarecare neîncălzit. Se pot produce în stare de hipnoză şi modificări biologice prin comenzi mentale. De exemplu: se poate produce o creştere a globulelor albe, o creştere a tensiunii arteriale sau alte

modificări biochimice.

După ce revine la starea normală, hipnotizatul nu-şi aminteşte nimic din cele petrecute cu el în stare de hipnoză. Dacă este însă din nou hipnotizat, realizează cu precizie şi ceea ce s-a întâmplat cu el în stare de hipnoză. Aceasta înseamnă că toată activitatea noastră se înregistrează în memoria spiritului nostru, în Eul nostru. Tot ceea ce facem, clipă de clipă, tot ceea ce se întâmplă în viaţa noastră este înregistrat în memoria spiritului nostru.

Datorită acestui fapt, putem regresa în timp un om în stare de hipnoză şi să aflăm toată viaţa lui actuală, cât şi alte vieţi anterioare, ceea ce constituie suportul obiectiv pe care se bazează doctrina reîncarnării.

Aşa cum somnambulul are o mentalitate şi o logică în ceea ce face, neefectuând fapte care contravin normalului şi moralităţii, tot aşa nici cel hipnotizat nu execută ordine de a săvârşi fapte ce contravin legilor morale sau sociale. Chiar dacă i se ordonă celui hipnotizat. să facă o faptă rea, acesta nu o execută. Aceasta înseamnă că, deşi activitatea somnambulului sau a celui hipnotizat nu este conştientă pentru activitatea scoarţei cerebrale, ei păstrează o conştiinţă neconştientizantă determinată de memoria spiritului.

Legată de starea de hipnoză este şi starea de transă, în care omul se află într-o stare lipsită de corâştient, de obicei aflat în poziţie culcată şi cu ochii închişi, dar se poate găsi şi cu ochii deschişi; numai că, deşi sunt deschişi, vederea fizică este suprimată. Starea de transă. În care se intră prin autosugestie sau prin ingerarea anumitor plante halucinogene, este folosită pentru comunicarea cu spiritele morţilor, când cel aflat în transă reprezintă un releu, o legătură între oamenii aflaţi de faţă în şedinţa respectivă şi spiritele morţilor. Comunicarea. Între cele trei verigi: asistenţi, cel ce se află în transă şi spiritele morţilor se face prin intermediul mesajului mental. Astfel s-a putut afla viaţa spiritelor din lumea astrală şi tot astfel se pot afla fenomene de premoniţie, căci pentru spiritul din spaţiu nu

mai există noţiunea de prezent, trecut şi viitor. Tot prin intermediul mediumului ce se află în transă, se fac materializări de fantome incomplet materializate sau complet materializate.

Ca tulburări de conştiinţă pot fi întâlnite următoarele forme:

— Detaşarea de realitate, în care omul percepe realitatea mai puţin distinct, mai estompat – consecinţă a perturbării funcţiilor întregului psihism;

— R tulburarea memoriei, cu tulburarea corespunzătoare a evocării unor fapte foarte bine fixate în perioada dinaintea confuziei;

— Dezorientarea, în care omul nu este orientat la situaţia în care se afla el, la spaţiul geografic sau fizic, la orientarea sa în timp sau la orientarea autopsihică;

— Incoerenţa ideativă, cu incoerenţe în gândire şi în activitatea asociativă la formele de manifestare din precedentele forme. Aceste tulburări de conştiinţă pot apărea cu o productibilitate senzorială, psihotică, cum ar fi iluzii, halucinaţii, delir.

Din punct de vedere cantitativ, tulburările de conştiinţă se pot întâlni sub următoarele forme:

— Starea de obtuzie, cu scăderea permeabilităţii şi recepţiei care se realizează imprecis, inadecvat şi latent;

— Starea de hebetudine, în care individul pare că nu realizează şi nu stăpâneşte situaţia în care se află;

— Starea de torpoare, cu reducerea iniţiativei, apatie, cu scăderea tonusului afectivo-volitţional; ea se poate compara cu o stare de somnolenţă;

— Starea de obnubilare, cu coborârea tonusului funcţional al întregului psihism, cu răspunsuri vagi, incomplete, uneori lipsite de sens, cu orientare greoaie şi incompletă în spaţiu;

— Stares de stupoare, ea constituie un grad accentuat de tulburare a conştiinţei în activitatea psiho-motorie; individul nu mai răspunde la întrebări şi nu reacţionează decât la stimuli foarte puternici;

— Starea de sopor se manifestă ca o stare de

somnolenţă accentuată;

— Stare comatoasă se manifestă cu pierderea completă a conştiinţei. – *în* sfera modificărilor calitative ale conştiinţei se întâlnesc:

— Tulburarea de conştiinţă de tip delirant, cu dezorientare în timp şi spaţiu şi cu halucinaţii vizuale şi auditive;

— Starea amentivă, în care este tulburată profund conştiinţa propriului Eu, dezorientarea este totală, incoerenţa gândirii este maximă, iar vorbirea este neinteligibilă;

— Starea crepusculară, cu o profundă alterare a reflectării senzoriale, cu păstrarea automatismului propriu, cu idei delirante, cu halucinaţii auditive imperative şi cu halucinaţii vizuale terifiante.

În nicio altă împrejurare un om normal nu este mai impresionat de comportamentul unui astfel de bolnav şi în nicio altă parte medicul nu este mai neputincios de a explica cauza acestor manifestări.

Ştiinţa spirituală explică toate tulburările de conştiinţă, ca şi toate bolile mentale sau psihice în general prin tulburări produse în sfera Corpului astral, ce se repercutează în sfera Eului nostru, ca scânteie divină şi reprezentant al puterii dumnezeieşti în fiinţa omenească. Ele se explică prinfisurări ce există în stratul izolator, format de elemente subatomice, ce despart corpul astral de corpul eteric, fisurări ce permit să se scurgă spre exterior o parte din energia corpului astral.

SUGESTIE ŞI SUGESTIBILITATE

Pentru a înţelege mai bine influenţa sugestiei şi autosugestiei asupra activităţii corpului omenesc este necesar să cunoaştem cum se desfăşoară procesele biochimice şi cum funcţionează aparatele şi organele ce alcătuiesc corpul uman.

De la început trebuie să remarcăm că activitatea noastră îmbracă două aspecte foarte diferite unul de celălalt.

Corelat cu acţiunea pe care o au organele de simţ

asupra organismului, se descrie o inervaţie zisă a vieţii de relaţie care este conştientizată de scoarţa cerebrală şi care poate determina reacţii voluntare în ceea ce priveşte activitatea noastră prin care se întreorind acţiuni de muncă, de mers, de apărare etc.

Toate aceste acţiuni voluntare se fac în cunoştinţă de cauză şi ele depind în mod normal de voinţa noastră.

În afară de această activitate voluntară, în interiorul organismului se produc şi fenomene foarte bine determinate, care întreţin întreaga activitate a celulelor organismului uman, a organismelor şi aparatelor ce-l alcătuiesc.

Această funcţionalitate nu este conştientizată, cu alte cuvinte, la un moment dat, nu ştim dacă un organ din interiorul corpului nostru este în activitate sau nu, pentru că nu percepem activitatea lui. Deşi nu sunt conştientizate, ele se desfăşoară, totuşi, după un „ceas biologic” extrem de riguros.

În organismul nostru se produc miliarde de celule zilnic şi alte miliarde mor. Sângele parcurge întreg corpul până la ultimele celule, în permanenţă. Ficatul fabrică în permanenţă serumalbumine, serum-globuline, depozitează glicogen. Inima bate de şaptezeci de ori pe minut, dar noi nu percepem nici când ea este în sistolă, nici când este în diastolă.

Dacă aceste procese nu sunt conştiente, deci noi nu putem interveni conştient în desfăşurarea lor, cine le coordonează? Cine le conduce cu o precizie electronică?

Această activitate se face sub dependenţa sistemului nervos vegetativ, autonom, care funcţionează independent de scoarţa cerebrală, indiferent dacă vrem sau nu vrem. Fiecare organ este corelat de acest sistem nervos vegetativ prin acţiunea a doi nervi antagonişti, simpatic şi parasimpatic, unul care excită şi altul care inhibă activitatea organului respectiv. Toată această activitate se desfăşoară după un program precis şi cu o exactitate matematică. Aceasta înseamnă că undeva în organism există ceva inteligent, care răspunde adecvat şi specific

fiecărei activităţi în parte. Cu alte cuvinte, cineva are o conştiinţă, o altfel de conştiinţă decât cea conştientizată pentru a coordona toate aceste fenomene. Acesta este subconştientul nostru, locul unde acţionează Eul nostru, spiritul nostru. El are înmagazinată memoria, el ştie cum trebuie să acţioneze la decare fenomen în parte. Subconştientul are o matrice de funcţionare, pentru fiecare stimul-simbol pe care îl primeşte, ca şi un răspuns corespunzător. El se pare că ar fi localizat în substanţa reticulară, o formaţiune nervoasă localizată în triunghiul cerebral, care este prezent şi la alte vieţuitoare, în afară de om.

Această substanţă reticulară este corelată prin conexiuni nervoase cu toate etajele sistemului nervos central, inclusiv cu scoarţa cerebrală. Ea este cea care ne dă starea de veghe şi starea de conştienţă, adică orientarea în timp şi spaţiu. Ea primeşte peste o sută milioane de bioinformaţii pe secundă, fie din interiorul corpului, de la miliarde de celule ce sunt în activitate, fie prin excitaţiile ce le aduc cele cinci organe de simţ, din mediul exterior, dar din totalul acestor sute de milioane, numai o mică parte sunt trimise scoarţei cerebrale şi conştientizate, adică cele ce au importanţă deosebită pentru organismul uman.

Subconştientul nu are o mentalitate, nu are o logică, el răspunde la diverse comenzi-simbol, prin acţiuni pe care le are în memorie, întrebarea care se pune este aceea de a afla dacă există în mod voluntar o posibilitate de comunicare dintre conştiinţa conştientizată şi conştiinţa neconştientizată.

Această posibilitate există şi limbajul ei se află în energia ce formează gândirea noastră, cu alte cuvinte, prin gândire se pot da comenzi subconştientului, căci acesta are capacitatea de a decodifica mesajul mental şi de a răspunde acestuia prin modificări în activitatea organelor interne corespunzătoare.

Altfel spus, dacă cineva ne sugestionează prin limbaj, care la rândul lui traduce un mesaj mental, că suntem

bolnavi, subconştientul va reacţiona şi va produce în organism modificări care produc boala respectivă. Acelaşi efect îl are şi autosugestia, căci tot gândul nostru este transmis subconştientului şi acesta va coordona activitatea noastră, conştientă sau inconştientă „pentru atingerea scopului determinat. În acest fel se poate observa o. – importanţă mare au gândurile noastre, căci aşa cum gândim aşa vom trăi. Subconştientul mai primeşte în permanenţă şi mesajele de la alte persoane ce se află în viaţă, precum şi de la spiritele din spaţiul astral, pe care le primeşte prin telepatie.

Trăim într-un ocean de gânduri, căci acestea sunt nemuritoare şi încontinuu le recepţionăm în subconştientul nostru. Atunci când suntem în rezonanţă cu ele, ne influenţează. Trebuie să gândim numai la bine, – la reuşită şi succes, pentru a intra în rezonanţă cu spiritele bune.

Orice trăire sau stare interioară este consecinţa gândurilor. Când ne gândim la o activitate viitoare, întotdeauna este bine să ne-o imaginăm în gând, reuşită.

La propria comandă dată prin gândire subconştientului, el ne va conduce la realizarea scopului urmărit, căci el singur găseşte modalităţile şi posibilităţile pentru reuşită. Numai încrederea deplină în sine este legea fundamentală a vieţii, căci de ce îţi este frică nu vei scăpa, iar aceasta se datorează numai modului nostru de gândire, pentru că tot ceea ce gândeşti intens şi crezi ferm că ţi se va întâmpla se va realiza numai datorită încrederii tale.

Gândeşte-te totdeauna numai la bine şi binele te va urma ca o umbră pretutindeni. Sugestiile şi părerile altora asupra ta nu au nicio influenţă atâta timp cât tu nu gândeşti la unison pentru a rezona cu energiile pe care le manifestă aceştia. Numai gândul tău poate accepta sau poate respinge aceste sugestii. Stăpânind subconştientul nostru prin gândire, avem posibilitatea să devenim stăpâni pe propriul nostru destin. Pentru aceasta, trebuie ca conştientul nostru să nu lase să pătrundă în subconştient gânduri şi idei rele, pentru că subconştientul nu are logică,

nu are o mentalitate şi va reacţiona epordonându-ne activitatea în realizarea mesajului mental primit.

Subconştientul propriu controlează toate funcţiile vitale ale corpului omenesc şi el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente, dar nu te va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens. Neavând o mentalitate, subconştientul nu are iniţiative, el este un executant atotputernic al comenzilor ce le-a primit prin gândirea ta fermă. Răspunsul subconştientului la acţiunea ta poate fi mult mai târziu, dar niciodată nu te va ocoli. El va intercala şi corela astfel etapele şi desfăşurarea evenimentelor în timp, ca să permită îndeplinirea principalului scop, adică expresia finală, aceea pe care ai gândit-o. În raport cu fermitatea gândirii, direct proporţional cu intensitatea ei, subconştientul mai devreme sau mai târziu va face ca aceasta să se îndeplinească.

Vindecările miraculoase sunt în majoritatea cazurilor datorate unei credinţe ferme şi majoritatea bolilor încep prin gândirea noastră, care prin erorile ce le gândim devin obişnuite, fiind recepţionatcontinuu în sfera pasivă a subconştientului. Acest arhetip mental face să se manifeste efectele corespunzătoare formei lui.

Prin sugestie şi autosugestie se produc aceleaşi modificări care sunt obţinute prin sugestie hipnotică. Aceasta dovedeşte puterea uriaşă a gândirii asupra subconştientului.

În cazul autosugestiei, îţi induci singur gândul sau ideea, iar realizarea acesteia, datorită forţei de inducţie, se produce prin intermediul propriului râu subconştient.

Prin gândire puternică se pot provoca prin rezonanţă influenţe sau manifestări în subconştientul altei fiinţe umane.

Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gând sau o idee este să o imaginezi, să o vizualizezi mental, cât mai clar cu putinţă.

Pentru ca subconştientul să răspundă corect la gândirea ta, trebuie evitată orice tensiune posibilă, orice

crispare, cel mai nimerit moment fiind acela dinainte de culcare, ca să adormi cu gândul la *acţiunea pe* care vrei să o *realizezi a doua zi*.

În timpul nopţii, desprinderea corpului astral şi a Eului nostru va consulta telepatic alte spirite reîncarnate şi aflate şi ele în spaţiu.

mice idee sau gând acceptat se transforma în tocar de autosugestie, operând în sferele subconştientului, de unde este transmis plexului solar, un adevărat creier abdominal, de unde se va manifesta, determinând efectele în domeniul universal al posibilităţilor.

Spre a realiza efectul pe care îl produce prin mesaj mental, subconştientul face apel la cunoştinţele înregistrate în memoria lui din actuala viaţă, pe care conştientul le-a uitat, sau se consultă prin telepatie cu alte spirite situate în lumea astrală.

Subconştientul nu are reţineri, inhibiţii sau temeri, el are numai reacţii şi răspunsuri, care sunt oglindiri fidele ca expresie a gândurilor şi ideilor pe care conştientul le-a lăsat să pătrundă în el.

Încrederea în reuşita acţiunilor pe care ai gândit-o ferm va aduce mai devreme sau mai târziu succesul dorit, datorită puterii subconştientului. În subconştient se înmagazinează toate cunoştinţele din actuala viaţa şi din alte vieţi anterioare la care el va face apel, atunci când i se transmite o idee clară şi fermă.

Trăirile interioare ce cuprind gândurile, stările şi sentimentele tale sunt într-o foarte mare măsură cauza reacţiilor semenilor tăi faţă de tine, datorită reacţiilor care în mod spontan le produci în subconştientul lor, care se interferează cu al tău în mod telepatic.

Aşa se explică şi antipatia sau simpatia fulgerătoare, căci ele ţin de afinităţile sau dizarmoniile ce apar între două sau mai multe subconştiefftturi.

Omul ignorant se pedepseşte singur prin falsele sale idei despre ceilalţi oameni, despre viaţă, despre divinitate sau univers. Legea esenţială a înţelepciunii practice constă în trezirea, dezvoltarea şi punerea în valoare a principiului

absolut al spiritului-Subconştientul este veşnic tânăr, el este în afara timpului şi face parte din fiinţa universală a macrocosmosului. Pentru că nu s-a născut niciodată, nici nu va muri vreodată.

Gândurile noastre determină aspectul fizic şi înfăţişarea omului, ele determină mişcările, ţinuta şi înfăţişarea exterioară generală. Fiecare dorinţă gândită sau exprimată ne conduce la realizarea ei, direct proporţională cu intensitatea gândirii. Spiritul ca scânteie divină în interiorul corpului nostru şi-a obţinut maturitatea prin nenumărate întrupări şi forme de existenţă, în cursul a milioane de ani, prin numeroase reîncarnări, ajungând la stadiul actual de dezvoltare… –".

În toată această perioadă, el şi-a creat numeroase corpuri fizice, care s-au dezvoltat, au îmbătrânit şi au murit.

Evoluţia spiritului spre perfecţiune duce şi la crearea unui corp fizic din ce în ce mai perfecţionat, transformându-l după voinţa sa. Aceeaşi forţă spirituală în mod inconştient ne poate face urâţi, bolnavi, slabi şi respingători, prin acţiunea persistentă a anumitor gânduri rele, asupra subconştientului, care, deşi invizibile, sunt totuşi reale, având puteri magice asupra corpului nostru.

Acţiunea gândurilor nefaste aduce grimasa în expresia feţei, cu lăsarea în jos a unghiurilor gurii, gândurile imitând forma gurii. Faţa omului este oglinda stării lui sufleteşti, fiecare gând al nostru este o realitate şi o forţa, fiecare gând reprezintă piatra de temelie pentru crearea sorţii, fie în bine, fie în râu.

Toţi, fără excepţie, suntem construiţi prin forţe denumite gânduri, care sunt nemuritoare şi ne influenţează în permanenţă prin autosugestie, folosindu-ne de propriile gânduri pe care nu ştim să le selectăm, sau prin sugestii conştiente, prin conversaţii cu semenii noştri sau inconştient prin acţiunea telepatică a altor gânduri din eter, care ne influenţează prin rezonanţă.

Gândindu-ne la acţiuni rele, atragem prin rezonanţă gânduri rele. Ceea ce gândim este incomparabil mai

important decât ceea ce spunem, ceea ce ni se întâmplă este o consecinţă a gândurilor noastre. Din această cauză trebuie să ne gândim numai la acţiuni bune, „trebuie să nu apună soarele, înainte de a ne trece mânia” – în această rugăciune biblică constă taina sănătăţii.

Dacă adormim seara supăraţi şi mâhniţi, în timpul somnului, când Eul nostru împreună cu corpul astral se desprind de corpul fizic, călătorind în lumea astrală, se va afla în sfera răului şi ne va aduce a doua zi supărare şi mâhnire.

Pentru a realiza o reuşită, trebuie să gândim cu putere că aceasta trebuie să ni se întâmple şi atunci mii de forţe se vor pune în acţiune pentru realizarea dorinţei. De aceea trebuie să selectăm dorinţele noastre, altfel ele se vor întoarce, asupra noastră sub formă de blestem.

În timpul somnului, spiritul nostru trăieşte în lumea spiritului pe o zonă corespunzătoare evoluţiei sale spirituale şi de acolo se întoarce încărcat cu elemente mentale specifice, transmiţând corpului putere sau slăbiciune. De aceea un bolnav înainte de somn trebuie să se gândească la sănătate şi ea va veni.

Adevăratul nostru Eu este acea forţă nevăzută pe care ne-o mărturisesc gândurile noastre. Omul care crede cu fermitate şi perseverenţă în inevitabila bătrâneţe şi declin va primi de la spiritul său elementele îmbătrânirii rapide şi ale morţii. Crezând în ruinarea fizică, ea se va produce. Spiritul şi nu mintea este mai puternic la un om de optzeci sau nouăzeci de ani decât la cel care moare la vârsta de 30 de ani. Spiritul şi corpul acţionează unul asupra celuilalt, se întăresc şi se completează, se transformă unul în altul. Gândurile care se cugetă cu mai multă intensitate şi în mod repetat se materializează în organism mai trainic. Orice faptă, chiar neînsemnată, orice cuvânt pronunţat la întâmplare provoacă în mod inconştient obsesie şi atunci omul este cuprins de groaza care a pătruns în conştiinţa sa.

Iubirea este elixirul vital, izvorul sănătăţii, al puterii şi energiei fiecărui om. Niciodată nu trebuie să gândim că

suntem bolnavi, chiar dacă boala ne-a imobilizat la pat Fii optimist, ajută-ţi singur însănătoşirea, autosugestionându-ţi în acest scop subconştientul.

Credinţa face minuni. Fiecare om posedă germenul acestei forţe, din el ia naştere-binele sau răul. Acţiunea asupra noastră a gândurilor altora, bune sau rele, se poate produce şi prin purtarea unei îmbrăcăminţi pe care au purtat-o alţii, care poate fi îmbibată cu gânduri rele.

Acelaşi lucru se; întâmplă şi prin purtarea amuletelor, talismanelor, a cristalelor de cuarţ sau a obiectelor sfinţite.

Starea noastră sufletească predominantă este forţa care călăuzeşte evenimentul în folosul. sau în detrimentul nostru.

Când se adună mai mulţi oameni în acelaşi loc şi emană acelaşi curent mental, atmosfera se încarcă cu un eter – spiritual alb, superior. Gândurile lasă în camera unde locuim un anumit fluid, care acţionează bine sau râu asupra celor ce vor trăi în ea. În acest mod acţionează asupra noastră şi influenţa bisericii/

Gândirea este o formă de energie invizibilă care posedă o putere neobişnuit de mare şi variată. Corpul nostru nu este Eul nostru adevărat, forţa care îl dirijează după voinţa noastră este spiritul nostru. Aceasta este o existenţă invizibilă cu totul distinctă şi separată de corp.

Spiritul oboseşte către seară, el se reîmprospătează în timpul nopţii, când corpul astral împreună cu Eul nostru, desprinse de corpul fizic, se alimentează cu fluidul necesar din lumea astrală.

Omul este aşa cum gândeşte, căci spiritul său nu este altceva decât un conglomerat de gânduri.

În timpul somnului, spiritul, părăsind trupul, vizitează diferite locuri de pe pământ sau din astral. Această capacitate a spiritului de a se desprinde temporar de corp explică fenomenul de apariţii ale aceleiaşi persoane, în locuri diferite, aflate la distanţe mari unul de altul, căci ele îşi materializează corpul fizic acolo unde călătoresc. Fiecare om emană în permanenţă gânduri care

se îndreaptă către persoana la care se gândeşte, la mii de kilometri, şi uneori aceste persoane le percep prin telepatie.

Fiecare individ trăieşte aproape în permanenţă inconştient conform caracterului său sau urmând natura gândului său.

Tot inconştient ne obişnuim să gândim la gânduri negative, creând singuri forţa distructivă ce ne secătuieşte puterea sau ne aduc boala şi insuccesul în acţiunile noastre.

Prin sugestie se pot produce diverse procese fiziologice şi biochimice în organism. Dacă se sugerează în stare de hipnoză unui bolnav că a consumat o cantitate mare de zahăr, glicemia acestuia creşte cu 20 – 30 mg la %. Dar sugestia poate avea efectul dorit chiar şi dacă ne adresăm unui om în stare de veghe, deci nu numai în stare de hipnoză. Prin sugestie se calmează durerile din diferitele boli şi se obţin rezultate bune în stările anxioase, în obsesii, fobii şi insomnii, precum şi în diferite tulburări sexuale, atât la bărbat, cât şi la femeie, cum a fi potenţa sexuală scăzută, pe fond psihogen la bărbat, şi frigiditatea la femeie.

Prin sugestionare, se obţin rezultate extraordinare în tratamentul multor afecţiuni. Este cunoscut astăzi acest efect sub numele de placebo-terapie, când, administrând bolnavului apă distilată sau ser fiziologic, i se sugerează că este vorba de un medicament miraculos cu efecte de vindecare a bolii. Medicamentul autentic este de fapt sugestia, adică acceptarea convingerii că trebuie să te simţi bine.

Placebo-terapia nu se bazează pe un medicament cu acţiune chimică asupra unui organ bolnav, ci pe acţiunea sugestiei asupra psihicului bolnavului.

Placebo-terapia este uneori indispensabilă în afecţiunile cronice, pentru evitarea obişnuinţei faţă de toxicul administrat, în tratamentul îndelungat cu medicamentul autentic, dar dovedit ineficace, când trebuie să renunţăm la el. Această renunţare este bine să nu se

facă brusc, ci printr-o etapă de placebo-terapie. De asemenea, mai este indicată în afecţiuni incurabile, când alternarea unor sedative cu praful placebo permite o reducere a toxinelor anestezice şi este mai ales indicată la ipohondrii, adică boli închipuite, dar trăite intens de bolnav.

Acest tratament a fost aplicat cu efectele spectaculoase de medicul italian Joseph Balsamo, conte de Cagliostro, în Franţa în timpul regelui Ludovic al XVI-lea.

În autosugestie, sursa influenţei este propria gândire, deci în propriul creier. Prin aceasta se autoreglează sistemul neuro-hormonal. Este cunoscută performanţa călugărilor tibetani şi a yoghinilor şi, de asemenea, este întâlnită şi la indieni, care se spală în apele Gangelui.

În general, ne putem asigura o viaţă sănătoasă şi fără boli, dacă ne supunem unui autocontrol gândirea noastră, eliminând orice supărare, orice încruntare şi adoptând. relaxarea, destinderea şi zâmbetul.

Explicaţia efectului sugestiei şi autosugestiei trebuie căutată aşadar în acţiunea subconştientului, locul de acţiune al spiritului nostru.

Prin autosugestie, yoghinii avansaţi îşi reduc complet metabolismul, cu oprirea respiraţiei şi a circulaţiei şi oprirea inimii, fiind îngropaţi, pentru ca, după un timp dinainte stabilit, să fie dezgropaţi şi să-şi revină la viaţă.

Yoghinul indian Satyamurti, în vârstă de şaizeci de ani, a stat îngropat timp de şase zile, după care şi-a revenit complet şi normal la *viaţă*. *El şi-a dat comenzi pentru încetarea activităţii tuturor* organelor, dar, în acelaşi timp, a dat ordin şi spiritul sau de a-i readuce la viaţă, la timpul potrivit, corpul său *fizic*.

MANIFESTĂRI ALE FORŢEI SPIRITUALE ÎN FENOMENE CONSIDERATE SUPRANATURALE

Puterea spiritului este revelată în *Biblie*, în mai multe cazuri:

— Prorocul David a fost aruncat într-o groapă cu lei înfometaţi, de către regele Babilonului, pe când evreii erau în robie babiloniană, dar leii nu i-au făcut niciun rău;

— Coborârea spiritului divin, sub formă de foc, ce a coborât din cer, pe muntele Carmel, profetului Ilie, de faţă fiind mai mulţi preoţi israelieni;

— Coborârea spiritului divin pe muntele Sinai lui Moise, sub forma unor fulgere care au înscris pe tablă cele zece porunci;

Materializarea îngerului Gabriel şi arătarea lui Fecioarei Maria, prin care îi aducea vestea că va naşte pe Iisus, prin Duhul

Sfânt;

— Materializarea îngerului Gabriel şi arătarea sa preotului Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, vestindu-i că soţia sa Elizabeta va naşte un copil. Necrezând în cuvântul Sfântului Duh, îngerul i-a spus că pentru această neîncredere va rămâne mut, până la naşterea copilului său. Acesta şi a recăpătat glasul la naşterea lui Ioan Botezătorul;

— Vindecarea ologului din Capemaum de către Iisus, când acesta îi spune: „Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă”;

— Vindecarea bolnavului de la Vitezda, care suferea de 38 de ani, în apropiere de Ierusalim, de către Iisus;

— Înmulţirea pâinilor şi a peştilor de către Iisus care se găsea în pustiu, unde predica cu cinci mii de credincioşi, deşi apostolii nu. aveau decât cinci pâini şi doi peşti. Aşezându-i în rânduri de câte cincizeci, Iisus a materializat pâine şi peşti, săturând întreaga adunare şi mai rămânând încă douăsprezece coşuri de firimituri – acesta este fenomenul de materializare prin spirit;

— Învierea celor trei morţi de către Iisus;

— În timpul arestării lui Iisus, în grădina Ghetsimani, Apostolul Petru, vrând să apere pe Iisus, a scos sabia şi a tăiauurechea unei slugi, atunci Iisus i-a zis: „Întoarce sabia ta la locul ei, căci toţi cei ce iau sabia, de sabia vor pieri”, apoi, aplecându-se jos, a luat urechea pe care a pus-o la loc şi ea s-a vindecat instantaneu;

— Cutremurul de pământ şi eclipsa de soare, în momentul morţii lui Iisus;

— Materializarea spirituală a lui Iisus după moarte,

când se arată, sub forma unei fantome incomplet materializată, Mariei Magdalena, în prima sa apariţie şi apoi complet materializat, în came şi oase apostolilor;

— Coborârea Sfanţului Duh, în ziua cincizeci şi i s-au a Rusaliilor, prin coborârea sub forma unor limbi de foc, pe capul fiecăruia dintre apostoli, dându-le acestora puterea de a vorbi în toate limbile popoarelor, pe care înainte de aceasta nu le cunoşteau, şi dându-le harul de a face minuni; prin punerea mâinilor, apostolii au dat apoi urmaşilor lor aceeaşi forţă spirituală – aşa se face că şi astăzi episcopii fac acelaşi lucru cu preoţii, odată cu hirotonia lor;

— Prin putere spirituală, Apostolul Petru, însoţit de uceniciţi Ioan, a făcut să meargă un olog din naştere;

— În oraşul Lida, Petru l-a vindecat în numele lui Iisus pe Eneea care era bolnav de opt ani;

— Apostolul Pavel, născut în oraşul Tars din Cilicia, moştenea cetăţenia romană prin părinţii săi. El a fost la început un aprig duşman al creştinilor, luând parte personal la uciderea cu pietre a Apostolului Ştefan. Dar, pe când călătorea spre Damasc, pentru a lua parte la uciderea altor doi creştini, o lumină din cer l-a învăluit ca într-un fulger. Aceasta căzând la pământ, a auzit un glas care. i-a zis: „Saule, Saule, de ce mă prigoneşti”. Saul era numele evreiesc al lui Pavel. „Cine eşti tu, Doamne?” a întrebat Pavel. „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigoneşti”, i-a răspuns Domnul şi tot Domnul ia mai spus: „Scoală-te şi du-te în cetate şi ţi se va spune ţie ce trebuie să faci”. Pavel era însoţit de doi bărbaţi. Sculându-se de la pământ, deşi avea ochii deschişi, nu putea să vadă nimic. Aceasta s-a peipetuat timp de trei zile. În Damasc trăia un creştin bun pe numele-Anania, lui i s-a arătat Iisus şi i-a spus să meargă în casa unde se găsea Pavel. Acesta* intrând în casa respectivă, a pus mâinile pe el şi i-a zis: „Saul, Domnul Iisus m-a trimis să-ţi primeşti vederea şi să te umpli de Duhul Sfânt”. Din acel moment, Saul şi-a recăpătat vederea şi s-a botezât, devenind un apostol al învăţăturii lui Iisus, propovăduindu-i învăţătura în trei

călătorii misionare. Ajuns în Cipru, în oraşul Pafos, a câştigat pentru Iisus pe conducătorul cetăţii, care se numea Sergiu Paul, şi în semn de mulţumire sufletească şi-a luat numele de Paul, care însemna, de fapt, Pavel.

Prima minune a Apostolului Pavel a fost făcută în Listia, din ţinutul Likaoniei, unde trăia un olog din naştere pe care el l-a vindecat prin puterea spirituală a lui Iisus. A doua minune a Apostolului Pavel s-a făcut în timpul celei de-a treia călătorii misionare, în oraşul Troia, unde a înviat un copil, pe numele de Eutihie, care căzuse de la înălţime;

— Puterea spiritului divin a fost arătată şi în cazul Sfântului Gheorghe. Acesta a fost general în armata romană şi s-a convertit la creştinism. El a fost chemat în faţa împăratului Diocleţian, pentru a-l convinge să renunţe la creştinism, în schimbul unei mari domnii, dar acesta a refuzat. Pentru aceasta a fost supus la mari torturi, dar tot nu şi-a îndepărtat de credinţa creştină. A fost aruncat într-o groapă cu var clocotind, dar nu i s-a întâmplat nimic. Apoi trupul său a fost încovoiat în jurul unei roţi, care avea pe dinafară cuie înroşite în foc şi prăvălit din vârful unui deal, dar şi de data aceasta nu i s-a întâmplat nimic. A fost apoi încălţat cu sandale, care aveau cuie pe talpă, şi alergat peste arături proaspete, dar corpul său nu putea fi vătămat. Văzând puterea sa spirituală, soţia împăratului Diocleţian a trecut şi ea la creştinism. Atunci amândoi au fost condamnaţi la moarte prin tăierea capului, soţia împăratului murind înainte de execuţie;

— Împăratul Constantin cel Mare stăpânea numai partea apuseană a Imperiului Roman. Spre sud domnea Maxenţiu, un mare duşman al creştinismului, ceea ce a dus la o luptă între cele două armate. În drum spre câmpul de luptă, lui Constantin i s-a arătat la amiază, deasupra soarelui, o cruce strălucitoare pe care scria: „ÎN

HOC SIGNO VINCES”, adică „Sub acest semn vei învinge”. În noaptea următoare, Iisus i s-a arătat împăratului în vis, spunându-i ca sfânta cruce să-i fie semn de biruinţă. El comanda o armată de douăzeci de mii de ostaşi, împotriva unei armate de o sută cincizeci de mii de

ostaşi. A doua zi, pe toate steagurile armatei sale şi-a cusut semnul crucii, care a mai fost cusut, de asemenea, şi pe coifuri şi scuturi. Constantin cel Mare a câştigat bătălia de la podul Milvius şi prin Edictul de la Milâno a dat deplină libertate creştinismului.

Împăratul Constantin cel Mare introduce ziua de repaus duminica şi oferă edificii imperiale la Roma pentru locuinţa capului bisericii. El moare în anul 337 în palatul de la marginea Nicomediei (astăzi Ismit în Turcia) pe marginea Mării de Marmara. Cu câteva zile înainte de moarte, el este botezat de episcopul Eusebiu al Nicomediei. Până atunci, deşi dăduse libertate creştinismului, el era Pontifex Maximus, fiind deci şeful cultului păgân.

Mama sa, Elena, era de loc din Bitinia (în Turcia de astăzi), pe ţărmul Mării Negre şi al Mării de Marmara, provenind dintr-o familie de jos, fiind luată în căsătorie de tribunul Constantin Clorus, din a căror căsătorie s-a născut Constantin cel Mare. Când Constantin Clorus ajunge Augustus, o repudiază pe Elena, deoarece legea romană nu permitea căsătoria unui patrician cu o femeie din poporul de jos. Când Constantin Clorus moare în anul 306, legiunile romane îl declară pe Constantin comandant şi Augustus. El o cheamă lângă el pe mama lui Elena, căreia îi dă titlul de Nobilisima Femina (Doamnă prea Nobilă). După ce a devenit „Totius Orbis Imperător” (împărat al întregului pământ), Elena va primi titlul de Augusta.

— Mama împăratului Constantin, Elena, a pus să se sape pe muntele Golgota şi să se găsească crucea pe care fusese răstignit Iisus. În timp ce săpau, s-au găsit trei cruci şi lucrătorii nu ştiau care este cea a lui Iisus. O femeie greu bolnavă s-a atins de ele şi ea s-a vindecat imediat, când a atins pe cea a lui Iisus. Crucea a fost luată şi înălţată în una dintre bisericile Ierusalimului de atunci. La 14 septembrie, în fiecare an se sărbătoreşte înălţarea Sfintei Cruci.

— Puterea spiritului se observă şi în taina care se numeşte Sfântul Maslu. Prin rugăciunile preoţilor *şi*

ungerea trupului cu

* untdelemn sfinţit se împărtăşeşte credinciosului harul dumnezeiesc, pentru tămăduirea bolilor trupeşti şi sufleteşti. Această sfântă taină a fost aşezată de însuşi Iisus când a trimis pe apostoli la propprăduire, zicându-le: „Celor ce. vor crede aceste semne vor urma întru numele meu, dracii vor scoate, peste cei bolnavi mâinile îşi vor pune şi bine le va fi” (Marcu VXI 17 – 18). Practica a ajuns regulă, aşa cum se vede din cuvintele S &ntului Iacob: „Este bolnav cineva între voi, să cheme preoţii bisericii şi să se roage pentru dânsul, pre dânsul ungându-l cu untdelemn întru numele Domnului şi rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav şi-l va ridica pe dânsul şi de va fi făcut păcate, va fi iertat” (Iacob V 11 – 15). Sfanţul Maslu se face şi atunci când se urmăreşte alungarea spiritului rău, care substituie corpul astral şi Eul, atunci când acesta este detaşat de corpul fizic, mai ales prin actul magiei; se adresează deci celor „posedaţi” de diavoli.

— Puterea spirituală a fost aceea care i s-a înfăţişat lui Mahomed în vis în anul 610, când acesta s-a simţit înşfăcat de gât de o fiinţă misterioasă, care i-a ordonat să citească un sul de pânză acoperit de semne. Când s-a trezit, l-a văzut pe îngerul Gabriel. Apoi Mahomed a primit cuvântul divin pe care l-a transmis unui grup de discipoli ai săi: Ali, Othman, Abu Bakr şi Oman. Aşa s-a scris cartea sfântă a Islamului, căci Mahomed era analfabet.

— R Manifestări ale. puterii spirituale ale Fecioarei Maria.

Cuvântul Maria pâre a fi de origine ebraică şi ar proveni din Maryam sau Miryamv numele surorii mai mari a lui Moise. Numele de Maria ar fi fost cOmpus din două elemente: *mar* care însemna *picătură* şi *yam* care însemna *mare*. Cuvântul s-a mai tradus *Stila Maris*, ceea ce înseamnă *picătură mare*, de către Sfanţul Ieronim. Citind greşit cuvântul, cei ce l-au copiat pe Sfântul Ieronim l-au tradus din *Stilla* în *Stella*, care însemna *stea*.

De aici provine cântecul *Ave Maris Stela*, care înseamnă *bucură-te, o, stea a mării*. Alţii consideră

cuvântul *Maryam* de origine egipteană, datând din timpul când evreii erau în captivitate în Egipt. Conform acestei origini, cuvântul ar însemna *a iubi pe zeul Amon*. În traduderea grecească cuvântul a devenit *Maryamne*, ceea ce înseamnă *cea aleasă*, *iubită de Amon*. Pentru creştini, cuvântul înseamnă *aleasă de Dumnezeu*. Apariţia Fecioarei Maria, prin materializarea spiritului ei, sub formă de fantomă, s-a produs de-a lungul secolelor, de mai multe ori. Ea a apărut într-o localitate la poalele munţilor Pirinei, Lourdes, în anul 1858. În ziua de 11 februarie, o fetiţă pe care o chema Bernadeta Soubirous, în vârsta de paisprezece ani, care avea o familie săracă, a plecat cu alte două fetiţe să adune crengi uscate în apropiere de stânca Massabielie. Dar pentru aceasta trebuiau să treacă apa cu piciorul, peste râul numit Grave. Bernadeta a rămas pe mal, teraându-se să treacă prin apă, fiind bolnavă de astm. Deodată ea aude un vuiet ca de vijelie, ce clatină copacii, se uită şi vede în dreptul peşterii ce se afla în faţa sa o femeie îmbrăcată în alb strălucitor. Această doamnă avea în mână un şirag de mătănii, pe care le strecura printre degete.

A doua apariţie a avut loc în ziua de 18 februarie a aceluiaşi an. Bernadeta luase de acasă apă sfinţită şi, când doamna a reapărut, a stropit cu ea spre locul arătării. Atunci doamna a zis: „Vreţi să veniţi aici timp de cincisprezece zile, nu vă promit să vă fac fericite în această lume, doar în cealaltă”. I-a mai cerut fetiţei să se roage pentru păcătoşi şi să îndemne pe oameni să se pocăiască.

La 25 februarie a reapărut şi a invitat-o să bea apă dintr-un izvor, arătându-i locul unde se afla aceasta. Acolo nu era nici urmă de apă, dar Bernadeta a răscolit cu degetele pământul pietros. În gaura săpată de mâini, încet, încet s-a adunat apă. Fetiţa a băut o înghiţitură şi s-a spălat pe faţă. La o nouă apariţie, în ziua de 2 martie, Fecioara Maria i-a spus copilei să comunice preoţilor ca pe acel loc să se construiască o capelă. Preotul paroh Peyramole s-a arătat neîncrezător şi i-a spus fetiţei să o

întrebe pe acea doamnă cine este. În ziua de 25 martie, Doamna a dat răspunsul: „Eu sunt neprihănita zămislire”. Mulţimi imense de oameni au făcut pelerinaj la această grotă; autorităţile au interzis apoi accesul, dar din ordinul lui Napoleon al III-lea drumul spre grotă a fost din nou lăsat liber. În acel moment s-au petrecut vindecări miraculoase şi transformări sufleteşti neaşteptate, care au fost verificate de o comisie *medicală formată* din *treizeci de* persoane. Şi astăzi oamenii se duc *la acest* izvor, pentru a se convinge de forţa spirituală a divinităţii.

— Apariţia Fecioarei Maria la Fatima. La 5 mai 1917, în timpul primului război mondial, Papa Benedict al XV-lea invita pe catolicii din întreaga lume să se unească într-o cruciadă de rugăciuni, pentru a obţine pacea, cu ajutorul Maicii Domnului. După opt zile, Fecioara Maria s-a arătat, în ziua de 13 mai, la trei copii portughezi care îşi păşteau oile în locul numit Conca di Ina: Lucia în vârstă de zece ani, Francisc de nouă ani, Jacinto de şapte ani. Fecioara Maria a apărut în haine cernite şi cu faţa întristată. Ea le-a cerut copiilor să vină în fiecare lună în ziua de 13. În următoarea lună, Fecioaraf Maria a spus că va face un miracol extraordinar, care va determina pe oameni să creadă pe cei trei copii. În următoarea lună pe 13 august, copiii nu au putut fi prezenţi, căci au fost sechestraţi de autorităţi. Ei s-au dus însă pe 13 octombrie, împreună cu peste şaizeci de mii de persoane care au fost prezente la locul arătării. Se părea că soarele s-a desprins de pe cer şi, rotindu-se cu o viteză mare, împrăştia gigantice flăcări multicolore. Fenomenul a fost înregistrat pe peliculă fotografică şi s-a putut vedea până la distanţa de treizeci de kilometri. Ea a spus: „Rugaţi-vă mult şi faceţi sacrificii pentru sărmanii păcătoşi, deoarece mulţi ajung în infern, căci nu este nimeni care să se roage pentru ei. Războiul se va sfârşi peste puţin timp, dar, dacă nu se încetează cu ofensele grave aduse lui Dumnezeu, nu va trece mult şi va începe altul, mult mai greu”. împlinirea previziunilor Fecioarei Maria s-a concretizat în cel de-al doilea război mondial, în urma căruia au murit cincizeci şi cinci de

milioane de oameni.

Înanul 1926, de faţă fiind papa de la Roma şi o mulţime de oameni, s-a făcut încoronarea solemnă a statuii de la Fatima. Cu prilejul împlinirii a cincizeci de ani de la apariţia Fecioarei Maria, la Fatima, papa Paul al VI-lea s-a dus personal la Fatima, unde a fost aşteptat de o mulţime de peste un milion de oameni, care se rugaseră toată noaptea, alături de Lucia, singura supravieţuitoare a evenimentelor de la Fatima şi care între timp devenise călugăriţă carmelită, pe nume Maria Lucia de Jessus. Dar unele dintre previziunile Fecioarei Maria s-ar referi la evenimente extraordinare ce urmează a se petrece, secrete păstrate cu grijă de papă. Se pare că ele se referă la data când va izbucni un nou război mondial, sau la ciocnirea Pământului cu un asteroid, care va aduce încetarea vieţii pe Pământ.

— Sfântul Ioan Nepomuk (1320 – 1383) s-a născut în Boemia şi ajunge preot în Praga. Regele Venceslau ducea o viaţă dezordonată, persecutându-şi soţia. Aceasta s-a dus să se spovedească preotului Ioan Nepomuk. Regele o bănuieşte pe soţia sa de complicitate împotriva lui şi cere preotului să-i destăinuie pentru ce s-a spovedit, dar preotul i-a răspuns că nu este îngăduit: Pentru acest răspuns, preotul a fost întemniţat şi torturat. Dar la toate torturile el răspunde: „Iisus-Maria”. El este aruncat în râul Moldava, de pe podul ce leagă Praga Mică de Praga Mare. Trupul lui este pescuit de pe apă şi înmormântat în Catedrala Mitropolitană. În ziua de 14 aprilie 1719, după trei sute de ani, corpul este deshumat şi, spre uimirea tuturor, limba este găsită intactă, neputrezită. Şi astăzi, un relicvar împodobit cu o mie două sute de diamante, păstrează limba care a ştiut să tacă, chiar şi în faţa morţii (*Viaţa sfinţilor*, p.220).

— Materializarea diavolului şi cazul Sfintei Gemă Golgan (1878 – 1903).

Diavolul i s-a arătat uneori sub înfăţişarea duhovnicului ei, şi-i sugera acţiuni obscene, alteori lua chipul unui înger luminos, iar când era demascat, se

transforma într-o mare flacără roşie, lăsând pe pământ un pumn de cenuşă. Alteori, o lovea crunt, lăsând-o culcată la pământ în stare de nesimţire, cei din casă găsind-o cu faţa tumefiată şi cu oasele dislocate. Dar credinţa în Dumnezeu şi Iisus a întărit-o. Ea povesteşte astfel: „Era în seara de 8 iunie 1899 când, deodată, am simţit în suflet o durere mare pentru păcatele mele. Apare fantoma lui Iisus, cu rănile de la mâini, de la picioare şi de la coaste; toate rănile erau deschise, din ele nu mai ieşea sânge, dar din ele s-au desprins flăcări de foc, care s-au îndreptat spre mine şi mi-au atins mâinile, picioarele şi inima, am simţit că mor. Rănile produse se deschideau în fiecare săptămână, începând de joi seara la ora 20.00, până vineri la ora 15.00. În tot acest timp, ea se afla în stare de extaz. Dar cine era Gemă? Ea era din provincia Lucea, fiica unui farmacist din Camigliana. La opt ani, şi-a pierdut mama şi a rămas să îngrijească cei şapte fraţi ai ei; Ia puţin timp a murit şi tatăl, ea fiind crescută apoi de o familie de nobili Mateo Germini, în orăşelul Lucca, fraţii ei fiind luaţi de alte rude. Ea a murit tânără, de o boală osoasă pe care o avusese în copilărie şi care a reapărut.

— Materializări ale spiritului sub forma unui porumbel a avut loc în momentul botezului lui Iisus în apa Iordanului de către Ioan Botezătorul, când un porumbel s-a aşezat pe capul lui Iisus în timp ce din ţer s-au auzit cuvintele: „Acesta este fiul meu cel iubit”.

— O altă materializare a forţei spirituale în chip de porumbel s-a făcut în anul 236 când Fabian trebuia ales dintre candidaţii la tronul papal. Atunci pe capul lui Fabian s-a aşezat un porumbel, ca semn divin – acesta trebuia ales.

— A treia materializare sub formă de porumbel a spiritului a avut loc în timpul împăratului Diodeţian, în timp ce era arsă pe rug o fetiţă de treisprezece ani, ce se numea Eulália. Aceasta, văzând prigoana împotriva creştinilor, s-a dus la judecătorul din Merida şi i-a spus că ea crede în Iisus. A fost torturată şi pentru că nu a vrut să renunţe la credinţa ei a fost arsă pe rug. În clipa în care

tânăra martiră şi-a plecat capul, sfâşiată de suferinţe, un porumbel alb a ieşit din gura ei şi şi-a luat drumul spre cerul încărcat cu nori. De îndată, au început să cadă fulgi mari de zăpadă, acoperind cu o maramă alba trupul sfărâmat şi înnegrit al martirei.

— În anul 1233, în ziua de 15 august, şapte tineri din oraşul Florenţa, care făceau parte dintr-o confrerie numită „Lauderi", cântau imnuri religioase. Ei se adunau în faţa vreunei icoane a Fecioarei Maria, pictaftă pe pereţi de-a lungul drumurilor, şi exprimau în versuri cântate lauda lor către Maica Domnului. În acea zi, chipul din icoană al Fecioarei Maria s-a însufleţit şi li s-a arătat, îmbrăcată în doliu, plânsă şi îndurerată, din cauza urii fratricide care împărţea în două tabere adverse locuitorii Florenţei, Guelffi şi Ghibelini, care adesea se încăierau şi se ucideau. Din acel moment, cei şapte tineri au constituit o asociaţie numită Maria îndurerată şi s-au retras pe muntele Senario, consacrându-se rugăciunii.

— Materializarea spiritului sub formă de hidrocarburi – Mana. Conform etimologiei din Exod, cuvântul *mana* provine din cuvintele ebraice *man-hu*, care înseamnă *ce-i asta*. Se ştie că, timp de patruzeci de ani cât a durat exodul populaţiei evreice din Egipt, în fiecare dimineaţă cădea din cer o substanţă probabil formată din hidraţi de carbon, care avea un gust dulce ca mierea, dar, dacă nu era consumată în aceeaşi zi, peste noapte era găsită plină de viermi – aceasta însemna că mana nu se putea păstra. În ziua Sabatului, această substanţă nu mai cădea din cer, în schimb vinerea cădea o cantitate dublă şi, fapt curios, ea nu se mai altera şi putea fi consumată şi a doua zi. S-a emis ipoteza, susţinută mai ales de Velikovsky, precum că această mană ar fi putut cădea din coada unei comete. Dar cometa cunoştea zilele săptămânii? Şi apoi de ce aceasta cădea numai pe teritoriul ocupat de evrei? Ea a fost în cantitate suficientă pentru a hrăni sute de mii de evrei, după alte date trei milioane, timp de patruzeci de ani. Până în prezent, nu s-a descoperit niciun fel de mană în comete, care sunt ocupate mai ales de gheaţă. Explicaţia este de

ordin spiritual. Evreii reprezintă reîncarnarea unor spirite evoluate, care au fost trimise la reîncarnare în urmă cu şase mii de ani, odată cu Adam şi Eva, aşa cum afirmă *Biblia*, dar care au un ciclu evolutiv de douăzeci şi şase de mii de ani, pe o altă planetă spirituală. La judecata care li s-a făcut după acest ciclu evolutiv, ei nu au putut trece pe o treaptă spirituală superioară – şi au fost trimişi de divinitate într-o evoluţie pământească în scopul purificării spiritelor lor. Din acest punct de vedere, ei se consideră „poporul ales al lui Dumnezeu", deşi, aşa cum se ştie din istorie, ei nu au recunoscut pe Iisus ca fiu al lui Dumnezeu şi, mai mult chiar, a fost poporul care l-a batjocorit, umilit şi răstignit.

— Schimbarea la faţă a lui Iisus pe munte. Aceasta s-a petrecut de faţă fiind Petru, Iacov şi Ioan, când veşmintele lui s-au făcut strălucitoare, albe ca zăpada. Odată cu această schimbare a înfăţişării lui Îisiis, au apărut Ilie şi Moise, care vorbeau cu Iisus, iar dintr-un nor ce a apărut deasupra lor, s-a auzit un glas care a zis: „Acesta este fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultaţi". Deşi acest fenomen este citat în *Biblie*, nu este explicat de biserica creştină. Este vorba de apariţia fantomelor spiritelor materializate ale lui Moise şi Ilie şi despre dematerializarea corpului fizic al lui Iisus şi *materializarea spiritului său*, *tot sub forma unei fantome*, îmbrăcată, ca *şi fantomele lui Moise şi Ilie*, *într-o manta albă strălucitoare*, aşa cum apar toate fantomele *materializate*. *Este cunoscută ca* „Schimbarea la faţă", întrucât chipul lui Iisus nu mai semăna cu cel pe are-l avusese mai înainte, nici ca aspect fizic, nici al îmbrăcămintei pe care o purta* Dar este cunoscut faptul că fantomele materializate nu au niciodată aspectul fizic al omului pe care-l reprezintă. Aceasta s-a văzut şi în materializarea fantomei lui Iisus, după înviere, când se arată apostolilor şi aceştia îl recunosc numai după glas...

MATERIALIZĂRI ALE PUTERII SPIRITULUI SATANIC ÎN MAGIA NEAGRĂ

Magia este actul prin care se comandă forţelor,

spirituale în magia neagră. Această comandă se adresează foiţelor răului. Şi vrăjitoarea se adresează tot forţelor răului, dar ea stăpâneşte aceste forţe.

Magicianul adevărat este un om iniţiat în tainele cerului şi pământului, cunoscând esenţa spirituală a omenirii, pe când vrăjitorul aplică o formă de magie neagră fără a avea aceste cunoştinţe. El este convins numai de puterea satanei, fără a şti alte mistere ale existenţei noastre. De aceea, cel mai adesea magicianul este un orăşean, un om cult, pe când vrăjitorul este adesea un om mai puţin instruit şi de obicei din mediul rural.

Termenul de vrăjitor apare pentru prima dată în istorie în anul 589. Cu vrăjitoria se ocupă în special femeile. Pentru „fiecare vrăjitor există aproximativ zece mii de vrăjitoare, aceasta pentru că femeia este mai sensibilă la diverse influenţe.

Vrăjitoria sexuală întrebuinţează de obicei sângele menstrual. Al doilea motiv al acestei frecvenţe a vrăjitoarelor în rândul femeilor este acela că femeia este infinit mai nefericită decât bărbatul. Din această cauză, ea se va dărui mult mai uşor diavolului decât bărbatul. În istoria vrăjitoriei nu există niciun vrăjitor de renume, ci numai vrăjitoare”. Vrăjitoarele se recunosc după aspectul lor fizic, ele au ochii roşii şi umezi şi o privire tulbure. Pentru a intra în legătură cu spiritul diavolar, ele intră adesea în transă sau delir, folosind pentru aceasta plante halucinogene, mai ales pe bază de beladonă.

O bună parte din activitatea vrăjitoriei se adresează sexualităţii; pentru aceasta, vrăjitorul foloseşte sângele porumbelului, prepeliţei, vrabiei, firele de păr sau mărul, în amintirea Evei, cea ispită de diavol. Înainte de a fi cules, mărul va fi stropit şi parfumat cu unele unguente, iar vrăjitorul va recita formula: „O, Doamne, tu care N-ai făcut pe Adam şi Hva din cele patru elemente, aşa cum Eva Na vorbit lui Adam şi Na dus în ispită, fă ca tot aşa cel ce va muşca din acest fruct să se supună voinţei mele”. Mărul poate fi folosit şi în magia albă: „Sculaţi-vă înainte de răsăritul soarelui, mergeţi într-o livadă şi culegeţi cel mai

inimos măr, tăiaţi în patru, scoateţi-i mijlocul şi puneţi în locul lui un bilet cu litere şi nume divine; trebuie să încrustaţi în fruct, sub coaja ridicată şi apoi pusă la loc, Cuvinte mistice. Cu două ace în cruce, se străpunge mărul şi se spune: «Nu pe tine te străpung, ci Asmodei străpunge inima celei pe care o iubesc», şi aruncând totul în foc, murmură: «Nu pe tine te ard, ci Asmodei aprinde dragostea mea, în sufletul alesei mele, aşa cum arde sub acest măr»". Cea mai folosită practică legată de sexualitate şi vrăjitorie este legatul eghileţilor, adică procedeul de care se foloseşte diavolul pentru a împiedica actul sexual sau săvârşirea unei căsătorii. În popor se spune despre bărbat că „este legat" prin farmece, sau despre fete că li s-au „legat cununiile".

Slujba diabolică celebrată de vrăjitor se numeşte sabbat, ea se face de vrăjitor de obicei miercuri fcau vineri.

Prin magie neagră se pot face farmece şi animalelor, provocându-le avorturi sau chiar moartea. Aceasta se face cu sânge menstrual amestecat cu unghii tăiate de la morţi şi pământ de pe morminte.

În acelaşi scop malefic, vrăjitorul modelează din ceară figurine, asupra cărora prin cuvinte aruncă încărcătura malefică. Figura este Străpunsă apoi cu ace. Se poate folosi şi inima unui animal, de obicei o găină neagră. Figurina reprezintă pe acela ce trebuie vrăjit, care suferă şi moare în timpul acestei vrăjitorii.

Toate acţiunile magiei negre, ca şi acţiunile magiei albe, se fac cu ajutorul spiritelor din spaţiu. Dar* pe când în magia albă se folosesc spiritele bune, evoluate, de obicei ale sfinţilor, în magia neagră se folosesc numai spiritele satanice. Vrăjitorul apelează la diavol, care subjugă subconştientul celui fermecat, prin telepatie; acesta reacţionează producând efectele pe care le cere vrăjitorul.

Una dintre formele grave ale magiei negre este substituirea spiritului, a Eului unui individ, cu un spirit satanic. Aceasta se produce în timpul când omul este hipnotizat, în transă sau în somn, căci, în aceste

împrejurări, Eul şi corpul astral se desprind de corpul fizic şi corpul eteric, prilej prielnic pentru a-l înlocui cu un alt spirit inferior; este cazul aşa-num iţii or „posedaţi de diavol”. În această categorie, credinţa populară îi consideră şi pe bolnavii de epilepsie.

De altfel, foarte mulţi dintre aceştia au fost vindecaţi prin putere spirituală, folosind taina sfântului maslu.

Cea mai spectaculoasă formă de magie neagră este aceea de materializare a diavolilor, cunoscută sub numele de conjuraţie, descrisă în cartea *Enigma vieţii şi a morţii*.

În cazul magiei negre, este dovedită forţa telepatică a spiritului, de data aceasta, a spiritelor rele. Spiritele de materializare au suferit de-a lungul existenţei lor un proces evolutiv de la inferior la superior, de la mineral la plantă, de la plantă la animal şi apoi la om. Atunci când se nasc copii cu vestigii rudimentare organice, care au fost şi mai sunt un argument în teoria evoluţioniştilor, nu înseamnă altceva decât că spiritul de materializare care a dat naştere acestor copii este insuficient evoluat. O dovadă a acestui fapt este că, atunci când se materializează diavolii, aceştia, fiind spirite inferioare, apar aşa cum sunt desemnaţi, sub chip de om, dar cu coadă sau cu coame, niciodată cu chip de om evoluat.

Poate că, dacă ar avea acces la şedinţele de materializare prin spirit ale fantomelor, care reprezintă reîntruparea vremelnică a unui spirit, al unui mort sau la o şedinţă de conjuraţie, omenirea ar putea crede în spirit, în existenţa şi în puterea lui.

INSTINCTUL, FORMĂ DE MANIFESTARE A SPIRITULUI

Instinctul trebuie considerat ca fiind preindividual sau, mai bine zis, transindividual, care se impune indivizilor din afară ca entităţi, coordonate, în totalităţi organizate şi diferenţiate, în cadrul cărora fiecare individ în parte are un rol diferit de cel al partenerilor săi.

Cel mai general exemplu este instinctul sexual, care comportă organizarea, dar în sânul căruia individul mascul prezintă comportamente instinctuale diferite de cele al

individului femelă şi complementare în raport cu acesta.

Un alt caz tipic, dar mai puţin general, este acela al relaţiilor instinctive între părinţi şi copiii lor, unde pot există trei roluri complementare: rolul mamei, rolul tatălui şi rolul copiilor care reacţionează instinctiv la primul, la al doilea sau la ambele. Dar, la drept vorbind, nu sunt trei instincte, ci o structură cu substructurile sale diferenţiale. Structurile instinctive şi structurile cognitive nu se pot situa pe acelaşi plan, pentru orice etapă a dezvoltării instinctului are loc o anumită învăţare care presupune întotdeauna condiţii preliminare, genetice sau endogene, dar comportamentele dominate în esenţă de o programare învăţată sunt de un nivel anterior din punct de vedere biologic şi epistemologic.

Comparaţia între instinct şi inteligenţă trebuie făcută ca între două nivele şi nu între două feluri de conduite care ţin de acelaşi stadiu de dezvoltare. Conduita acestor diferite nivele corespunde unei scheme, adică unor unităţi de comportamente susceptibile de o repetare mai mult sau mai puţin stabilă şi care se pot aplica la situaţii diferite, urmând, apoi, o coordonare între scheme succesive. Instinctul are o schemă şi o logică, el comportă structuri de încadrare, în sensul că o subschema face parte dintr-o schemă totală, care îi conferă o semnificaţie. Conduita instinctivă se desfăşoară în timp, ceea ce înseamnă că îi deosebim şi o relaţie de o anumită ordine.

Se poate spune că instinctul este logica organelor, în opoziţie cu inteligenţa, care îşi construieşte structurile sau formele senzitivomotorii cu o libertate mai mare în ceea ce priveşte condiţiile organice de pornire.

Instinctul este transmis ereditar prin spirit, căci nu s-a găsit nicio formă de transmisie prin codul genetic respectiv prin ADN sau AM.

Aceasta, spre deosebire de inteligenţă, care se obţine prin adaptare pas cu pas, logica ei fiind a unei activităţi individuale care se programează în etape.

Instinctul nu se învaţă în etape în timpul vieţii, el este format deja odată cu naşterea. Aceasta înseamnă că

instinctul aparţine unei etape anterioare celei a învăţării sau a inteligenţei.

În inteligenţă, un rol determinant îl are experienţa, care este necesară în formarea schemelor logico-matematice. Instinctul însă comportă întotdeauna un caracter anticipativ.

Structurile instinctive constau în scheme coordonate într-un mod analog cu ceea ce observăm în domeniul achiziţiilor şi inteligenţei.

Instinctul foloseşte instrumente, aparate şi mijloace care sunt simultan organice şi programate înainte de naştere, în timp ce inteligenţa le descoperă din afară sau le prepară şi le construieşte.

În inteligenţă schemele sunt solidare cu asimilări şi acomodări continue, care le generează sau le diferenţiază, pe când, în cazul instinctului, activităţile individuale analoage au un rol foarte restrâns.

Structurile instinctului se situează la o scară unde capacităţile cognitive ale individului joacă un rol nul, întreaga organizare este în sisteme, care vine odată cu naşterea.

Din toate acestea se înţelege că instinctul se află localizat în scheme energetice ale spiritului şi el este format prin învăţări succesive perpetuării speciilor, iar pentru aceasta îşi creează o inteligenţă care să o adapteze la diverse condiţii ale mediului exterior, care să-i ofere posibilitatea desfăşurării instinctului în condiţii de mediu diferite, mai mult sau mai puţin propice. Altfel spus, inteligenţa este un produs al spiritului şi nu se poate confunda cu acesta.

Instinctul implică transmiterea unor montaje, a unor scheme, pe când ereditatea inteligenţei nu comportă aceste scheme ale structurilor de cunoaştere.

Instinctul se întemeiază în mod esen (ial pe cicluri transindividuale, în sensul că comportamentul unui individ mascul în raport cu femela mamă, în raport cu copilul ei, sau invers, este programat înainte de naştere în structura spiritului, atât în ce priveşte schemele perceptive, cât şi în

ce priveşte mişcările sau acţiunile consumatoare, în funcţie de un program de ansamblu care comportă diferite roluri individuale distincte şi complementare şi nu un singur joc comun tuturor.

Instinctul nu are noţiunea lui de pornire, în încrucişarea dintre doi indivizi, ai căror genomi ar constitui elementele fundamentale ale oricărei construcţii genetice. Conceptul de pornire este populaţia, în calitate de grup, de indivizi, individul nu este un element sau o sursă independentă, ci el însuşi o populaţie mai mult sau mai puţin restrânsă de natură colectivă şi interactivă, este un fel de microcosmos care reflectă această populaţie.

Instinctele sunt atributele spiritului. Cele mai puternice sunt instinctul sexual sau Erosul şi instinctul de conservare. Există şi un instinct al morţii, având funcţia de a readuce organicul la starea anorganică, în timp ce Erosul are drept scop complicarea vieţii şi menţinerea ei prin integrarea tot mai largă a substanţei vii. Între aceste două instincte, al Erosului şi Thanatosului, există o poziţie care poate fi echivalentă cu polaritatea iubire-ură. Aceste două sentimente nu presupun neapărat procese fiziologice cu sensuri opuse, căci poţi iubi pe cineva şi apoi să-l urăşti sau invers.

În explicaţia homosexualităţii şi a diferitelor sentimente sociale de sexualitate, se găsesc motivaţii din alte vieţi anterioare refulate în subconştient.

Sentimentul de culpabilitate normal, adică mustrările de conştiinţă, are la bază tensiunea care există între Eu şi idealul Eului, ca expresie a condamnării Eului de către instanţa sa critică, Aceasta explică apariţia multor nevroze, cum este nevroza obsesivă sau melancolia. În aceste situaţii, sentimentul de vinovăţie este foarte mare, individul solicitând în acest sens ajutorul medicului, pentru a lupta împotriva acestui sentiment. Alteori, acest sentiment de culpabilitate rămâne ascuns, inconştient – atunci apar isteria şi stările de tip isteric.

Sentimentul inconştient al vinovăţiei, al Eului poate să facă să apară dintr-un om un criminal şi acest fapt se

observă în special la tineri, la care se poate descoperi uşor un puternic sentiment de culpabilitate, anterior crimei, care a constituit mobilul crimei.

În cadrul Eului se poate descrie Sinele, care este din punct de vedere al moralităţii cu totul amoral, Eul propriu-zis, care se străduieşte să fie moral, şi super-Eul, care tinde să fie hipermoral.

Cu cât un om este mai agresiv în exterior, cu atât mai sever, mai agresiv devine Eul său ideal. Se poate spune că viaţa conştientă a spiritului – nu reprezintă decât o foarte mică parte comparativ cu viaţa inconştientului. Actele noastre conştiente derivă dintr-un substrat inconştient, constituit din amintirile înmagazinate de-a lungul vieţii actuale şi în alte vieţi anterioare.

Instinctul sexual este cel mai puternic instinct. El asigură perpetuarea speciilor şi este indispensabil pentru a crea şi a asigura posibilitatea reîncarnării unui nou spirit ce vine din lumea astrală. Pentru a-l face cât mai puternic, el este întreţinut de senzaţia de plăcere pe care o determină atât actul sexual în sine, dar mai ales orgasmul, care prin modificările ce se produc în organele genitale ale femeii constituie o condiţie propice pentru fecunditate.

Senzaţia de plăcere pe care o dă actul sexual ţine de transmisia unor impulsuri în ultimă instanţă la scoarţa cerebrală, care conştientizează actul sexual. Aceasta constituie o stare normală pentru majoritatea oamenilor. Acesta este însă un element subiectiv, deoarece există numeroase aberaţii sexuale, anormale pentru majoritatea celor normali, dar considerate normale şi însoţite de plăcere pentru minoritatea care le practică.

Aceste manifestări ale actului sexual sunt determinate de participarea sistemului nervos vegetativ simpatic şi parasimpatic, care în ultimă instanţă sunt concentrări ale corpului *eteric*; *ele* aparţin deci sferei afective a *sufletului* uman şi nu spiritului, Eului nostru.

Dintre anomaliile sexuale amintim câteva;

— Autoerotismul sau masturbaţia, când satisfacerea actului sexual se face fără prezenţa unui partener;

— Pedofilia, constă în atracţia sexuală faţă de copii, aparţinând aceluiaşi sex sau celui opus;

— Gerontofilia este atracţia sexuală faţă de bătrâni;

— Incestul constă în raporturi sexuale cu rude de sânge apropiate, tată-fiică, fiu-mamă, frate-soră;

— Homosexualitatea constă în practicarea în variate moduri a relaţiilor sexuale, cu indivizi de acelaşi sex. La femei se numeşte lesbianism, satisfacţia sexuală se face cu ajutorul clitorisului. Saficele recurg la cunilingţie, iar tribadele realizează satisfacerea sexuală prin frecarea reciprocă a regiunii externe a organelor sexuale cu coapsa. Homosexualii pot fi activi sau pasivi, cei pasivi suportă actul sexual anal, dar se pot comporta succesiv, activi sau pasivi;

— Zoofilia este practicarea raporturilor sexuale cu animalele;

— Necrofilia – raporturile sexuale se fac cu cadavre umane;

— Fetişismul este excitarea sexuală mergând până la orgasm în prezenţa unor obiecte purtând un simbolism sexual (lenjerie feminină);

— Sadismul – capacitatea de a realiza orgasmul numai când partenerul este supus la chinuri fizice sau morale;

— Masochismul – când partenerul trebuie să-i provoace suferinţe fizice sau morale;

— Scoptofilia este plăcerea de a contempla actul sexual executat de alţii.

Nu se poate afirma că toate aceste manifestări anormale ale actului sexual nu sunt conştientizate de cei ce le practică. Ei le consideră absolut normale şi le fac în deplină cunoştinţă de cauză. S-ar putea, deci, pune întrebarea: de ce pentru ei sunt acte normale şi pentru majoritatea populaţiei sunt anormale? Cine determină deosebirea dintre normal şi anormal? Aceasta denotă că plăcerea sexuală este absolut subiectivă. Când însă la participarea actului sexual contribuie şi gândirea, memoria sau imaginaţia, atunci intervine şi *participarea* spiritului,

care îşi creează astfel de trăiri sufleteşti. În această situaţie, o explicaţie plauzibilă ar fi existenţa reîncarnării, când indivizii masculi, tentaţi la practici sexuale pasive (homosexual pasiv) au fost în alte vieţi anterioare femei, şi invers, în cazul lesbienelor active care în alte vieţi anterioare au fost bărbaţi.

De sex depinde posibilitatea ca un om să poată percepe esenţa lumii, căci sexul este izvorul existenţei omului. Prin el se dă posibilitatea unui spirit din spaţiu să se reîncarneze într-un nou-născut, prin actul sexual.

Sexualitatea nu este o funcţie specială a omului, ea defineşte totalitatea vieţii pe pământ. Natura sexuală a omului nu poate fi pusă pe acelaşi plan cu celelalte funcţii ale organismului, căci în sexualitate este ascunsă taina existenţei lui

Ascetismul este una dintre metafizicele sexului.

Sfanţul Isaac Sirul şi-a dat seama de simţirea dominatoare a sexului şi a spus următoarele: „De eşti silit să vorbeşti cu femei, întoarce-ţi faţa de la vederea lor şi aşa poţi să vorbeşti cu ele, dar de călugăriţe ca de foc şi ca de o cursă a diavolului, de întâlnirea, de convertirea cu ele şi de vederea lor, ca să nu se răcească inima ta de dragostea lui Dumnezeu. Mai bine este să iei venin aducător de moarte decât să mănânci cu femei, chiar de ţi-ar fi mamă sau soră, mai bine-ţi este să locuieşti cu un bolnav decât să dormi şi să te acoperi împreună cu un tânăr, chiar de ţi-ar fi frate după trup”.

Când se spune că omul a învins în sine sexul prin asceză, prin forţa creaţiei spirituale, nu este biruit sexul că dă o altă direcţie energiei sexuale, ea se orientează spre creaţie. Aceasta înseamnă că sexul continuă să trăiască şi fără actul sexual, şi chiar o viaţă a sexului mult mai intensă.

Ascetismul nu face decât să redistribuie energia sexuală* nu să o distrugă, ci să-i dea o altă orientare, aceasta pentru că sexul defineşte omul întreg.

Sexul este strâns legat cu naşterea şi cu moartea. Aceasta înseamnă că ascetismul şi chiar castitatea

absolută presupun o viaţă sexuală, căci castitatea nu înseamnă negarea sexului.

Sexul este o forţă cosmică şi nu poate fi conceput decât sub aspect cosmic. *El este o intersecţie* a omului cu *cosmosul* între microcosmos şi macrocosmos, căci omul este conexat cu cosmosul în primul rând prin sex.

Categoriile sexului de a fi masculin sau feminin sunt categorii cosmice, nu doar antropologice, căci şi în cosmos există o diviziune sexuală a masculinului şi a femininului.

— Diferenţierea masculinului şi femininului este rezultatul căderii cosmice a lui Adam. Chipul şi asemănarea Domnului s-a păstrat în om, în bărbat, ca şi în femeie, omul a rămas la rădăcină sa ca o fiinţă bisexuală.

Omul a devenit rolul atracţiei sale sexuale. Lumea antică a elaborat chiar un cult al falusului (penis), devenit imposibil din punct de vedere religios în perioadă creştină…

Femeia este cea care deţine forţa sexuală în lume. Sexul la femeie este revărsat în toată materia organismului.

Bărbatul reprezintă o dependenţă sexuală aproape totală faţă de femeie. Această slăbiciune este izvorul tuturor slăbiciunilor lui. Bărbatul este mai puţin sexual decât femeia, căci la femeie sexul este reprezentat în toată fiinţa ei.

Evă la azvârlit pe Adam sub dominaţia sexualităţii genetice. Dominaţia Evei asupra lui Adam a devenit dominaţia sexului asupra întregii naturi. Omul legat de Eva, născătoare, a devenit robul naturii. Prin femeia Eva a început dominaţia păcătoasă a naturii feminine asupra omului. Prin Fecioara Maria a început eliberarea omului de această dominaţie, căci prin Ea pământul a primit în pântecul său Logosul, pe noul Adam, omul absolut.

Actul sexual este punctul cel mai înalt şi cel mai încordat al contactului între două sexe opuse, în el fiecare parte iese din el, pătrunzând în celălalt. Dar actul sexual nu conduce la uniunea dintre sexe, căci uneori el alunecă în desfrâu sau se profanează în diverse aberaţii sexuale.

Iluzia efemeră a uniunii în actul sexual este însoţită întotdeauna de o reacţie de recul, de o mişcare înapoi, de o dezunire. După săvârşirea actului sexual, dezunirea este mai pregnantă decât înaintea lui.

Actul sexual este impersonal, el este comun şi identic la toţi oamenii, dar şi la toate animalele. De aici se înţelege că nu este o personalitate în actul sexual, pentru că el nu este specific uman, el se află sub dominaţia speciei, care aseamănă lumea animală cu lumea umană.

Setea de uniune personală nu duce la uniune personală, ci la procreare, ea duce la interesele speciei, la continuarea speciei. Actul sexual întăreşte succesiunea nesfârşită a naşterii şi a morţii, născătorul moare şi se naşte muritorul, născătorul şi născutul sunt trecători şi nedesăvârşiţi, naşterea şi moartea sunt trainic unite între ele în sex.

Sexul nu este izvorul vieţii, ci şi al morţii, prin sex se naşte şi prin sex se moare, căci numai. cel muritor naşte şi numai cel născător moare.

Legea karmei şi evoluţia nesfârşită a reîncarnării despre care de învaţă conştiinţa religioasă a Indiei sunt tocmai necesitatea morţii şi a naşterii, legate de păcatul sexualităţii.

În viaţa speciei, moartea este inevitabilă, numai în spirit este posibilă victoria asupra morţii şi învierii morţilor.

Prima naştere, în specie, nu este adevărata naştere a omului, abia a doua naştere, în spirit, este naşterea definitivă a omului. Revelaţia evanghelică respinge legătura de rudenie a oamenilor prin trup şi sânge, prin actul sexual, în numele unei legături superioare în spirit.

Dacă actul sexual este determinat de instinctul sexual ce duce la satisfacţia trupească şi sufletească, el se deosebeşte de actul iubirii, care este de natură spirituală. Iubirea este în afară de lege şi mai presus de ea; ea se află în alt plan al existenţei, în afara speciei umane şi iese din conştiinţa speciei umane.

Îndrăgostirea puternică, în unele cazuri, este opusă

unei atracţii sexuale specifice şi nu are nevoie de ea, iar atracţia puternică de actul sexual nu are de multe ori nicio legătură cu niciun fel de îndrăgostire. Îndrăgostirea duce la contopirea absolută trupească, dar mai ales spirituală. Iubirea este un act creator, pentru ea nu există legi, creaţia iubirii nu se supune voinţei nimănui. În iubire nu există nimic economic, nu există griji, căci libertatea iubirii este un adevăr ceresc.

Satisfacerea sexualităţii nu duce la libertatea iubirii, ci la robia ei. Nu în specie şi în actul sexual se săvârşeşte uniunea iubirii creatoare a unei vieţi, ci numai în Dumnezeu se întâlneşte cel ce iubeşte cu cel iubit, în Dumnezeu vede el chipul iubit.

Natura iubirii este cosmică, supraindividuală, ea ne face părtaşi la ierarhia cosmică universală, ea ne uneşte cosmic, căci voinţa *divină* este cea care îi uneşte pe cei ce se iubesc. Iubirea este totdeauna cosmică, necesară armoniei universale, mai presus de oameni, ea este „un lucru divin”.

REÎNCARNAREA

Reîncarnarea este fenomenul prin care spiritul unui mort, ce se află în spaţiul astral, revine pe pământ într-un nou corp omenesc. Acest act al reîncarnării a fost cunoscut de marii iniţiaţi ai Antichităţii şi este relevat de spiritele evoluate ale spaţiilor.

Reîncarnarea este trecerea unor fiinţe conştiente, nepieritoare, într-un alt corp fizic, potrivit evoluţiei sale spirituale, cu ajutorul căruia spiritul, ca fiinţă conştientă dotată cu memorie şi gândire, va lua mai departe cunoştinţă de fapte şi lucruri noi din lumea fizică, pentru a-şi îmbunătăţi învăţămintele. Altfel spus, spiritul revine pe pământ pentru o nouă şcoală, pentru a învăţa şi a suferi, pentru a se ridica pe o treaptă superioară de spiritualitate.

Pe măsură ce reîncarnările au crescut, spiritul omului sălbatic a evoluat şi s-a ridicat din punct de vedere intelectual şi moral. Judecata faptelor noastre din viaţa pământească se face după moartea Fizica, când spiritul, desprins de corpul fizic şi corpul eteric, se ridică în lumea

spiritelor, acea lume invizibilă.

În toată existenţa omenirii, de zeci de mii de secole, nu există favoritism spiritual, există numai o creştere a conştiinţei. Unele spirite sunt mai evoluate decât altele, căci au un număr mai mare de reîncarnări care le-a făcut să fie mai superioare.

În fiecare reîncarnare omul ia un corp fizic diferit, un nume diferit, dar spiritul îşi păstrează individualitatea, cu toate că în viaţa pământească spiritul se poate întrupa într-un corp masculin sau feminin. Spiritele nu au sexe, numai planul evoluţiei pământeşti le dă un corp masculin sau feminin

Reîncarnarea nu înseamnă că spiritul omului se va reîncarna într-un corp de animal, acesta ar însemna *metempsihoză*? care ar contraveni legilor divine ale evoluţiei spirituale, care cere ca spiritul să parcurgă numai un drum evolutiv ascendent.

Reîncarnarea nu *se* face *imediat după moarte*, deşi sunt şi cazuri când aceasta se poate întâmpla chiar în momentul când spiritul părăseşte corpul fizic.

În general, perioada între moarte şi reîncarnare este scurtă pentru spiritele inferioare, cu cât spiritul este mai evoluat, el va sta mai mult timp în spaţiu. Pentru spiritele angelice, aceasta se poate prelungi la mii de ani.

În medie, timpul scurs între moarte şi o nouă reîncarnare este de două sute de ani; dar el este foarte diferit, cu cât mai mare este suferinţa din viaţa pământească, cu atât mai evoluat va fi spiritul după moarte. Din această cauză, când spiritul doreşte o mai rapidă ascensiune prin suferinţe fizice, va veni mai repede la reîncarnare, pentru a îndrepta călcarea moralei divine săvârşită în alte vieţi.

Nimeni nu poate scăpa acţiunii legii reîncarnării, care este o lege divină.

Scopul reîncarnării este educaţia spiritului, iar scopul vieţii este de a dezvolta puterile noastre, care se găsesc latente în spiritul nostru, de a stimula facultăţile latente ale spiritului nostru.

Locul şi părinţii unde ne-am reîncarnat nu sunt determinate de părinţi noştri, ci de spiritele evoluate din spaţiu.

Reîncarnarea se poate face în corpuri fizice de sexe diferite, într-o viaţă fie de bărbat, fie de femeie. În general, după şase-şapte reîncarnări, trecem în corpuri fizice de sex opus.

Credinţa creştină consideră că spiritul după moarte se duce în cer şi acolo va trăi până la judecata de apoi, dar nu spune ce face acolo atâtea milioane de ani.

Din punct de vedere al ştiinţei spirituale, spiritul poate evolua şi în spaţiu, dar evoluţia cere studii şi în sânul corpului fizic, pe pământ sau în alte planete similare.

Adevărata evoluţie morală are loc pe pământ, unde spiritul este supus la numeroase tentaţii.

În lumea spiritelor, spiritul face studii despre fizica şi chimia fluidelor, despre problema creaţiei.

Când spiritele pleacă la reîncarnare, conform legii atracţiei afinităţilor, caută se revină unele lângă altele în aceeaşi familie, ori ca rude ale aceleiaşi familii, ca iubirea lor, ca spiritul lor să continue unui faţă de *altul şi mai* departe în noua viaţă pământească. S-a susţinut că teoria reîncarnării nu explică creşterea populaţiei de pe pământ, dar se uită că evoluţia este un fenomen universal, conform căreia spiritele animale cele mai evoluate revin la reîncarnare în corpuri omeneşti de oameni primitivi.

În afară de aceasta, pe pământ mai vin la reîncarnare spirite de pe alte planete inferioare pământului, care, atingând acolo treapta cea mai ridicată de evoluţie, vin pe pământ în următoarea lor reîncarnare.

Prin reîncarnare, înţelegem că individualitatea conştientă nu intră în acţiune în momentul naşterii, că omul nu este o creaţie a divinităţii la fiecare naştere, ci individualitatea spiritului există de veacuri şi nu face decât se coboare din când în când în mijlocul materiei fizice. Aceasta înseamnă că spiritul preexistă naşterii şi trăieşte mai departe după moartea fizică.

Reîncarnarea explică diferenţele trupeşti,

intelectuale şi spirituale dintre indivizi, totul depinde de gradul său de evoluţie. Aşa se explică cum în sânul unei familii obscure se poate naşte un copil inteligent şi de mare valoare; se înţelege de la sine că în acest caz aceste caractere nu le-a luat de la părinţi, ci din alte vieţi. Aceasta înseamnă că părinţii nu au făcut altceva decât să procure un corp fizic, iar spiritul care vine să se încorporeze este străin părinţilor, el vine trimis de divinitatea din lumea spiritelor.

Dacă nu admitem reîncarnarea, nu ne putem explica diferenţele de inteligenţă, cuminţenie şi voinţă între copiii aceleiaşi familii.

Fiecare vine în lumea fizică cu bagajul său de moralitate şi spiritualitate din vieţile trecute. Ele se datorează vârstei spiritului omenesc, al gradului de evoluţie. Deşi am trăit în mai multe vieţi, noi nu ne amintim despre aceasta. Dar, în general, noi nu ne aducem aminte nici de actuala noastră viaţă. Uitarea este o lege a divinităţii, ea se datorează situării spiritului nostru în interiorul corpului eteric şi separării lui de acesta printr-un strat izolator, atomic, foarte etanş, care nu lasă să ajungă în conştiinţă aceste amintiri. Ele se fac cunoscute numai când reuşim să desprindem Eul şi corpul astral de corpul eteric, în stare de hipnoză, când putem comunica direct cu spiritul, cu memoria lui.

Ceea ce învăţăm într-o viaţă sunt cunoştinţe ce vor fi păstrate pentru veşnicie.

Reîncarnarea explica şi cazurile de hermafroditism, când o femeie, prin gândurile ei, prin glasul ei mai gros, prin energia ei, prin îmbrăcămintea şi liniile figurii, prin prezenţa părului pe obraz, se comportă ca un bărbat, şi invers, sunt bărbaţi care au un fizic delicat, cu pilozitate redusă, cu glas subţire, care prin intuiţia lor se comportă ca o femeie. Aceasta se explică prin aceea să reîncarnările se fac fie ca bărbat, fie ca femeie.

Persoanele care au teamă de apă, de înălţimi, de foc, de tunete şi fulgere, au murit în alte vieţi anterioare din această cauză şi ele păstrează în memoria spiritului aceste

amintiri.

Unii oameni îşi reamintesc perfect de bine fapte, împrejurări, localităţi şi persoane din altă viaţă. Această amintire poate fi provocată sau naturală. În stare de hipnoză, spiritul recapătă toate facultăţile spirituale pe care le are atunci când trece pragul morţii.

În această stare, spiritul, fiind întrebat, poate spune amintiri din viaţa actuală, dar şi din vieţile sale anterioare, locul unde a trăit, unde a murit, cine a fost soţul sau soţia, cine au fost părinţii şi alte precizări.

Copiii până la şapte ani şi aduc aminte uneori de alte vieţi, aceasta pentru că până la această vârstă corpul său astral se găseşte în afara corpului fizic, el înglobându-se în interiorul corpului după această vârstă.

Uitarea altor vieţi este o lege a divinităţii, altfel cunoaşterea lor ar constitui o piedică în evoluţia noastră spirituală. Divinitatea a vrut ca la fiecare reîncarnare să începem o nouă viaţă.

Reîncarnarea este un adevăr divin care îţi dă mai clar ca orice sentimentul eternităţii.

Dacă învăţătura lui Iisus s-ar fi păstrat curată, aşa cum a fost în primii două sute de ani după moartea sa, anume că spiritul omului revine mereu la viaţa pământească, atunci omul ar deveni mai bun, mai temător de Dumnezeu, ar înţelege mai bine rostul vieţii.

Spiritele mai evoluate îşi hotărăsc singure destinul pentru o nouă viaţă pământească.

— Altfel se petrec lucrurile cu spiritele inferioare. Ele pleacă în grup la reîncarnare, fiind conduse de coruri de muzică spirituală. Apropiindu-se. de pământ, spiritul, datorită unui fluid magnetic, cade într-o somnolenţă, nemaifiind stăpân pe voinţa lui. Sosit în apropierea pământului, fiecare spirit candidat la reîncarnare este luat de ghidul său şi îndreptat către o anumită regiune a pământului şi apoi spre o anumită familie.

Spiritele umane în spaţiu nu au sex. Ele sunt nişte sfertule luminoase, formate dintr-o energie specială. Fiecare sfertulă are în centrul ei un punct strălucitor,

format de spiritul propriu-zis, scânteia divină spirituală, iar în jurul său se găseşte o aureolă fluidică, eterică care formează perispiritul.

Spiritele sunt încărcate cu fluid electric pozitiv sau electric negativ. Spiritul în spaţiu execută un fel de respiraţie, de dilatare şi contractare, astfel ele elimină fluidul uzat şi absorb din spaţiu fluide proaspete.

Spiritul care va avea în jurul său mai mult fluid pozitiv va lua la reîncarnare corp de bărbat, iar spiritul cu fluid negativ va lua un corp de femeie.

Pentru creaţiune, momentul propice pentru unirea trupească îl formează zilele din preajma fazelor lunare ale evoluţiei. Evoluţia embrionului şi apoi a fătului, precum şi naşterea se fac sub influenţe cosmice determinate.

Spiritul ce vine la reîncarnare însoţit de ghidul său se apropie de viitorii părinţi şi stau în preajma lor. El înconjoară cu perispiritul său corpul fizic al viitoarei mame, luând forma unei rochii, strâmtă sus şi mai largă jos, adică forma unui trunchi de con ce se întinde de la umeri până la gleznă, capul rămânând liber. Creierul fiind cel mai bogat în fluid electromagnetic, ar putea fi influenţat de natura fluidică venită din spaţiu şi tulburat în funcţionarea lui. De aceea perispiritul spiritului ce vine la reîncarnare nu cuprinde şi capul mamei, altfel mama ar avea dureri de cap şi o stare de nervozitate. Când mama este mai ales tânără, spiritul ce vine la întrupare se găseşte mai aproape. De asemenea, persoanele cu ochii negri primesc şi mai aproape fluidele electrice, prin ei se emit valuri de unde electromagnetice, din această cauză dacă viitoarea mamă are ochii negri, spiritul va sta mai la distanţă pentru ca să nu influenţeze prea puternic perispiritul ei pe calea ochilor. Acelaşi fenomen se petrece şi dacă femeia este brunetă, sau are părul negru, căci părul negru dezvoltă mai multă electricitate decât părul blond. Cea mai mică apropiere a spiritului ce vine la reîncarnare este de câţiva centimetri, iar cea mai mare nu depăşeşte un metru.

Spiritul ce vine la reîncarnare trimite raze fluidice

către corpul mamei, contribuind la formarea corpului eteric al copilului şi la dezvoltarea corpului său fizic. El are înscris în memorie ceasul biologic, care pune în mişcare, la o anumită dată a diviziunilor celulare ale embrionului, formarea diferitelor organe şi dezvoltarea lor mai departe.

Deşi spiritul viitorului copil se află la distanţă, înconjurând corpul mamei, el ia contact cu corpul ei în trei benzi prescrise; unul la nivelul bulbului rahidian, care se numeşte nod vital, altul la nivelul ombilicului şi al treilea la nivelul furculiţei stemale, în regiunea glandei tiroide. Prin nodul vital se conexează perispiritul mamei, prin ombilic se leagă de organele bazinului unde se va dezvolta uterul mamei, iar cel din regiunea glandei tiroide are rolul aspiraţiei şi expiraţiei fluidelor spaţiale.

Cu alte cuvinte, spiritul ce vine la reîncarnare este arhitectul propriului său corp, iar pentru aceasta are nevoie de fluidele spaţiale şi de fluidele eterice ale mamei sale. De la mamă aceste fluide le ia mai ales în timpul nopţii, atunci când spiritul mamei se află în afara corpului fizic. De la mamă spiritul ia în special fluid electric negativ, iar pe cel electric pozitiv îl ia de la tată în timpul zilei, căci ziua se absoarbe eterul universic care este electric negativ. În funcţie de caracterul predominant al unuia sau al altuia dintre aceste fluide, copilul va semăna fizic cu mama sau cu tata. Trebuie însă cunoscut că spiritul întrupător mai poate lua fluide şi de la anturajul mamei, în acest caz copilul va semăna cu unul din aceştia. Din această cauză este foarte important ca în timpul graviditătii femeia să aibă un anturaj bun. Viitorul copil va moşteni aceste caractere şi dacă sunt proaste, şi copilul va îmbrăca aceleaşi caractere. Dacă ziua spiritul fiu primeşte fluide venite din eter pe care le îndreaptă asupra mamei şi acesta le trimite copilului din pântecele ei, noaptea spiritul mamei care se află în afara corpului ei fizic absoarbe din spaţiu fluide pe care le revarsă asupra perispiritului, spiritul fiu, pe care îl înconjoară. Este important ca femeia gravidă să doarmă în pat în direcţia est-vest, cu *picioarele* la *răsărit şi capul* la apus, pentru că curentul cosmic are la început

direcţia de la răsărit spre apus şi după aceea se ridică pe unul dintre meridiane spre nord. Cu alte cuvinte, curentul cosmic trebuie să pătrundă prin picioare şi să iasă prin cap, aşa de altfel cum se întâmplă cu retragerea spiritului din corp în actul morţii, când începe să se retragă de la picioare şi părăseşte corpul fizic prin creştetul capului. În momentul naşterii, persoanele care asistă naşterea nu trebuie să se afle la picioarele mamei, ci de partea capului ei, adică în partea de apus a camerei, ca să nu se interpună între corpul copilului ce urmează a fi expulzat şi curentul cosmic ce vine din răsărit. Odată cu curentul cosmic, mai pătrund şi fluidul solar şi cel planetar, cu alte cuvinte spiritul primeşte trei feluri de fluide: cel cosmic din sfera divină, cel solar şi cel planetar sau terestian.

Spiritul copilului se leagă de corpul său fizic la nivelul bulbului rahidian, centrul vital al organismului, cel ce determină actul respiraţiei şi al circulaţiei. Caracterele copilului depind de felul acestor fluide pe care le primeşte la naştere, ele fiind diferite de la o zi la alta, conform situaţiei aştrilor pe bolta cerească.

Spiritul şi perispiritul copilului se situează în afara corpului său fizic până la vârsta de şapte ani, numai după aceea el pătrunde în interiorul corpului său fizic, devenind din exterior, interior. Devenind interior, menţine legătura cu lumea înconjurătoare prin cele cinci organe de simţ: văz, auz, gust, miros şi tactil.

Aşa se explică de ce amintirea naturală a altor vieţi anterioare se întâlneşte mai ales la copiii până la şapte ani. Aceasta se datorează faptului că spiritul său, aflându-se în afara corpului eteric, poate să-şi exteriorizeze amintirile. Este o situaţie similară cu hipnoza, când se obţine tocmai această exteriorizare a spiritului înconjurător de perispiritul său.

Spiritul copilului este în permanenţă asistat de un spirit mai evoluat, care este ghidul său. În afară de acesta, în momentul întrupării, mai este ajutat de un alt spirit mult mai evoluat, numit mesager întrupător, care are în sarcină întruparea mai multor spirite ce i-au fost repartizate. Rolul

său este de a alimenta cu fluide cosmice viitoarele *spirite ce se vor reîncarna – pentru fiecare spirit cantitatea şi calitatea* de fluide corespunzătoare destinului fiecărui spirit. Această operă este supravegheată de un alt spirit şi mai evoluat, care este spiritul dreptăţii. Spiritul mesager are rolul determinant în executarea ordinului dat de divinitate destinului fiecăruia dintre noi.

În ceea ce priveşte echilibrul dintre sexe, acesta este determinat de spiritele din lumea îngerilor, care au misiunea de a ţine ordinea din univers, fie în rândul animalelor, fie la om.

Caracterul copilului fiind dat de cele trei fluide: cosmic, solar şi planetar, este foarte importantă configuraţia bolţii cereşti în momentul naşterii, adică ce planetă se află la meridianul locului unde are loc naşterea, căci fiecare planetă va imprima copilului o anumită calitate. Planeta Marte va determina un caracter hotărât, mai dur, planeta Venus un caracter mai sensibil, un corp armonios, plăcut, un sentimental şi aşa mai departe. Are rol nu numai planeta de la meridianul locului de naştere, dar şi meridianul vecin cu acesta.

Reîncarnările au loc pe toate planetele şi sistemele solare din cele patru universuri.

Pământul este de 1.300.000 de ori mai mic decât Soarele, Soarele este de 474.000.000 de ori mai mic decât steaua Antares, dar câte stele sunt în univers, iar divinitatea a creat patru universuri care, privite din centrul sferei divine, sunt aşezate sub formă de cruce. Poate aici îşi are semnificaţia semnul crucii în care Iisus Hristos ne-a învăţat să ne rugăm lui Dumnezeu.

Şcoala planetei noastre este o clipă faţă de şcoala ce o vom face în eternitate, ea este de douăzeci şi şase de mii de ani, adică timpul câteva trebui sistemului nostru solar pentru a face o mişcare de revoluţie completă, adică de la un punct vernal la altul în mişcarea lui în spirală prin care se deplasează în alt loc din spaţiu.

Problema reîncarnării este privită diferit în lume în raport cu credinţele religioase ale popoarelor. Dacă în

Extremul Orient această credinţă este bine reprezentată, în Occident nu este la fel de bine crezută.

În *Noul Testament* a existat până în anul 553, referirea la reîncarnare. Era prevăzut că Iisus Hristos ar fi fost reîncarnarea profetului Ilie, care a trăit cu nouă secole înaintea lui Iisus.

Origene, unul dintre cei mai de seamă întemeietori aii creştinismului, în doctrina sa vorbeşte despre reîncarnare. După moartea lui Origene, s-au dezvoltat două concepţii referitoare la Iisus Hristos, unii susţinând că Iisus a reprezentat omul-Dumnezeu în aceeaşi persoană; pentru alţii, Dumnezeu şi omul reunesc în Iisus două persoane.

Origene a susţinut că Iisus a posedat o singură natură – doctrina numită monophysită. Această doctrină era combătută de diophysiţi care susţineau că Iisus a reprezentat o dublă natură. împăratul Iustinian, dorind să tranşeze, această dispută, şi-a însuşit cea de-a doua doctrină, condamnând ca eretică doctrina lui Origene, astfel a fost ştearsă din *Noul Testament* referirea la reîncarnare.

Împăratul Iustinian, reprezentantul capului bisericii din Imperiul Roman de Răsărit, a reuşit în urma Conciliului Ecumenic de la Constantinopol din anul 553 să califice eretică concepţia reîncarnării, printr-un vot, trei contra doi.

Papa de la Roma, reprezentând capul bisericii din Imperiul Roman de Apus, Virgil I, a refuzat să semneze acest act, pentru acest motiv el a fost sechestrat timp de şase luni la Constantinopol, fiind obligat în cele din urmă să semneze actul. La reîncarnare fac referire şi documentele de la Marea Moartă unde este descrisă viaţa religioasă şi cultural-politică a comunităţii evreieşti din perioada apropiată existenţei lui Iisus.

Dar care a fost motivul atât de întemeiat care a determinat respingerea credinţei în reîncarnare? Acesta este un motiv politic şi s-a adoptat pentru a întări autoritatea clerului bisericesc şi supunerii credincioşilor

faţă de biserică, în ideea că omul are o singură viaţă pământească pe care trebuie să o trăiască cât mai supus dogmelor bisericeşti, ăci altă posibilitate de îndreptare a păcatelor sale nu mai există.

Diferenţele dintre evoluţia vieţii oamenilor pe pământ sunt enorme, uneori chiar scandaloase. De ce unii au o existenţă fără suferinţe, iar alţii trăiesc numai în suferinţe, de ce unii copii mor la vârste foarte mici, de ce alţii se nasc morţi, de ce există atâţia handicapaţi fizic sau moral? Dacă există un Dumnezeu bun, de ce nu este bun pentru *toţi*?

Desigur, are importanţă faptul că un copil se naşte într-o anumită zonă geografică, dacă se naşte într-un trib primitiv din Africa sau într-o ţară civilizată din Europa. Dar cum se explică reîncarnarea unui om într-un mediu primitiv? în toată lumea este evidentă inegalitatea dintre oameni. Atunci este reală afirmaţia că toţi oamenii se nasc egali? Unde sunt dreptatea şi dragostea lui Dumnezeu faţă de oameni?

Toate aceste întrebări îşi au răspunsul cuvenit în doctrina reîncarnării. Neadmiţând această ipoteză, nu putem sub nicio formă explica aceste diferenţe enorme, uneori revoltătoare, între cei ce duc o existenţă fericită şi alţii care trăiesc în cele mai mari suferinţe.

Privind lucrurile prin această concepţie despre lume, ne apare lipsită de sens ideea de a crede că o viaţă absolut nouă începe odată cu naşterea şi a considera că un nou-născut este un inocent.

Reîncarnarea, deşi nu este acceptată de religia creştină, este susţinută de religiile budistă, brahmanistă şi jainistă, care consideră viaţa pământească un episod trecător din lunga existentă a spiritului, care este supus unui ciclu continuu de reîncarnări.

Existenţa noastră se desfăşoară aici pe pământ în condiţii mai bune sau mai rele, în funcţie de modul de viaţă pe care l-am trăit în alte vieţi anterioare. Există o lege a destinului nostru care în mod implacabil determină viaţa noastră.

În Antichitate, unele popoare credeau în reîncarnare; astfel Iuliu Cezar scrie despre galezi că aceştia considerau sufletul nemuritor, iar n-oartea ca o trecere într-o altă formă de viaţă.

O seamă de scriitori au scris despre reîncarnare: Paracelsus, Giordano Bruno, Edmond Rostand, Goethe, Schiller, Lamartine, Victor Hugo, Balzac, Flaubert şi alţii.

Cardinalul Mercier (1851 – 1926), prelat belgian, a susţinut teza reîncarnării, de asemenea şi cardinalul Daniel (1905 – 1974).

Se găsesc persoane, mai ales în rândul copiilor, care îşi amintesc ultima lor reîncarnare; ei dau detalii asupra membrilor familiei din acea existenţă, a localităţii unde au trăit şi modul cum au murit.

Cel mai cunoscut autor din timpurile noastre care a studiat mult fenomenul reîncarnării este americanul Ian Stevenson de la Universitatea din Virginia, care a descris mii de cazuri când copii îşi reamintesc viaţa lor anterioară şi, verificând datele relatate de aceştia, a constatat că sunt exacte.

Un alt american, Edgar Cayce, în transă, este capabil să piftră diagnostice medicale exacte şi să indice tratamente medicale adecvate la mii de kilometri distanţă de pacienţii săi.

— Prietenilor din anturajul său el le descrie diferite defecte organice din existenţa actuală şi de asemenea comportarea lor din alte vieţi anterioare.

Negăsind confirmarea acestei idei în *Biblie* şi nedorind o confruntare cu religia creştină, Edgar Cayce a refuzat mult timp să admită reîncarnarea. Dar în transă el furnizează date despre aceste vieţi, explicând anumite boli actuale drept consecinţe ale unor vieţi anterioare, cum ar fi: fobiile, anxietăţile şi perversiunile sexuale, frica de apă, de foc, de arme, claustrofobia, care ar fi amintiri ale unor decese care au survenit din aceste cauze în alte vieţi.

Toate spiritele noastre sunt pornite din sfera divină de iradiere a lui Dumnezeu. Originea noastră spirituală este într-unul din subdiviziunile planului spiritual etern.

Evoluţia spiritului după moarte pe un plan situat deasupra locului său, nu este posibilă decât după ce acesta are o evoluţie ce se derulează mai jos de planul din care el a plecat. Trecerea spiritului de pe un plan pe altul nu este posibilă decât după ce îşi perfecţionează structura sa energetică, iar această perfecţionare nu se poate, face decât în condiţiile unei existenţe pământeşti, supus numeroaselor suferinţe fizice şi morale.

Reîncarnarea este supusă celor trei legi fundamentale cosmice, care sunt: legea atracţiei afinităţilor, legea cauzei şi efectului şi legea suferinţei.

Spiritul se reîncarnează în familia, în societatea şi epoca care îi conferă condiţii pentru o nouă evoluţie.

După moarte, spiritul este atras către locul care corespunde adevăratei sale personalităţi, care nu mai este identic cu cel pe care îl avea în viaţa pământească.

Fiecare spirit are o anumită cantitate şi calitate de energie, o anumită vibraţie care îi conferă o anumită structurare şi care face să fie atras ca un magnet de subplanul spiritual corespunzător lui.

Legea cauzei şi efectului intervine în momentul reîncarnării *spiritului conform* desâinului *său*, *fiind strâns legată de legea suferinţei*.

Cei ce nu cred decât într-o viaţă pământească, fiind legaţi de plăcerile şi bucuriile lumii pământeşti, se vor situa după moarte pe un plan spiritual cât mai apropiat pământului. Trimiterea lor la reîncarnare se face de către spiritele superioare, care au dorinţa de a le ajuta să evolueze, programându-le o viaţă cu mai multă sau mai puţină suferinţă, în raport cu acţiunile morale pe care aceştia le-au trăit în viaţa pământească.

Cunoscând această lege, printr-o viaţă morală sub acţiunea voinţei noastre ne programăm singuri o viaţă mai bună viitoare.

Legea karaiei este un mijloc de a restabili armonia cerească. Tot ceea ce facem rău altora se va răsfrânge asupra noastră, mai târziu, în alte vieţi viitoare vom culege ceea ce semănăm în actuala viaţă.

Aceasta este o admirabilă lege educativă pe care a lăsat-o divinitatea. Cunoscând aceste legi, creatorul ne-a dat posibilitatea să discernem asupra consecinţelor faptelor noastre. Astfel, noi suntem artizanii şi stăpânii destinului nostru. Acţiunea celor trei legi cosmice ale reîncarnării determină alegerea viitorilor părinţi. Un spirit din spaţiu se va simţi atras de o persoană mamă, în special, care gândeşte ca şi el. Astfel, un coleric va fi atras de un coleric, un despotic de către un despotic, un pacifist de către un pacifist etc.

— Aceasta nu înseamnă că spiritul este ereditar, că el se transmite de la părinţi la copii, căci la reîncarnare în trupul viitorului nou-născut vine un spirit liber din spaţiu. Nu există deci ereditate spirituală, atragerea lui la reîncarnare este determinată de spiritul mamei în special, al tatălui sau al altor persoane din anturajul mamei.

Nu există o înviere a corpului fizic. În această idee nici religia creştină nu este explicată, deşi cunoaşte foarte bine acest fenomen. Nu corpul de came al lui Iisus Hristos a înviat, aceasta a fost dematerializat prin putere spirituală, el reapărând în corpul spiritual ca fantomă incomplet materializată la început, în prima apariţie, când i s-a arătat Mariei Magdalena şi când i-a spus să nu-l atingă că nu s-a înălţat la Tatăl, Se Cunoaşte că atingerea unei fantome incomplet materializate poate produce dispariţia acesteia şi mari suferinţe.

Mai târziu Iisus s-a arătat complet materializat, când a stat în mijlocul apostolilor, dar niciodată nu a apărut cu chipul său ce-l avea înainte de moarte. Apostolii l-au recunoscut după glas şi după felul cum le-a vorbit. Naşterea lui Iisus Hristos s-a produs prin reîncarnarea unui spirit foarte evoluat trimis pe pământ pentru a arăta lumii puterea spirituală a lui Dumnezeu.

Unii autori susţin ideea că pentru a se perfecţiona în tainele puterii spirituale între vârsta de doisprezece şi treizeci de ani Iisus ar fi stat în mănăstirile din Tibet unde s-ar fi găsit şi celula sa pe care era scris numele său de evreu, Iosua.

Tot acolo şi-ar fi dezvoltat mediumnitatea şi Ioan Botezătorul. Puterea spirituală a lui Iisus fiind foarte mare, a putut face dematerilizarea corpului său fizic şi rematerializarea ca fantomă în prezenţa mai multor oameni.

Materializări şi dematerializări prin spirit se fac şi în zilele noastre de mediumi de materializare, dar puterea spirituală fiind mai mică, acestea se fac în cercuri mai mici de oameni, iar pentru realizarea materializărilor au nevoie de corpul eteric al mediumului, din care consumă atât cât cântăreşte fantoma.

Iisus s-a materializat folosind corpul eteric universal.

Trebuie din nou să constatăm că nu toţi morţii din morminte vor învia când aceştia vor fi judecaţi, căci din corpul lor fizic nu mai rămâne nimic. Spiritele lor sunt cele judecate pentru faptele ce le-au făcut în existenţa lor pământească.

În lumea astrală, aceştia nu au corp de came, cum greşit s-a putea înţelege, căci corpul lor este un corp al gândirilor, al imaginaţiilor.

Reîncarnarea nu trebuie confundată cu metempsihoză. Teoria metempsihozei crede în posibilitatea transmigraţiei spiritului de la un om la animal, a unei maimuţe sau chiar în a unei insecte. Această credinţă există în religia brahmanică. De asemenea, o mai găsim la unele triburi din Africa, care cred că spiritul poate transmigra într-un corp de animal sau de plantă.

Reîncarnarea spiritului uman într-un animal este incompatibilă cu legile creaţiei» deci acestea nu permit „evoluţia” spiritului de la superior la inferior. O singură dată se poate întâmpla ca un spirit al unui animal să se reîncarneze într-un spirit de om primitiv. Legea *divină nu permite o involuţie spirituală, el trebuie să evolueze spre perfecţiune*. *Evoluţia spiritului uman pe pământ nu are* un început odată cu naşterea, *ci este o continuare a evoluţiei lui, căci spiritul* uman nu se formează nici în momentul fecundatei, nici la naştere, el fiind format cu mult timp înainte şi venind la reîncarnare după multe alte reîncarnări

pe care le-a făcut.

În viaţa pământească nu se găsesc doi oameni care să parcurgă acelaşi drum pentru evoluţia lor spirituală. Programul vieţii există deja bine conturat înainte de naştere. Dar de ce oamenii nu-şi* amintesc de alte vieţi anterioare? Aceasta este tot o lege a divinităţii, căci o nouă viaţă le dă şansa, conform destinului lor, să-şi îndrepte greşelile din alte vieţi. Altfel, dacă şi-ar cunoaşte exact existenţa sa anterioară, nu ar fi decât un spectator pasiv în nouă să viaţă pământească. Această uitare este absolut indispensabilă pentru a asigura evoluţia într-o nouă existenţă de viaţă.

Dar omul uită chiar amintirile din actuala viaţă, cu atât mai mult cele din vieţile anterioare. Dacă se hipnotizează un om şi îl întrebăm ce îşi aminteşte din viaţa lui la o dată de zece – douăzeci de ani în urmă, el descrie cu lux de amănunte toate evenimentele respective, descrieri pe care le face sub formă de imagini care îl reprezintă pe el, privindu-se din afară şi de la distanţă. El descrie toate evenimentele pe care le-a cunoscut la acea dată, de ordin social, istoric, politic, anturajul său şi activitatea sa. Toate aceste înregistrări ale evenimentelor sale sunt aşezate pe etape precise, aşa cum ele s-au desfăşurat, ca într-un calculator electronic. Altfel spus, această memorie este seriată pe zile, luni sau ani. Trebuie scoasă din memorie fişa respectivă pentru ca să-şi amintească evenimentele respective.

„Dacă continuăm sub: *tare* de hipnoză să-l regresăm în timp, ajungem la toate etapele vieţii pe care şi le exprimă prin vocea corespunzătoare vârstei respective şi prin cuvintele corespunzătoare acelei perioade. Dacă continuăm să-l regresăm îl ducem în alte vieţi, el are, de asemenea, descrise numele lui de atunci, părinţii săi, locul unde a trăit şi, foarte important, dacă în acea viaţă trăieşte de exemplu în Germania, vorbeşte în limba germană, dacă trăieşte în Franţa vorbeşte în limba franceză etc., deşi în actuala viaţă nu cunoaşte aceste limbi.

Este posibil ca în *regresiile în timp să găsim spiritul*

în stare de *spirit liber în* lumea actuală *şi în această* stare *ne descrie cum se prezintă el şi alte spirite din planul astral respectiv*.

În regresiile din alte vieţi pământeşti, putem să-l găsim întrupat ca bărbat sau ca femeie, vorbind cu voce de bărbat sau cu voce de femeie.

Nu există doi oameni, din toţi câţi trăiesc pe pământ, care să urmeze acelaşi drum spiritual, pentru că nu există o asemănare în datele 4 or karmice. Fiecare om urmează propriul său destin, propria lui dezvoltare spirituală şi din această cauză experienţa unuia nu constituie un profit spiritual pentru altul.

Dacă spiritul nu se transmite ereditar de la părinţi la copil, există totuşi posibilitatea de a influenţa natura viitorului spirit. Acest rol îl are predominant mama, pentru că ea poate atrage un spirit mai evoluat, dacă viaţa ei este morală, dacă în anturajul ei, mai ales în perioada când este gravidă, se înconjoară de oameni morali şi credincioşi. Aceasta pentru că, potrivit legii spirituale a atracţiei afinităţilor, viitorul spirit ce se va întrupa în corpul ei va fi asemănător caracterului ei sau celor din anturajul ei: soţ, fraţi sau prieteni.

Rolul determinant al mamei este, de asemenea, şi în formarea corpului eteric al copilului, pentru că acesta se formează din corpul eteric al mamei, deci din structura energetică a acesteia care la râjidu-i formează corpul fizic. Acest fapt era cunoscut de vechii evrei şi din această cauză un evreu se considera de naţionalitate ebraică numai după mamă, şi nu după tată, cu alte cuvinte nu este considerat un evreu cel ce are tată evreu şi mama neevreică şi este considerat evreu dacă f mama este evreică iar tatăl său de altă naţionalitate.

Referitor la întreruperea voluntară a cursului normal al sarcinii, această reprezintă o încălcare a legilor divine, căci se înlătură posibilitatea reîncarnării unui nou spirit ce ar putea să evolueze într-o nouă viaţă pământească, or scopul vieţii este unul singur, acela de a asigura condiţiile de evoluţie ale unui nou spirit.

Dacă întrerupem sarcina în primele trei luni ale acesteia sau mai târziu, din acest punct de vedere este lipsit de importanţă, căci, oricum, şi în primul caz şi. În altul, este înlăturată posibilitatea reîncarnării spiritului. Singura întrebare la care se caută un răspuns este aceea de a şti în care eventualitate se poate considera o crimă.

Răspunsul este corelat de părerile în care se consideră că spiritul se reîncarnează în corpul fizic al copilului. Pentru cei ce consideră acest moment către mijlocul sarcinii sau la sfârşitul sarcinii, odată cu naşterea, întreruperea ei în primele trei luni nu ar fi considerată o Crimă.

Filosofia orientală consideră că spiritul ce vine la reîncarnare se află în exteriorul corpului mamei, undeva. În jurul abdomenului ei, de unde coordonează formarea corpului eteric şi a corpului fizic al copilului.

El se va introduce în corpul copilului în momentul naşterii, când pătrunde venind din direcţia de răsărit, motiv pentru care se consideră a nu se interpune niciun obiect sau persoană între regiunea vulvară a gravidei şi partea dinspre răsărit a sălii de naştere sau a încăperii unde are loc naşterea.

Cei ce consideră că spiritul s-ar integra în corpul copilului după luna a treia a vieţii intrauterine fac o corelaţie între formarea sângelui şi începutul bătăilor inimii, care au loc în acest moment al sarcinii şi care ar fi determinate de acţiunea spiritului.

Reîncarnarea ar explica şi fenomenul cunoscut sub numele de *déjà vu* (deja văzut). Această stare a fost cunoscută de poeţi şi scriitori ca Lamartine, Dickens, Walter Scott sau Tolstoi, descriindu-le în operele lor.

Această denumire a fenomenului *déjà vu* a fost introdusă de cercetătorul francez Amaud în anul 1896 pentru a-l deosebi de sentimentul de premoniţie sau de reminiscenţe.

„Psihanalişti, psihologi şi biologi au făcut cercetări ştiinţifice pentru a găsi o explicaţie fenomenului în ideea descoperirii unei perturbaţii în funcţionarea normală a

creierului. Astfel s-a considerat ca o consecinţă a transmiterii informaţiei între cele două emisfere cerebrale sau unei vaso-constricţii cerebrale. Alţii au căutat cauza într-un şoc emoţional, unei oboseli, folosirii anumitor medicamente, stresului, unor boli, epilepsii sau schizofrenii. Dar halucinaţiile* perturbaţiile de percepţie sau de memorie ca şi alte tulburări psihice nu explică fenomenul *déjà vu*, ştiinţa găsindu-se aici în faţa unei mari enigme. Explicaţia recunoaşterii unei localităţi cu toate detaliile ei, a unei locuinţe ce sunt vizitate pentru prima oară, uneori anticipând chiar şi detaliile ce urmează a fi văzute, o poate da' numai dacă admitem reîncarnarea. Aceasta înseamnă că în alte vieţi spiritul a trăit prin aceste localităţi, iar în actuala viaţă este amintirea acelei vieţi.

În general, amintirea unei alte vieţi nu se poate face datorită unui strat izolator foarte etanş; format din elemente subatomice, ce separă corpul astral de corpul eteric şi care face să nu se exteriorizeze în corpul eteric, deci în creier, aceste amintiri în stare de veghe.

Cu toate acestea, sunt citate nenumărate cazuri de copii, în special, care îşi aduc aminte de trăiri în alte vieţi. Fiind transportaţi în acele localităţi în care ei spun că ar fi trăit, ei au recunoscut cu mare exactitate casa în care au trăit, întâmplându-se chiar ca să-şi recunoască şi părinţii care se aflau în viaţă. În această situaţie, reîncarnarea s-a făcut într-un interval scurt de timp după moartea lor.

Teoria reîncărcării, cu legile care o guvernează, contravine cu desăvârşire teoriei rasismului.

Sunt cunoscute din istorie diverse epoci când regimuri dictatoriale, rasiste, au exterminat milioane de oameni consideraţi ca rase inferioare.

Spiritul liber din lumea astrală vine la reîncarnare într-un corp fizic, neţinând cont de rasa sau localitatea în care va veni. El nu este ereditar, nu se transmite de la părinţi la copil. Astfel un spirit al unui european se poate reîncarna într-un copil negru din Africa, într-un indian din America sau într-un chinez din Asia. Iată de ce trebuie să luptăm împotriva teoriilor rasiste.

Amintiţi-vă chiar numai de cele şase milioane de evrei morţi prin gazare şi arşi în cuptoarele lagărelor de exterminare naziste în timpul regimului hitlerist din Germania.

Spiritul nu se transmite ereditar, numai corpul fizic se transmite prin codul genetic în mod ereditar.

Spiritul unui negru poate fi mult mai evoluat decât al unui alb european sau american. Aceeaşi problemă se pune când e vorba de eugenie, adică acţiunea de a opri prin diverse metode naşterile la unele categorii de oameni, pe considerentul că ar fi rase inferioare sau că ar fi handicapaţi fizic. Această eugenie s-a realizat prin diverse metode de sterilitate aplicate bărbaţilor prin castrare sau ligatura de canale deferente, sau prin sterilitate femeilor, prin extirparea ovarelor sau sclerozarea lor, prin tratament cu raze X.

Dacă spiritul nu se transmite ereditar, ce rost au toate aceste metode care nu numai că se opun anumitor drepturi ale omului, dar se opun însăşi scopului vieţii care este unul singur, acela de a procrea, de a da astfel posibilitatea altor spirite să vină la reîncarnare?

După fiecare viaţă pământească, odată cu moartea fizică, spiritul desprins de corpul fizic este atras spre planul spiritual corespunzător vibraţiei de energie pe care o are. El nu se poate localiza decât în zona spiritelor asemănătoare lui, conform legii atracţiei afinităţilor. După fiecare viaţă pământească, spiritul este judecat de spirite superioare şi după un timp retrimis la reîncarnare pentru corectarea greşelilor lui, conform legii karmice. Cu cât un spirit este mai puţin evoluat, cu atât este trimis mai repede la reîncarnare. Există şi posibilitatea pentru spiritele superioare de a-şi alege singure noul mod de viaţă într-o viitoare reîncarnare. Este legea liberului arbitru, dar care se supune obligatoriu legii divine a suferinţei, adică într-o nouă existenţă pământească trebuie supus unor suferinţe, căci numai aşa spiritul poate trece pe o treaptă spirituală mai evoluată.

Este interesantă relatarea de regresie în timp

povestită de Paul Liekens în cartea sa *Reîncarnarea, sensul existenţei şi al vieţii*. Este vorba chiar de regresie în timp a autorului cărţii care a fost făcută cu ajutorul unui psiholog american, Lynn Buess, care făcea regresia nu prin hipnoză, ci printr-o metodă specială care se folosea de acupunctura. Experienţa s-a făcut în anul 1981. Astfel, este de reţinut din vieţile trăite de autor cea de soldat roman care a asistat la judecarea lui Iisus de către Pontius Pilatus.

Întrebarea firească se pune cum de prin acupunctura se poate regresa în timp spiritul unui om? Aceasta este în strânsă legătură cu circulaţia copului eteric în organism şi cu absorbţia acestuia la nivelul centrului de absorbţie eterică situat în creştetul capului, care atunci când are în acţiune toate paletele sale, permite desprinderea corpului astral de corpul fizic.

Doctorul Bayer a descoperit copii născuţi cu semne ale unor presupuse răni dobândite într-o altă viaţă anterioară. Guy Lyon Plăvfair consemnează un caz în Brazilia. Este cazul fetiţei Karen născută în 1953 la São Paulo. Încă înainte de naşterea ei, se ştia că această fetiţă trebuie să fie reîncarnarea unei surori a bunicii sale Clara, care a fost ucisă în 1941 în timpul unui bombardament asupra Vienei. Cu puţin timp înainte de a se naşte fetiţa, bunica sa a văzut imaginea surorii sale, Clara, care îi spunea: să nu-ţi faci griji pentru mamă, copilul este în viaţă şi se va naşte pe 9 septembrie, va fi o fetiţă şi această fată voi fi eu, reîncarnată. Fetiţa s-a născut pe 11 septembrie, cu câteva zile întârziere faţă de data normală, şi ea prezenta două cicatrice roşii, una pe partea stângă a parietalului şi alta în dreptul gâtului. Acestea coincideau cu rănile primite de Clara în timpul bombardamentul.

Un alt caz descris de Ian Ve-euson: un copil indian în vârstă de trei ani şi jumătate, pe numele său de Jasbir L-ai Jat, aparent mort de variolă, a reînviat câteva ore mai târziu, cu o personalitate cu totul nouă. Străinul reîncarnat în trupul copilului s-a identificat singur ca un bărbat dintr-un sat învecinat, mort în urma consumului de dulciuri

otrăvite. S-a produs în acest caz un transfer integral de personalitate dintr-un corp în altul. Bărbatul îşi dăduse sufletul exact în perioada când copilul se afla în agonia morţii.

Cazurile de posesie demonică sunt cunoscute încă din *Noul Testament*, pe care Iisus le-a vindecat prin deblocare psihică.

Xenoglosia, vorbirea unei limbi pe care persoana nu a învăţat-o în actuala viaţă, este de asemenea o dovadă a reîncarnării. Un asemenea caz este cunoscut de Richet, având ca subiect pe Laura Edmonds.

Reîncarnarea este necesară vieţii spirituale aşa cum moartea este necesară vieţii fizice.

Revenind, la explicaţia fenomenului *déjà vu*> unii autori îl consideră ca o înregistrare inconştientă a unor informaţii sau imagini într-un context spaţio-temporal. Tot pentru acest fenomen s-au mai încercat şi alte explicaţii:

— Ipoteza memoriei genetice, adică posibilitatea transmiterii unor amintiri aparţinând persoanelor din acelaşi arbore genealogic;

— Ipoteza memoriei psihice a materiei, a electronului (Jean Charon), capabilă să înregistreze printr-un mecanism asemănător calculatorului electronic informaţia evenimentelor la care ar participa. Aceasta este teoria reîncarnării Eului, a spiritului într-o nouă viaţă.

Referitor la reîncarnare, după Kardec, procesul presupune următoarele puncte de vedere:

— Procesul reîncarnării ar începe în momentul concepţiei şi este finalizat în momentul naşterii. Intervalul de timp dintre moarte şi reîncarnare este variabil. Amintirile din alte vieţi pot apărea în copilărie, dar mai târziu dispar;

— Concepţia metafizică nu anulează teoria eredităţii genetice, căci reîncarnarea explică numai geneza trăsăturilor spirituale;

— În raport cu evoluţia lui, spiritul se naşte într-o familie înapoiată şi invers;

— Nicio viaţă pământească nu este atât de perfectă

să nu mai aibă nevoie de o nouă reîncarnare;

— Spiritele care se reîncarnează după morţi violente au amintiri: mai puternice din viaţa anterioară.

Spiritul este acela care determină şi dedublările de persoane. Exemplu de dedublare: medicul scoţian Poate a apărut într-un vas pe Nil maiorul lui Tudor Pole care era bolnav; el trăia în Scoţia şi a apărut instantaneu pe acest vas.

În situaţii critice, spiritul emite semnale inconştiente dee tipul S.O.S. care se interceptează de orice persoană umană pregătiră pentru a-l recepţiona. Fenomenul de extracorporalitate se manifestă de obicei spontan, dar poate fi supus şi controlului voluntar. Aceste fenomene se explică prin desprinderea corpului astral şi călătoria lui la mari distanţe. Aceste fenomene au fost cercetate în 1973 le dr. Karlis Osis şi Janet Lee Mithle, având ca subiect pe pictorul Ingo Swann, acesta reuşind să descrie obiecte situate în afara vederii fizice. El a reuşit să descrie imaginile lui Jupiter şi Mercur confirmate de recentele misiuni spaţiale N.A.S.A.

În cartea lui Mon Roe *Voiaj în afara corpului*, el relatează aspecte ale desprinderii corpului astral, începând cu anul 1950. Acesta descrie trei zone ale existentei:

— Zona locală 1 corespunde lumii reale fizice, este o zonă *în* care corpul astral întâmpină dificultăţi a-l străbate, deci se face cu efort mare;

— Zona locală II este un mediu imaterial în care timpul şi legile mişcării îşi pierd semnificaţia obişnuită, este mediul corpurilor astrale, în care acestea se mişcă în timpul somnului, în timpul drogării sau după moarte;

— Zona locală III este corespunzătoare unui mediu antimaterial al lumii noastre, în care se conservă trecutul şi viitorul lumii noastre.

În laboratorul său din Virginia, cu ajutorul unui aparat sofisticat, el a găsit o metodă ştiinţifică pentru a ieşi din corp. Candidatul la un voiaj astral este închis într-o cameră întunecată şi insonorizată, culcat pe o saltea plină

cu apă, cu receptoare la urechi şi electrozi la cap şi picioare pentru controlul activităţii cerebrale. După emisia unor sunete relaxante, generând creierului producţia de unde alfa, când pacientul este pe cale de a adormi, se schimbă brusc registrul sonor, care devine aproape imperceptibil. El reprezintă interferenţa a doua sunete cu frecvenţe joase, între care există o diferenţă de 4 hertzi. Efectul este că, în timp ce corpul fizic rămâne destins, aparent adormit, corpul astral se detaşează şi începe călătoria astrală.

Acestei experienţe i s-a supus şi celebra psihiatră Elizabeth Kübler-Ross, cercetătoare a universului psihic al muribunzilor, consolidându-şi credinţa în nemurire. Această călătorie astrală are un efect benefic asupra corpului fizic, căruia îi măreşte vitalitatea, şi asupra activităţii psihice: o tonificare a optimismului şi o scădere a temerii de moarte.

În apropierea morţii, când electrocardiograma şi electroencefalograma înregistrează linia zero, corpul astral al acestora aude şi vede tot ce se întâmplă în apropierea corpului fizic sau călătorind în diferite locuri, fiind în măsură să relateze după reanimare exact tot ce s-a petrecut acolo. Este foarte interesant de ştiut că ceea ce aud nu este, de fapt, vorbirea curentă, ci captarea gândurilor, ideilor pe care le explică vorbirea.

Pericolele de decorporalitate sunt în momentul de detaşare a corpului astral, când în corpul fizic se poate introduce un alt spirit. Este fenomenul de posesie care explică apariţia diferitelor tulburări psihice.

Când se întârzie întoarcerea din astral a spiritului, se poate produce o semimoarte a corpului fizic, el menţinându-se doar prin

„Coarda de argint” în legătură cu corpul fizic. Când se rupe şi acest „cordon de argint”, se produce moartea.

Spiritele din spaţiu pot comunica în timpul visului cu spiritele întrupate. Iată un exemplu: fermierul J.F. Chaffin din Carolina de nord* în 1905, şi-a lăsat întreaga avere printr-un testament celui de-al treilea fiu al său, dar

înainte de moarte şi-a modificat testamentul, în secret, ascunzându-l într-o *Biblie* veche, la capitolul 27, după care a pus în buzunarul mantalei sale un bilet în care scria „Citeşte capitolul 27 din Geneză în *Biblia* cea veche”. La trei ani după moartea tatălui, al doilea fiu l-a visat spunându-i: „Vei găsi testamentul în buzunarul intern al mantalei mele”, astfel situaţia moştenirii a fost restabilită.

Omul este trimis la reîncarnare pentru purificarea spiritului său. În acest sens, datoria de frunte a omului este aceea de a fi în permanenţă conştient de faptul că el se înrudeşte trup şi suflet cu toate lucrurile din jurul lui. Trebuie să înţelegem unitatea de substanţă a lumii cu spiritul omului. El trebuie să cunoască cuprinsul fiinţei lui, locul lui în nemărginire. „Când omul se desface de atingerea cu infinitul şi caută în sine însuşi hrana şi tămăduirea, atunci cade în nebunie, se sfâşie în zdrenţe şi îşi mănâncă propria-i came” (R. Tagore).

Toate impulsurile şi toate dorinţele noastre egoiste ne tulbură înţelegerea pentru adevărata natură a spiritului. Îndată ce ajungem la conştiinţa spiritului nostru, cunoaştem esenţa lăuntrică ce depăşeşte Eul nostru.

Omul poate să distrugă şi să jefuiască, să câştige şi să îngrămădească comori, să facă investiţii şi descoperiri, dar el este mare numai când spiritul său cuprinde infinitul.

Ca şi în domeniul conştiinţelor, tot astfel şi în domeniul ştiinţei, omul are nevoie să cunoască limpede un adevăr central care să-i ofere o privire peste un câmp cât mai larg cu putinţă. De aceea, trebuie să-şi cunoască propriul său Eu, trebuie să cunoască marele principiu al unităţii care este în fiecare om. Toate dorinţele şi toate impulsurile noastre egoiste ne tulbură înţelegerea pentru adevărata natură a spiritului nostru. De îndată ce reuşim să cunoaştem şi să ajungem la conştiinţa Eului nostru, cunoaştem esenţa lăuntrică ce depăşeşte Eul nostru şi se înrudeşte adânc cu toate lucrurile.

Când copiii încep să înveţe una câte una literele alfabetului, nu găsesc nicio plăcere, fiindcă nu înţeleg adevăratul scop al învăţăturii. Este firesc e, atâta vreme

cât literele cer concentrarea atenţiei noastre asupra lor ca lucruri izolate, să ne obosească. Ele se fac însă izvor de lumină pentru noi când se aşază în cuvinte şi propoziţii ce ne împărtăşesc gânduri.

Spiritul îşi pierde însemnătatea când este izolat şi închis în graniţele strâmte ale Eului nostru. El poate ajunge la adevăr numai unindu-se cu alte spirite, numai aceasta este bucuria lui.

Aceasta este legătura prin care omul este legat cu lumea în care trăieşte, el simte o nesfârşită bucurie de îndată ce cunoaşte acest lucru, căci atunci se simte una cu mediul său.

În «acela pe care îl iubim ne găsim Eul nostru propriu, în sensul cel mai înalt, în acesta se cuprinde adevărul definitiv al existenţei noastre. Bucuriile şi durerile celor pe care îi iubim sunt şi bucuriile şi durerile noastre. Câştigăm stăpânirea asupra Eului nostru ridicându-ne deasupra oricăror trufii, oricărei pofte, oricărei temeri, ştiind că pierderile pământeşti şi moartea trupească nu pot să răpească nimic din fiinţa noastră adevărată şi din măreţia spiritului.

Când Iisus zicea: „Fericiţi cei blânzi, că aceia vor stăpâni pământul”, înţelegea că omul care-şi înfrânge trufia de sine va avea parte de adevărata moştenire, el nu mai are nevoie să-şi cunoască propriul loc în lume, căci îi este asigurat pretutindeni, prin dreptul fără moarte al spiritului său. Trufia de sine împiedică spiritul de la menirea lui proprie, aceea de ajunge la desăvârşire prin unirea cu lumea lui Dumnezeu.

Nesfârşită este distanţa dintre adevăr şi minciună, dintre moarte şi nemurire. Totuşi, într-o clipă se poate trece peste această prăpastie, cu Dumnezeu se descoperă că în spiritul nostru se întâmplă minunea, căci acolo este locul în care se întâlneşte mărginitul cu nemărginitul.

Păcătuind, omul ia cu sine însuşi partea mărginitului împotriva nemărginitului. Păcatul este înfrângerea spiritului, un joc primejdios şi păgubitor în care omul riscă totul ca să câştige foarte puţin. Păcatul întunecă adevărul

şi tulbură vederea limpede a conştiinţei.

În păcat căutăm plăcerile, dar nu fiindcă ele ar fi într-adevăr vrednice de dorit, ci fiindcă aşa ni-l reprezintă lumina roşie a pasiunii. Dorim lucrurile nu pentru că ele sunt mari în sine, ci pentru că lăcomia noastră ni le înfăţişează exagerate şi cu aparenţe de mărime. Aceste exagerări, aceste falsificări ne tulbură la fiecare pas armonia vieţii. Pierdem măsura cea dreaptă pentru valoarea lucrurilor şi ne lăsăm rătăciţi de interesele felurite şi potrivnice între ele ale vieţii.

Adevăratul bine este pâinea cea de toate zilele a spiritului nostru. În bine suntem liberi şi aparţinem tuturor. Spiritul nostru se hrăneşte cu binele prin care se simte legat şi înrudit de infinit şi care este canalul prin care îşi primeşte hrana cea de toate zilele.

De aceea Iisus a zis: „fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura”, căci dreptatea este hrana dumnezeiască a spiritului, – numai că poate să sature pe om şi să-i dea putinţa a trăi în viaţa infinitului şi să ajute să crească într-un timp cu veşnicia.

Eul nostru nu poate să-şi găsească ţelul suprem şi să se unească liber cu Dumnezeu decât prin iubire. Acel al cărui spirit s-a format una cu Dumnezeu stă în faţa oamenilor ca o floare supremă a umanităţii. În el îşi recunoaşte omul fiinţa lui adevărată, în el află descoperirea deplină a lui Dumnezeu, contopirea voinţei supreme cu voinţa lui, contopirea ideii lui cu iubirea veşnică. Se pune întrebarea: Ce este binele? Ce este acest bine către care năzuieşte natura noastră morală? Când omul începe să se priceapă mai bine pe sine într-un sens mai larg, când cunoaşte că el este mult mai mult decât pare în momentul actual, atunci începe să fie conştient de natura sa morală. Astfel, concepţia lui despre viaţă va fi alta şi voinţa lui va lua locul instinctelor, căci voinţa este instinctul cel mai înalt şi mai ales instinctul vieţii în sensul mai larg, care se întinde dincolo de domeniul prezentului.

INIŢIEREA ÎN TAINELE ŞTIINŢELOR SPIRITUALE

Iniţierea în ştiinţele oculte era considerată de antici

un lucru primejdios. Nu exista o crimă mai mare decât a trăda unui neiniţiat tainele iniţierii. Trădătorul era pedepsit cu moartea şi confiscarea bunurilor. Poetul Eschil a fost acuzat de a fi dus pe scenă câteva din misterele iniţierii. El a scăpat de la moarte numai după ce s-a confirmat juridic că nu era iniţiat.

Iniţiatul era convins că păcătuieşte spunând ceea ce ştie şi că în acelaşi timp neiniţiatul păcătuieşte ascultând.

Iniţierile trebuiau precedate de un regim de viaţă cu totul deosebit, în aşa fel încât viaţa simţurilor să fie sub stăpânirea spiritului. Aceasta se realizează prin posturi, prin asceză şi prin anumite exerciţii spirituale, omul trebuind să renunţe la lucrurile din viaţa obişnuită.

Iniţiatul trebuie să privească la o lume superioară. Prin aceasta, omul poate să se înalţe cu spiritul său pentru a-i putea cunoaşte enigmele lui şi ale lumii superioare din care provine. Astfel, omul simte că în el se aprinde ceva care a creat totul, inclusiv pe el însuşi, şi simte că acest ceva va fi ceea ce îl va înaripa spre o activitate creatoare superioară. Aceasta este în el, a fost înaintea făpturii sale sensibile şi va fi şi după dispariţia acestuia.

El descoperă în el un Eu superior, care se întinde dincolo de hotarele devenirii sale sensibile, a existat înaintea naşterif sale şi va exista şi după moartea sa. Acest Eu a creat din veşnicie şi va crea în veşnicie, personalitatea senzuală este o creaţie a acestui Eu. Iniţiatul constată că unul şi acelaşi lucru coexistă în om, viaţa şi moartea, veghea şi somnul, tinereţea şi bătrâneţea, ultimele, preschimbându-se devin primele, iar primele, printr-o nouă schimbare, devin ultimele (Heraclit). Aceasta înseamnă că în viaţa noastră şi deopotrivă în moartea noastră este viaţa şi moartea în acelaşi timp. Moartea este o pieire pentru a face loc unei vieţi noi, dar şi în noua viaţă veşnicul, spiritul trăieşte ca şi în cea veche. În viaţa trecătoare apare acelaşi element veşnic ca şi în moarte. Iniţiatul, sesizând acest element veşnic, priveşte moartea şi viaţa cu acelaşi sentiment. Numai cel ce vede moartea în viaţă şi viaţa în moarte, iar în amândouă elementul veşnic,

spiritul care este mai presus de viaţă şi de moarte, numai acela poate privi în lumea superioară a veşniciei spirituale. Heraclit spunea: nemuritorimuritori, muritorinemuritori, viaţa unora este moartea celorlalţi, iar viaţa acestora, moartea celor dintâi.

Prin actul de iniţiere, iniţiatul descoperă existenţa spiritului şi nemurirea lui.

De la început, trebuie să remarcăm că spiritismul nu se face decât în prezenţa unui medium. Cercurile de familie unde se fac experienţe de spiritism sunt în cea mai mare parte a cazurilor o adunare de naivi amăgiţi de câţiva impostori, aşa-zişi mediumi. Astfel că oameni cu pregătire superioară, medici, jurişti, profesori, se lasă duşi de nas de nişte oameni simpli, lipsiţi de cultură, dar care reuşesc să-i ducă în eroare.

Spiritismul se face numai în prezenţa unui medium cu proprietăţi mediumnice precise. Altfel, totul este o farsă. Falşii mediumi recurg la aceste şedinţe, unii din interes material, iar alţii din dorinţa pur şi simplu pentru o consideraţie admirativă, unii pentru plăcerea de a minţi, aceştia sunt mitomanii, alţii acceptă minciuna din dorinţa de a încerca să ia contact cu spiritul unor rude şi prieteni dragi dispăruţi. Numai în prezenţa unor mediumi autentici se poate face adevăratul spiritism, iar verificarea unui medium autentic se face prin răspunsurile ce trebuie să le dea la întrebări mentale.

Sunt şi oameni care neagă, pur şi simplu, toate fenomenele pe care nu le cunosc şi pe care nu le-au studiat niciodată. Se cunoaşte că orice metodă nouă prezintă trei etape de evoluţie: mai întâi este atacată şi, declarată absurdă, apoi se admite că este adevărată, dar fără însenînătate, şi în ultimă instanţă i se acordă importanţa reală. Rezerva oamenilor de ştiinţă faţă de spiritism se datorează faptului că fenomenele paranormale nu se întâmplă oricând şi oricui, ci numai anumitor persoane special dotate de natură sau în prezenţa *lor*. S-a emis ipoteza că şi Iisus ar fi fost iniţiat fie în sanctuarele hermetice din piramidele Egiptului, fie în mănăstirile din

Tibet, dar mai mult decât sigur, Moise a fost printre primii iniţiaţi în piramidele Egiptului.

Harald Nielsson, profesor de teologie la Universitatea din Reykjavík (capitala Islandei), în urma experienţelor sale cu celebrul medium islandez Indrini Indridason, în lucrarea sa *Experienţele mele în spiritualism experimental*, explică fenomenele paranormale pe care le descriu *Evangheliile* atunci când se referă la minunile făcute de Iisus, arătând că metafizica contemporană este identică cu creştinismul primitiv.

Marii gânditori ai Antichităţii erau cu toţii iniţiaţi în cunoaşterea ştiinţelor oculte şi fenomenelor paranormale.

Astfel, Pindar, marele liric grec, zice despre Eleusis: „Fericit cel ce a cunoscut bucuriile acestea înainte de a părăsi pământul, căci el cunoaşte sfârşitul vieţii, ca şi obârşia ei". Sofocle, şi el, scria: „Fericiţi, de trei ori fericiţi, muritorii, care după ce au contemplat aceste mistere, se duc la moarte". Hipocrate afirma de asemenea: „Cei ce au luat parte la aceste mistere hrănesc cele mai dulci speranţe prin inima. uşoară în faţa morţii". Axiochos declară: „Departe de a mă teme de moarte, mai degrabă o doresc de când cunosc aceste mistere". Platon descrie, de asemenea, starea de suflet a iniţiatului în faţa morţii. Cicero, marele orator roman, afirma: „Nimic nu pare mai bun între atâtea lucruri frumoase şi divine pe care Atena le-a făcut lumii, dar ca misterele din Eleusis care te fac să treci de la o existenţă vulgară la moravuri blânde, fericite şi înălţate. Ele poartă, numele de iniţiere şi în adevăr, noi am fost iniţiaţi prin ele la adevărata viaţă, ele ne-au învăţat să murim".

Toţi aceşti mari oameni ai Antichităţii, iniţiaţi în misterele vieţii şi ale morţii, au ajuns la concluziile scrise prin experienţele lor personale în practicile din temple, aflând că moartea nu este sfârşitul vieţii, ci începutul alteia, este ideea supravieţuirii personale care eliberează spiritul omenesc de teama morţii şi de ideea neantului.

Când am scris *Enigma vieţii şi a morţii*, am ştiut de la început că foarte mulţi oameni o vor citi, dar foarte puţini

o vor înţelege, aceasta pentru că o jumătate de secol oamenii din ţara noastră au fost lipsiţi de posibilitatea de a cunoaşte noţiuni ca spirit şi reîncarnare.

Este cunoscută performanţa yoghinilor care prin exerciţii respiratorii ajung într-o stare de moarte clinică şi sunt îngropaţi în această stare pentru a-şi reveni la viaţă normală peste un număr de zile pe care ei le stabilesc dinainte.

În legătură cu această performanţă, amintesc şi ideea lui Renan, reluată de Rudolf Steiner, care considera pe Lazăr un iniţiat al lui Iisus şi oare ar fi fost readus la viaţă dintr-o stare de moarte clinică pe care yoghinii o realizează prin autoeducaţia spiritului lor.

Dar indiferent cum a fost înviat Lazăr de Iisus, aceasta se putea realiza numai prin puterea spiritului ca forţă energetică specială a divinităţii, căci însăşi performanţa yoghinilor se realizează prin puterea spiritului, a Eului lor. De altfel, yoga apare ca singurul sistem de a produce mediumnitate activă.

Dintre marii iniţiaţi ai Antichităţii, pe lângă Aristotel, Platon, Pitagora, Epicur, mai este citat al doilea rege al Romei, Numa Pompiliu, care a întemeiat chiar religia romanilor.

Socrate era un medium clar auditiv, auzea o voce misterioasă care îl statuia.

Iisus Hristos a posedat o mediumnitate extrem de complexă: Era medium vindecător prin punerea de mâini, medium de levitaţie (umbla pe apă), medium de transfigurare (schimbarea la faţă), medium premonitor (a prevăzut trădarea lui Iuda şi a prevestit propria sa moarte).

Mahomed era clarvăzător, auzea pe îngerul Gabriel.

Ioana d’Arc era un medium clar auditiv, ea auzea glasul Sfintei Caterina, era şi un medium clarvăzător, căci a găsit pe regele deghizat în mulţimea oamenilor de la curte, şi era şi un medium de previziune, căci şi-a prevăzut supliciul şi moartea.

Goethe era clar vizual, el vedea aura fluidică a

oamenilor, era şi monitor, căci vestea cutremure de pământ.

Dramaturgul francez Victorien Sardon era medium de desen automat, el desena în stare de transă.

Toate aceste calităţi ale manifestărilor mediumnice nu sunt altceva decât manifestări ale puterii spirituale, aşa-zisele minuni pe care le găsim descrise de-a lungul istoriei.

Spiritismul a adus un imens serviciu proceselor paranormale, atrăgând asupra lui cercetarea lumii savante. Necunoscând complexitatea fenomenului mediumnităţii, spiritismul constituie proba prin care oamenii se pot convinge de existenţa spiritului după moarte şi de puterile lui extraordinare.

În stare de transă, mediumul se găseşte într-un somn mediumnic. În această stare se manifestă prin el o altă conştiinţă cu o altă personalitate şi o altă voinţă. Această personalitate este a unui om decedat, adică spiritul care supravieţuieşte după ce omul moare fizic, căci chiar această personalitate afirmă, ea însăşi, aceasta.

Mediumnitatea pasivă se manifestă în stare de transă, iar cea activă este întotdeauna în stare de veghe. Dar se citează şi cazuri când mediumul activ se manifestă ca un intermediar între el ca o persoană şi un spirit din spaţiu. Aceasta se întâmplă în scrierea automată, în vorbirea automată, în xenoglosie, levitaţie, scriere intuitivă, pictura automată, cântecul automat etc.

Cei mai puternici mediumi au o facultate mixtă, pasivă şi activă. Alteori, puterea spirituală se manifestă numai în prezenţa unor mediumi care nu sunt nici activi, nici pasivi. Astfel sunt efectele tipologice, dematerializările, aporturile, vocea directă, cântecul direct, scrierea directă, fotografiile. Acestea sunt fenomene paranormale obiective. Creştinismul se bazează pe apariţia lui Iisus după moarte, pe învierea lui, dar el nu explică acest miracol şi afirmă numai: „Crede şi nu cerceta”.

Învierea lui Iisus dovedeşte dogma nemuririi

spiritului. Dar învierea lui Iisus este un fapt numai pentru metafizici şi în acelaşi timp un adevăr, căci învierea este în termeni metafizici apariţia materializată post-mortem a lui Iisus, este deci arătarea spiritului său îmbrăcat vremelnic în came şi veşminte.

Creştinii cred că a înviat cadavrul lui Iisus pentru că aşa fi s-a spus de către martorii care pretind că l-au văzut. Iisus deşi vorbea de înviere, de viaţă nouă, nu spusese niciodată că va învia în carnea lui, el nu putea afirma aşa ceva, fiind un mare iniţiat. Apariţia după moarte a lui Iisus i-a surprins pe apostoli şi ei nu au crezut acest fenomen la început, a trebuit să apară de mai multe ori pentru a-i convinge. Aceasta exclude posibilitatea unei autosugestii a apostolilor

Abia când Iisus s-a arătat tuturor şi s-a aşezat cu ei la masă, dojenindu-i pentru necredinţa lor, abia atunci au crezut.

Este de reţinut că, după primele trei apariţii ale lui Iisus, Mariei Magdalena, celor doi ucenici pe drumul spre Emmaus şi apoi tuturor deodată, Toma, care lipsise cu prilejul celei de-a treia apariţii, tot nu a crezut până când Iisus nu s-a arătat a patra oară şi i-a dat degetul lui Toma să pipăie rănile. Aceasta arată că apostolii nu au crezut de la început, ei nu erau stăpâniţi de autosugestie şi că nu au crezut decât după ce s-au convins, cu alte cuvinte, descrierile *Evangheliei* nu se bazează decât pe adevăr, nu pe adoraţia şi pe iubirea lor faţă de Iisus.

Religia creştină nu s-a fondat, prin urmare, pe fanatismul orb al unor halucinaţii, pe sugestia colectivă a unor săraci cu duhul, pe credinţa copilărească a unor naivi. La originea religiei creştine, stă un fenomen paranormal, adică mediumnitatea, stă puterea spiritului de materializare şi dematerializare. Iată cum apare momentul hotărâtor pe care s-a întemeiat creştinismul aşa cum îl descriu *Evangheliile*:

Maria Magdalena şi celelalte femei vin la mormânt şi găsesc piatra dată la o parte şi corpul nicăieri. Ele aleargă şi înştiinţează pe Petru şi Ioan. Aceştia fug la mormânt şi

văd acelaşi lucru. Acum vine momentul hotărâtor, clipa unică din istoria lumii: Petru şi Ioan fiind din grădină, Maria Magdalena rămâne singură la marginea cavoului. Plânge amarnic, un singur gând o preocupă: unde fusese pus corpul. Inima ei de femeie nu mergea dincolo de dorinţa de a mai ţine în braţe cadavrul mult iubit. Deodată, ea aude un zgomot uşor* îndărătu-i. Un om stătea în picioare. Ea crede mai întâi că e grădinarul. „Oh, zice, dacă tu l-ai luat, spune-mi unde l-ai pus, ca să-l iau înapoi”. Drept orice răspuns, se aude chemată pe nume: „Mario.” Era glasul care de atâtea ori o făcuse să tresară, era accentul lui Iisus. „O, stăpâne”, strigă ea, vrea să-l atingă. Vedenia uşoară se îndepărtează, şi încet, încet umbra dispare.

Maria a văzut şi a auzit învierea, este întâiul martor imediat. Gloria învierii aparţine deci Mariei din Magdala. După Iisus, Maria a făcut cel mai mult pentru întemeierea creştinismului. Dacă Iisus n-ar fi apărut după aceea, s-ar putea spune că, orbită de dragoste, Maria Magdalena n-a văzut în realitate, ci i s-a părut doar că vede pe Iisus, viziunea ei ar fi un fel de vis, un fel de nebunie.

Iată o altă relatare din *Evanghelie*: după ieşirea din grădină a lui Petru şi Ioan, ea rămâne singură la mormânt, se întoarce şi zăreşte pe Iisus stând şi nu ştia că este IISUS.

„Femeie”, îi zice Iisus, „pentru ce plângi, pe cine cauţi?”. Ea, gândind că este grădinarul, îi zice: „Dacă tu l-ai dus în altă parte, spune-mi unde l-ai pus şi eu îl voi ridica”. „Mario”, îi zice Iisus. Ea, întorcându-se, îi zice „Rabuni” (învăţătorule). „Nu mă atinge, îi zice Iisus, căci nu m-am suit încă la Tatăl meu”. Vederea Mariei Magdalena este prototipul fenomenului paranormal: spontană, neaşteptată, atât de neaşteptată, încât femeia a crezut că este grădinarul, şi i-a cerut corpul lui Iisus, numai glasul lui a trezit-o şi şi-a dat seama pe cine are în faţă. Apariţia semimaterializată a lui Iisus este confirmată de vorbele lui: „Nu mă atinge”. Acest amănunt este, de asemenea, caracteristic şi aminteşte de experienţele de

laborator când fantomele cer să nu fie atinse, atunci când nu sunt complet materializate. Intenţia lui Iisus a fost tocmai ca Maria Magdalena să nu-l atingă, pentru ca aceasta să nu fie cuprinsă de groază şi de oroare.

În general, fantoma îşi materializează organul de care are nevoie, aproape întotdeauna faţa. Restul sau este gol, invizibil, sau învelit într-o draperie de ectoplasmă care are culoarea alb strălucitoare. De aici credinţa populară întemeiată pe observaţii milenare, invariabile, că stafiile sunt îmbrăcate în cearşafuri albe. Şi apariţia lui Iisus s-a făcut în alb, iată cum relatează *Evanghelia* după Matei (cap. 28, par. 3 – 4): „Şi era înfăţişarea Lui ca o lumină de fulger şi îmbrăcămintea Lui albă ca zăpada”.

La fel vorbeşte şi *Evanghelia* lui Marcu că au văzut femeile (cap. 16, par. 5): „Şi intrând în mormânt, văzură un om stând de-a dreapta îmbrăcat în veşmânt alb şi se spăimântară”. La fel vorbesc şi *Evanghelia* lui Luca (cap. 24, par. 4 – 5) şi cea a lui Ioan (cap. 20, par. 12 – 12), numai că acestea vorbesc de doi îngeri îmbrăcaţi în alb.

Atingerea fantomelor este un lucru foarte delicat şi primejdios, căci bruscarea sau rănirea fantomei produce acelaşi efect vătămător *asupra corpului* mediumului, din care a ieşit ectoplasma ce serveşte la alcătuirea fantomei. Substanţa ieşită din corpul mediumului păstrează aceeaşi sensibilitate ca şi în interiorul corpului.

Citǎm din viaţa celebrului medium Florence Cook, care provoca apariţia fantomei materializată a lui Katie King: un musafir de faţă, domnul W. Volckman, se repede la Katie King, o apucă de mână, apoi de talie. Urmează o luptă în timpul căreia doi dintre prietenii mediumului au sărit în ajutorul Katiei, care, după mărturia domnului Henry Dumphy, avocat, părea că şi-a pierdut gambele şi picioarele şi face o mişcare ca aceea a unei foci în apă. După versiunea acestuia, Katie a alunecat din înfăţişarea domnului Volckman, nelăsând nicio urmă din existenţa ei corporală. După Volckman, ea a fost eliberată cu forţa. Faptul netăgăduit este că, cinci minute mai târziu după ce surescitarea s-a potolit şi cabinetul a fost, domnişoara

Cook a fost găsită îmbrăcată în negru, încălţată, cu cingătoare strânsă tare în jurul taliei, ca şi la începutul şedinţei, având funda sigilată, cu pecetea de inel a contelui de Caithness intactă. Ca rezultat al experienţei, mediumul s-a îmbolnăvit.

În ceea ce priveşte apariţia lui Iisus complet materializat, aceasta nu este unica, căci se cunosc cazuri de materializări complete a numeroase fantome în laboratoare ştiinţifice. Chiar apostolii lui Iisus ştiau ce înseamnă un spirit, o fantomă sau o stafie.

Iată ce relatează *Evanghelia* lui Luca (cap. 24, par. 36 – 40): „Şi vorbind ei acestea, Iisus stătu în mijlocul lor şi le zise: Pace vouă, dar ei, spăimântându-se şi înfricoşându-se, gândeau că văd un duh şi El zisef «Pentru ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică gânduri în inima voastră, vedeţi mâinile şi picioarele mele că eu însumi sunt, pipăjţi-mă şi vedeţi, pentru că un duh nu are came şi oase după cum mă vedeţi pe mine că am», şi zicând aceasta le arătă mâinile şi picioarele”.

Prin aceste cuvinte, Iisus a vrut să le arate apostolilor deosebirea dintre El ca apariţie materializată şi un simplu duh, o fantomă nematerializată, obiect de groază şi oroare, un fel de umbră a morţii, pentru evocarea căreia legea mozaică pedepsea cu moartea.

Sensul învierii Lui s-a pierdut cu timpul. Biserica, în loc să lămurească fenomenul învierii prin arătarea spiritului lui Iisus, pentru a exercita o fascinaţie irezistibilă asupra maselor şi o supunere oarbă, a înfăţişat-o ca pe o minune, lăsând să se înţeleagă *şi* chiar vorbind de învierea corpului material şi de înălţarea lui la ceruri, iar pentru a răspunde de ce şi alţi morţi nu au înviat, biserica afirmă că minunea învierii s-a produs numai cu Iisus, fiindcă el a fost fiul lui Dumnezeu.

Fenomenul paranormal prin mediumnitate a fost revelat şi de Iisus apostolilor săi atunci când le spune: „Iată minunile ce întovărăşesc pe cei ce vor fi crezut, vor da afară demoni, vor vorbi limbi noi, şerpi vor ridica în mâinile lor, chiar de vor fi băut vreo băutură de moarte nu-

i va vătăma, pe bolnavi vor pune mâinile şi-i vor însănătoşi". Aşadar, minunile sunt fenomene paranormale, produse prin medium de spirite.

Existenţa lumii invizibile, a spiritului ca element independent în alcătuirea corpului uman, precum şi activitatea spiritelor în lumea astrală se pot cunoaşte prin desprinderea corpului astral de corpul fizic şi eteric, ca prin această desprindere, prin vederea astrală, să luăm contact cu lumea spiritelor.

La această desprindere a corpului astral se poate ajunge prin intermediul gândirii, printr-o anumită concentrare a ei, pe care o putem realiza prin diferite procedee, care toate au la bază exerciţii de respiraţie. Acţionând astfel, reuşim să activăm în special centrul de absorbţie eterică din creştetul capului şi, odată cu aceasta, realizăm dedublarea noastră în astral.

Aceasta rezolvă marea problemă ce se ridică şi care s-a pus totdeauna imaginaţiei oamenilor, aceea a nemuririi. Astfel vom putea cunoaşte exact ceea ce devenim după moarte, vom putea şti într-un chip sigur că după moarte vom putea să trăim, să simţim, să vedem, să gândim, să înţelegem cu aceeaşi uşurinţă ca şi pe pământ. Desigur că cel mai bun mijloc de a rezolva problema nemuririi ar fi să mori pentru a-ţi da seama exact de amănuntele fenomenului, dar aceasta este practic imposibil.

Desprinderea corpului astral după voinţa noastră reprezintă un fapt extraordinar şi aceasta nu se poate realiza decât cu ajutorul gândirii, dar nu numai să reuşeşti aceasta, ci să şi o repeţi de câte ori doreşti şi totdeauna să fii în posesia tuturor forţelor tale cu toată luciditatea, fără ca prin aceasta să se producă niciun fel de tulburare.

Prin această dedublare se constată că corpul astral poate trece prin ziduri, că poţi face vizite la prieteni la mari distanţe şi că poţi să te plimbi liber prin spaţiu.

Fiecare. desprindere a corpului astral poate fi etichetată ca o nouă moarte.

Pentru râse putea realiza această dedublare, trebuie ca cel ce face experimentul să fie într-o stare perfectă a

sănătăţii lui şi să fie într-un echilibru psihologic şi psihic perfect, din care răul să fie exclus cu desăvârşire. Calităţile fizice se rezumă deci la o bună sănătate. Trebuie excluse persoanele care sunt suferinde de inimă. De asemenea, vor trebui evitate excesele alimentare şi alcoolul. Desprinderea corpului astral nu reprezintă un act de distracţie, ci un act de mare gravitate, pentru care se cere un antrenament îndelungat.

Reamintim că, la mănăstirile tibetane, această iniţiere durează trei ani, trei luni şi trei zile, dar de multe ori această perioadă trebuie repetată.

Experienţa cere o degajare de orice fel de alte sugestii, trebuie evitate zgomotele, grijile şi orice fel de altă cugetare. Meditaţia şi rugăciunea ajută mult în realizarea acţiunii de a învinge tendinţele egoiste şi reprimarea instinctelor josnice şi de a pune în valoare sentimentele şi gândurile generoase. Reuşita cere o putere de concentrare a gândirii asupra unui singur obiect, fără a te lăsa distras de alte preocupări. Mai cere o deprindere cu o respiraţie ritmată, pentru a ajunge la starea „de a exista fără a gândi”. Acest ultim exerciţiu intitulat „izolare sau intrare în tăcere” a fost numit astfel de către hinduşi.

Universul invizibil este fără formă, el se reduce la o atmosferă îmbibată de energie, sub o presiune variabilă, dar şi omul reprezintă o atmosferă electronică înzestrată cu energie oscilantă. Deosebirea dintre fiinţa omenească şi univers o reprezintă ansamblul facultăţilor psihologice care alcătuiesc conştiinţa omului. După moarte, spiritul omului e un gând conştient, înzestrat cu voinţă şi putere de a acţiona. Ajunsă în lumea astrală, fiinţa omenească duce cu ea amintirile din viaţa pământească.

În general, omul după moarte se găseşte într-un mediu corespunzător afecţiunilor sale. După obţinerea desprinderii corpului astral, prin vederea astrală, lumea fizică apare sub alt aspect, mobilierul camerei noastre devine vizibil printr-o uşoară fosforescenţă. Corpul fizic rămas imobilizat apare asemănător unui cadavru, astfel încât, instinctiv, vă credeţi mort. Trebuie învinsă această

impresie, care ar putea să constituie o atracţie a corpului astral înapoi către corpul fizic şi împiedicarea călătoriei sale astrale, căci o teamă exagerată transmisă dublului astral îl face să intre în mod brutal în învelişul său fizic. Aceasta va constitui o mare dificultate în încercarea de a reîncepe experienţa. Pe măsură ce dublul se obişnuieşte cu această dezîntrupare provizorie, el devine mai uşor de mânuit. Se obţine posibilitatea de a se deplasa prin cameră fără dificultate, el poate şedea, gândi şi medita cu o luciditate mai mare decât în stare fizică. Călătoria mai departe de camera de unde s-a destrupat trebuie făcută gradat, pentru aceasta din corpul astral trebuie să se desprindă un suport eterat mai fin.

Fenomenul de dislocare dintre corpul astral şi corpul fizic devine atunci o certitudine conştientă, la fel şi posibilitatea de a putea trăi în această nouă dimensiune. Această certitudine nu este o chestiune de conştiinţă sau a unei sugestii, ci este o realitate accesibilă pentru toată lumea.

Experienţele trebuie făcute dimineaţa la orele 4 – 5, după ce în prealabil persoana a avut un somn liniştit. Dedublarea, separarea Eului conştient şi a formelor sale provizorii se face în stare de veghe. Fenomenul de dedublare nu este, prin urmare, o stare de somn natural sau provocat. El e de o luciditate superioară celei a vieţii pământeşti. Tot timpul să rămânem absolut conştienţi, să putem reţine observaţiile ce trebuie notate. O dată obţinută desprinderea, ai impresia că respiri în voie, cu o senzaţie de mulţumire, ai senzaţia unei libertăţi neobişnuite. Dar nu întotdeauna această stare se realizează imediat, uneori apare o stare de enervare specială, care poate dura câteva ore. Aceasta depinde de echilibrul corpului fizic, de organizarea facultăţilor psihologice, de variaţiile atmosferice, de căldură, de umiditate sau uscăciune – toţi aceştia sunt factori care pot determina această enervare. Alteori, pot apărea viziuni destul de neplăcute, având caracterul unei halucinaţii Acestea apar în special când detaşarea se menţine aproape

de corpul fizic.

Se pot produce şi separări instantanee ale corpului astral, când degajarea se face cu viteza fulgerului, când aceasta se însoţeşte de senzaţia căderii în spaţiu. Senzaţia, uneori, este aceea de a fi aruncat

? n gol. Alteori, detaşarea corpului astral se face având impresia că eşti ridicat de un vârtej, ca şi când ai fi aspirat cu forţă extraordinară. Această formă de desprindere dă senzaţii mai delicate şi mai rafinate, fără o cheltuială mare de energie, iar luciditatea conştientă este mai vie. Ne simţim transportaţi într-un vârtej, „vânt de eter", cu o viteză variabilă spre o ţintă pe care nu o cunoaştem, un vânt de furtună ne suflă în urechi, observând uneori o dâră de lumină lăsată de dublul astral în acest vânt de eter. Transportul în aceşti curenţi electromagnetici dă senzaţia de a fi dus de un curent ce se deplasează cu o mare viteză într-un mediu noros, când negricios, când cenuşiu, sau cu luminişuri cu diverse peisaje, când reuşeşte să se despartă în două părţi activând cu toată conştiinţa şi să ştii că eşti încă viu pe pământ, realizezi cel mai mare triumf al Eului gânditor asupra materiei.

Forma care se exteriorizează aproape de corpul fizic e destul de materială, ea păstrează sensibilitatea corpului organic şi nu se poate îndepărta de acesta decât câţiva zeci de metri şi este tentat să facă aceleaşi gesturi ca în viaţa obişnuită.

Astfel, pentru a ieşi din cameră eşti obligat a te preface că deschizi uşa sau fereastra.

Dorind să treci prin ziduri, simţi o durere de cap, ca şi când corpul fizic ar fi prezent. La început, pereţii par moi, apoi îi poţi traversa ca şi când n-ar exista deloc, aceasta când se exteriorizează un corp astral mai puţin dens, mai radioactiv. Camera pare la început cu o uşoară fosforescenţă, care îi dă o luminozitate specială. Când sensibilitatea magnetică a dublului astral creşte, atmosfera se clarifică.

În ceea ce priveşte timpul, valoarea lui este invers

proporţională cu radioactivitatea substanţei în care ne dedublăm. În tot timpul acestei dedublări, legătura corpului astral cu cel fizic se menţine printr-un fel de cordon a cărui întindere pare nelimitată. Acest cordon este acela care aspiră dublul astral în corp în momentul reîntrupării lui.

În invizibil, conştiinţa reprezintă fiinţa omenească însăşi, această conştiinţă judecă, deliberează, acţionează cu o libertate şi o 1 un idita te aparte. Când ne dedublăm, conştiinţa e limitată de însăşi natura substanţei în care e cufundată. Pentru a-şi mări puterile, trebuie să se afle într-un mediu magnetizat mai rarefiat, fiecare primeşte puterea corespunzătoare evoluţiei sale. Piedicile întâlnite în călătoria astrală le putem învinge prin puritate morală, existând o legătură între legile morale şi compoziţia mecanică a substanţei universului.

Faţă de viaţa pământească, viaţa în spaţiu are două deosebiri esenţiale: principiul autorităţii, puterea sunt funcţiuni de înălţare morală a conştiinţei.

Viaţa în substanţa rarefiată a lumii superioare necesită discernământ şi localizarea Eului conştient în directivele ordinii universale. Aceasta înseamnă că fiinţelor cu evoluţii inferioare le e materialiceşte şi spiritualiceşte cu neputinţă să trăiască în mod conştient în lumile superioare atât timp cât n-au înregistrat în ele acordurile sincrone cu oscilaţiile energiei radioactive ale acestor lumi, astfel că, în astral, a schimba dimensiunea sau planul echivalează cu o transformare intrinsecă a elementelor. Dacă nu eşti capabil să te adaptezi, îţi este cu neputinţă să trăieşti în el. Putem străbate planul inferior al lumii astrale prin emiterea unui gând de iubire pe care îl putem simboliza prin semnul crucii. În astral, conştiinţa omenească reprezintă fiinţa omenească însăşi. Această conştiinţă judecă, deliberează şi acţionează cu o libertate şi o luciditate proporţională cu suma atracţiilor pe care ea este în stare să le pună în mişcare, în astral, principiul moral face corp comun cu conştiinţa, cu starea oscilantă a eterului în care ne exercităm puterile. Morala ne cere să

avem idei pozitive, dorinţe pozitive şi acte pozitive. Această pozitivitate trebuie să fie atât faţă de noi înşine, cât şi faşă de oamenii şi natura care ne înconjoară, trebuie să nu fim egoişti şi orgolioşi, să rămânem cu simplul în inimă şi spirit, în toate împrejurările. Fiecare gând e o lume de vibraţii care trebuie bine alese, imaginile şi. ideile puse în mişcare de gândire trebuie să exprime întotdeauna o calitate şi niciodată un defect. Pentru aceasta, orice idee de înavuţire, de frică şi de ură trebuie să dispară, orice gând rău face ca dublul nostru să fie retrimis imediat pe pământ în corpul fizic. Atunci când gândim de bine, în jurul spiritului nostru, al corpului nostru astral, se creează o barieră de netrecut de către gândurile rele, spiritele rele, care îşi pot exercita acţiunea lor prin rezonanţă numai dacă şi noi gândim rău. Trebuie căutat în toate împrejurările binele dezinteresat.

Se poate concluziona că toate piedicile din spaţiul eterat al astralului pot fi depăşite printr-o puritate morală, căci există o legătură între legile moralei şi compoziţia mecanică a substanţei universului.

Este foarte important de reţinut că piedicile din călătoria astralului dispar atunci când cu gândul – căci acesta de fapt călătoreşte – îţi faci semnul crucii. O energie morală susţinută cu perseverenţă ne ajută să trecem peste toate piedicile.

În lumea astrală, formele se deosebesc de fiinţe, în spaţiu se află imaginile create de gândurile noastre personale sau de spiritele celor morţi, gândurile efemere ale celor ce hoinăresc la întâmplare sau spre un scop determinat, gândurile colective ale locuitorilor pământului, imagini ale faptelor trecute, mici sau mari, dubluri însufleţite a tot ce există pe pământ, obiecte neînsufleţite sau fiinţe vii, vieţuitoarele bine constituite, ca plantele şi animalele ce aşteaptă manifestarea lor pământească.

Mijloacele de comunicare cu lumile invizibile sunt destul de numeroase, ele se întind de la cea mai simplă experienţă de spiritism, până la comunicarea conştiinţei cu lucrurile superioare.

Unealta întrebuinţată în toate cazurile este gândirea. Gândirea este actul care rezultă dintr-un sistem de energie care ne permite să întrebuinţăm imaginile numite idei pentru a găsi cauza eficientă şi cheia fenomenelor.

Fiecare om gândeşte, pune în joc o forţă comparabilă cu curentul electric. Acest curent este de natură pozitiv când foloseşti în imagini o judecată cu caracter utilitar.

Pe măsură ce gândirea coboară spre ideile de dezordine, dezorganizare şi egoism, caracterul ei negativ creşte. Gândurile de acelaşi fel se atrag, iar gândurile contrare se resping. Acţiunea de a face bine pentru rău îşi găseşte explicaţia în aplicarea acestei legi fundamentale. Emiţând gânduri bune unei persoane care vă vrea răul, ridicaţi un zid de netrecut care va opri toate gândurile rele. Trebuie, gândit numai la bine şi gândirea să evite ideile de rău, de ură, de teamă, de nesiguranţă, de durere, pasivitate şi neînţelegere.

Din expunerea pe care am relatat-o, rezulta că, pentru a putea sontacta lumile suprasensibile, spiritul desprins de corpul fizic trebuie să poarte în această situaţie şi o stare de conştiinţă prin care să-şi dea seama de propria-i esenţă, pe de o parte, şi de a putea identifica existenţa altor entităţi ce se află în astral. Această stare se deosebeşte de starea de veghe, când conştiinţa este determinată de impresiile simţurilor şi se deosebeşte şi de starea de somn, când spiritul este lipsit de conştiinţă. Trezirea spiritului la această conştiinţă superioară este, de fapt, ceea ce înţelegem prin iniţiere.

În această stare, spiritul îmbrăcat în corpul astral se foloseşte de organele spirituale de percepţie, pe care i le oferă corpul astral. Accesul la o astfel de stare de conştiinţă suprasensibilă are ca punct de plecare conştiinţa din stare de veghe pe care o are spiritul înainte de desprindere. Prima treaptă a cunoaşterii lumii astrale este ceea ce se poate denumi cunoaşterea imaginativă, care se deosebeşte de cunoaşterea obiectivă pe care ne-o dau organele de simţ fizice şi care se elaborează cu ajutorul creierului fizic.

„În starea 4 e conştiinţă suprasensibilă a spiritului, omul percepe fapte şi fiinţe spirituale care nu sunt accesibile simţurilor fizice.

În procesul meditării, concentrându-ne asupra reprezentării sau imaginii respective, spiritul apelează la Torţemai puternice decât cele pe care le întrebuinţează în cazul conştiinţei obişnuite. În această stare, spiritul se desprinde de corp ca şi în timpul somnului, dar, spre deosebire de somn, când conştiinţa lipseşte, el cunoaşte un univers pe care altfel nu-I putea bănui, este o stare de veghe superioară. În această stare, spiritul îşi dezvăluie independenţa, care este suprimată în cazul încorporării lui, el trăieşte starea sa de independenţă faţă de organele de simţ fizice. Aceasta mai demonstrează că conştiinţa nu dispare chiar dacă nu mai este corelată de exterior prin organele de simţ şi prin gândirea raţională. În stare de desprindere a spiritului, acesta îşi dă seama că se află alături de corpul fizic şi se mişcă liber, în deplină conştiinţă, printre imaginile respective, ca şi când am trăi pe deplin conştienţi în două Euri, unul pe care l-am cunoscut în viaţa obişnuită, celălalt ca o fiinţă nou-născută care se situează deasupra primului. Cu acest al doilea Eu se vor percepe fenomenele şi fiinţele spirituale. Prin noul Eu omul stăpâneşte senzaţiile, sentimentele şi reprezentările sale, pornirile, dorinţele şi pasiunile. Pentru a ajunge în noua existenţă spirituală, aceea de spirit liber în spaţiu, omul trebuie să-şi însuşească printr-un antrenament metodic stăpânirea asociaţiilor de idei, controlul impulsurilor sale voluntare, calmul în faţa plăcerii şi durerii, pozitivitatea în judecată şi obiectivitatea în concepţia despre viaţă.

Ajunşi la acest stadiu, constatăm că lumea gândurilor este însufleţită de o viaţă interioară. Atunci când gândim cu adevărat, ne aflăm deja într-un univers suprasensibil viu. Atingerea acestui stadiu de desprindere a spiritului de corpul fizic, aşa cum am mai amintit, – se face prin meditaţie, care este o concentrare asupra reprezentărilor simbolice şi sentimentelor.

Prin aceasta se realizează formarea organelor superioare de percepţie în corpul astral al omului. Fiecare meditaţie desfăşurată metodic în vederea cunoaşterii imaginative acţionează asupra centrelor de absorbţie eterică descrise la capitolul sufletului. Cei ce ajung la stadiul înalt al iniţierii vor vedea cum la moarte spiritul şi sufletul se detaşează de ceea ce rămâne în lumea fizică. În lumea astrală, spiritul, trăindu-şi viaţa sa spirituală, cunoaşte lumea spiritelor prin intuiţie, ceea ce înseamnă că spiritul ajuns în acest plan face un tot. unitar cu lumea sensibilă, se uneşte cu viaţa sa interioară. Cunoaşterea imaginativă se dobândeşte prin activitatea „florilor de lotus” în corpul astral.

Prin exerciţiile practicate în vederea inspiraţiei şi intuiţiei spirituale, în corpul eteric încep să apară anumite mişcări, curenţi şi formaţi care mai înaininu existau.

În Tibet existau încă din Antichitate numeroase mănăstiri unde călugării-preoţi, lama, se perfecţionează, atingând un înalt grad de iniţiere. Începând cu secolelel XI-XII, în Tibet apar patru mari şcoli de iniţiere, – care s-au răspândit în Mongolia şi diferite state din Himalaya.

În anul 1056, a fost fondată de către Domton (primul discipol tibetan al marelui maestru indian Atisha) mănăstirea Raideng în nordul Lhassei, care a devenit sediul primului dintre marile ordine monastice Kadam-pa „Legaţi prin doctrină”. Ei duceau o viaţă ascetică, destinată studiului şi meditaţiei. Această şcoală va dezvolta mai târziu ordinul Gelug-pa. În secolul al XV-lea a apărut ordinul

Kagyu-pa, „Mesagerii cuvântului”, discipoli ai poetului mistic Milarepa. Şcoala creată de Gampo-pa, discipol al lui Milarepa, s-a divizat în şase ramuri.

Amintim şi alte ordine ale călugărilor tibetani: „Tichiile Galbene”, „Tichiile Toşii”, „Virtuoşii”.

Ordinul Gelug-pa are ca şef pe Dalai-lama, care înseamnă *înţelepciune*. Acest titlu a fost conferit în anul 1578 de către regele Altan Khan lui Sonan Gyantso, considerat reîncarnarea celor doi predecesori ai săi, el

devenind al treilea Dalai-lama. Actualul Dalai-lama este al patrusprezecelea, Tenzin Gyatso, născut în 1935, proclamat în 1940 şi întronat în 1950. El a părăsit Lhassa în 1959, exilându-se în Himalaya indiană. În Tibet mai există un ordin monahie, Nyingma-pa sau „Cei vechi”, care nu sunt obligaţi la celibat, acordându-se prioritate meditaţiei solitare şi cercetării mistice, acest ordin include şi o şcoală a meditaţiei numită „Marea perfecţiune”.

Iniţierile se mai pot obţine şi cu practicile yoga, cu tantrismul, cu Chan-ul chinezesc şi cu Zen-ul japonez, bineînţeles alături de Vayrayana tibetană.

Pentru a se ajunge la performanţe înalte în dezvoltarea puterilor spirituale, cei ce doresc să se iniţieze trebuie să fie conştienţi că efortul este mare, că se cer multe sacrificii, oboseală, abţineri, multă răbdare şi multă perseverenţă. În timpul exerciţiilor, trebuie să ne deconectăm de orice activitate, de orice fel ar fi ea. Starea de repaus este condiţia obligatorie a deconectării de orice închipuire psihică.

Centru cel ce începe iniţierea este important ca şi expresia feţei să se poată controla, căci şi mişcarea ochilor poate avea repercusiuni asupra spiritului; pentru aceasta, trebuie privit într-o singură direcţie timp cât mai îndelungat.

În timpul executării exerciţiilor, auzul trebuie diminuat, prin astuparea urechilor. – keeste două organe de simţ, văzul şi auzul, vor fi deconectate până când vom reuşi să ajungem la acel grad de adâncime pe care îl dorim, până când puterea noastră de voinţă va putea fi suficient de mare.

Urechile se pot astupa cu ceară moale până la definitivarea exerciţiilor, iar ochii îi putem acoperi cu diferite obiecte. În ceea ce priveşte timpul în care se pot realiza diferite exerciţii, acesta nu are o durată standard, depinde de la individ la individ.

Cei ce sunt nervoşi pot exersa diverse procedee pentru obţinerea răbdării. Se poate lua un vas în care să amestecăm seminţe de mazăre, fasole şi linte, apoi le

răsturnăm pe masă şi începem să le separăm. După câteva zile, când observăm că exerciţiul se poate îngreuna, putem amesteca seminţe de in cânepă şi piper, ca apoi să încercăm să le sortăm. Dacă în timpul exerciţiului mâinile încep să tremure, întrerupem pentru un scurt timp ca apoi să-l reluăm.

După ce s-au putut obţine răbdare şi calm, se trece la exerciţiul următor al concentrării voinţei. Reuşita procesului de iniţiere este în strânsă legătură cu stăpânirea absolută a gândirii şi a raţionamentului nostru. Nu putem exercita influenţe asupra altora cu gândirea dacă nu reuşim în primul rând să ne stăpânim noi înşine gândurile. Pentru aceasta, trebuie să ajungem şi să rămânem într-un singur stadiu al gândirii, să facem abstracţie de orice fel de alte gânduri şi să fixăm în focarul gândirii doar o singură idee pe care să o menţinem. Se poate începe observaţia unei porţiuni din corp cât mai prelung şi cât mai hotărât. După un anumit timp, observăm că respectiva suprafaţă pe care ne-am fixat atenţia se va înroşi. Pentru ca să reuşim să ne îndreptăm atenţia cu toată puterea de gândire, este nevoie de o izolare completă a aparatului auditiv de orice sursă de zgomot venit din afară, de asemenea corpul trebuie să prezinte muşchii în perfectă stare de repaus.

Conceiitratre gândirii este metoda prin care facem posibilă desfăşurarea tuturor puterilor spirituale, atât în forma activă, cât şi în forma pasivă. De aceea toate reuşitele în următoarele exerciţii depind de gradul în care suntem în stare să ne concentrăm gândirea într-un singur punct sau să facem abstracţie totală de acest punct.

În continuare, ne imaginăm o călătorie pe care am efectuat-o cu toate etapele: şi împrejurările ei. Aceasta presupune reluarea întregului traseu pe care îl vom face în gând, cu toate aspectele legate de timp şi spaţiu, incluzând toată pregătirea personală, condiţiile atmosferice, drumul parcurs, ca şi oamenii întâlniţi. Vom avea grijă ca în timpul acestei călătorii să nu intervină niciun ală gând străin de aceasta. Acest exerciţiu îl vom face zilnic, o perioadă de

douăsprezecepaisprezece zile, şi vom constata că de fiecare dată exerciţiul îl vom executa din ce în ce mai bine. Timpul rezervat executării acestui exerciţiu trebuie să nu depăşească douăzeci-treizeci minute.

Se trece la exerciţiul următor, prin care se alege un obiect mai mic şi asupra lui ne concentrăm gândirea. Vom încerca aceasta cu ochii nelegaţi, dar cu urechile astupate. Ne gândim la scopul pentru care a fost făcut acest obiect, la materialul din care este confecţionat, eventual la istoricul lui, la tehnologia de fabricaţie etc. în acest timp trebuie să fim cât mai relaxaţi, având corpul într-o poziţie comodă. Acest exerciţiu îl vom executa cinci minute, ca să-l prelungim apoi la cincisprezece minute şi îl repătam de patru-cinci ori. În aceste exerciţii obiectul poate fi schimbat, nefiind obligatoriu să executăm numai cu un singur obiect.

Exerciţiul următor îl vom face pe un obiect mai complex. De exemplu, privim un obiect şi apoi cu ochii închişi încercăm să stabilim exact configuraţia imaginară a părţilor componente ale obiectului. Când redeschidem ochii şi revedem obiectul şi când ne convingem de exacta asemănare între imaginea obiectului avută în minte cu cea reală, atunci exerciţiul a fost bine executat, altfel repetăm exerciţiul până asemănarea este perfectă şi acest exerciţiu să dureze treizeci de minute.

Următorul exerciţiu va consta în concentrarea gândirii asupra unui obiect pe care nu-l avem de faţă, pe care îl vedem doar în imaginea noastră spirituală. Se pot alege pentru aceasta obiecte, animale sau oameni. După ce am exersat şi acest exerciţiu, următorul îl vom efectua în felul următor: ne desfăşurăm în gând o temă, ca apoi, la un moment, dat să întrerupem brusc şi să trecem la desfăşurarea unei alte teme, apoi din nou întrerupem ideea şi trecem la prima revenind exact acolo unde am întrerupt cu gândirea noastră. Este vorba de o întrerupere conştientă a gândirii şi vom afecta două, trei minute pentru întreruperea exerciţiului.

Următorul exerciţiu: ne gândim la un obiect sau o

fiinţă şi cu viteza gândului încercăm de la punctul original al gândirii la exact opusul său, de exemplu ne gândim la conceptul de vid, căruia îi corespunde conceptul de plin, ca să fie în echilibru; tot aşa vom face pentru foc-apă, lumină-întuneric, cer senin-cer înnourat etc. Exerciţiul îl facem cu maximă viteză şi îl repetăm zilnic. Schimbarea exerciţiului de la un subiect la altul o facem pe parcursul a treizeci de minute şi îl repetăm de patru-cinci ori.

În continuare repetăm din nou toate exerciţiile, dar de data aceasta cu ochii neacoperiţi – în acest mod se cere o putere mai mare de Voinţă.

Următorul: exerciţiu îl facem citind o carte sau un ziar într-o aglomeraţie, ca după aceea să încercăm să ne reamintim tot ce am citit şi să scriem pe hârtie; vom continua citind teme care nu ne interesează în mod deosebit şi cu subiecte dintre cele mai diverse. Lectura nu trebuie să depăşească treizeci minute. După ce am reuşit să ajungem la un stadiu bun de concentrare al gândirii, trecem la obţinerea stării negative, care este la fel de importantă ca şi concentrarea gândirii. Această stare transpune omul într-o asemenea stare care poate fi asemuită cel mai bine cu senzaţia „de a nu fi” sau „de a nu exista”. În această stare, trebuie să uităm totul, chiar şi că trăim.

Starea negativă poate avea însă şi repercusiuni primejdioase, aceasta pentru că spiritul este deschis atât pentru influenţe bune, cât şi pentru influenţe rele, date de spiritele inferioare.

Pentru a înlătura acest inconvenient, avem la dispoziţia concentrarea voinţei sau starea de voinţă pozitivă. Dacă totuşi simţim influenţe negative care ne indispun, ne concentrăm gândurile la polul opus, reuşind prin acest mod să captăm numai influenţe de la spirite superioare.

Aici este de reţinut că atragerea influenţelor spiritelor rele, inferioare, este întâlnită la cei cu defecte morale, la cei ce au defecte de caracţer.

Pentru a se obţine starea negativă, trebuie să alegem

un loc liniştit, ne acoperim ochii, ne izolăm urechile şi ne aşezăm pe un pat în poziţia culcat, corpul să fie într-o perfectă stare de repaus, încât toţi muşchii corpului să fie aduşi într-o stare de relaxare totală. Respiraţia va fi rărită. După aceasta, ne vom imagina un disc cu diametrul de 2 – 3 cm, alb, pe un fond negru, care se învârteşte pe un ax aflat în mijlocul unui fond negru. Ne fixăm ochii minţii pe acest disc alb şi *cu* ajutorul concentrării gândirii căutăm să ne îndepărtăm de noi toate celelalte gânduri sau imagini străine de acest subiect, încercăm să stăm în această stare trei-cinci minute, care cere un foarte mare efort. Dacă vom reuşi să păstrăm imaginea albă şi rotirea discului timp de zece minute, atunci putem trece la un alt exerciţiu.

Vom căuta acum să ne imaginăm tot un fond negru, dar de data aceasta în locul discului să apară în imagine un mic punct rotativ luminos. Dacă şi în acest caz reuşim să ajungem la rezultatul bun şi să-janenţinem imaginea punctului luminos timp de zece minute, atunci renunţăm şi la punctişorul luminos şi nu ne mai gândim la nimic, nu ne mai imaginăm nimic. Aşa am ajuns, de fapt, la starea negativă. În această stare nu mai auzim nimic, nu simţim, nu ne mai gândim, de fapt nici nu mai existăm.

Starea negativă este un strălucit calmant pentru toate pornirile sufleteşti, ea ne întăreşte sufletul şi ne dă noi speranţe. Când am ajuns la acest grad de dezvoltare, ne acoperim ochii, ne aşezăm pe pat şi aşezăm în faţa noastră o pânză de circa un metru şi jumătate pătrat, albă, şi ne orientăm privirea exclusiv pe aceasta. Reuşind să menţinem această stare negativă timp de zece minute, încercăm să facem abstracţie de mediul înconjurător şi de propriul nostru corp. Se poate obţine starea negativă în orice împrejurare. În această stare, spiritul nostru se desprinde de corp şi intră în legătură cu alte spirite. Dacă dorim să rezolvăm o problemă, o gândim înainte de a intra în starea negativă şi, după ce am ieşit din această stare, putem avea răspunsul dorit tocmai datorită inspiraţiei telepatice primite de la alte spirite.

În general, nu poate ajunge la starea negativă cel ce

nu renunţă la egoismul de orice fel şi la căutarea plăcerilor de orice natură, căci aceasta sunt în discordanţă cu armonia cerească. Acelaşi efect negativ îl are şialcoolul. Nu întâmplător credinţa religiei creştine, atunci când este vorba de accesul credincioşilor în biserică, afirmă: „Cine vrea să intre aici să se străduiască în armonie şi să-şi cureţe sufletul, numai acela vede, în care domneşte pacea, cel ce este murdărit de noroiul pământesc să nu se încumete să intre, pentru că nici orbul nu percepe lumina; precum dispare fluturele de noapte în beznă, aşa se va pierde şi el”.

Alcoolul, în general, este dăunător indiferent de natura lui, chiar şi berea, considerată mai puţin nocivă, conţine 90 de părţi apă, 4

părţi alcool, 4 părţi extracte, 1% zahăr, O, 60% nitrogen şi O, 40% cenuşă.

Efecte nocive mai puternice chiar le are şi nicotină, o singură ţigară scurtează în medie viaţa corpului eteric cu cinci-şapte minute. împrospătarea organismului cu corpul eteric şi corpul astral se face şi prin actul respiraţiei. Tutunul duce la bronşite cronice, scleroemfizm cu diminuarea capacităţii de ventilaţie a alveolelor pulmonare, ceea ce implicit reduce şi inspirarea corpului etente şi corpului astral.

Nu se poate ajunge la starea negativă şi la desprinderea corpului astral de cei ce fac excese sexuale. Prin actul sexual se pierde o mare cantitate de fluid eteric. În afara faptului că se pierde fluid eteric, prin actul sexual se face un schimb de corp eteric între parteneri şi astfel se pot împrumuta influenţe negative de la unul la altul, în mod inconştient, putând apărea înclinaţii ciudate, unul dintre parteneri aflându-se în dizarmonie sufletească, ceea ce îl influenţează pe celălalt, împrumutând dizarmonia împotriva căreia nici nu poate lupta. Aceasta înseamnă că, atunci când unul dintre parteneri nu este în armonie sufletească, fiind nervos sau supărat, trebuie evitat actul sexual.

Fiecare corp material iradiază în permanenţă şi

formează un al doilea corp de aceeaşi formă cu primul – este corpul de energie. Dacă corpul material reprezintă materia, corpul de energie reprezintă antimateria. Vibraţiile materiei nu sunt percepute în totalitate, ele sunt însă constatate cu exactitate de corpul astral al omului. Prin vederea astrală ce se obţine odată cu desprinderea corpului astral, deci cu dedublarea noastră dispar, timpul şi spaţiul. Astfel se pot vedea evenimente petrecute cu secole, în urmă ca şi când ele s-ar desfăşura în prezent. Tot astfel se văd şi evenimentele ce se vor desfăşura în viitor. Dispar obstacolele materiale în calea vederii astrale, putând vedea evenimente ce se desfăşoară pe alte continente. Ajungând în lumea materiei fine, în lumea astrală, putem vedea şi auzi ce ne spun inteligenţele din lumile superioare

Baza care stă la obţinerea acestor fenomene este starea negativă, adică intrarea în tăcere. Desprinderea corpului astral prin educaţia voinţei se poate obţine mai uşor seara şi dimineaţa şi cel mai bine în întuneric şi individual.

Budiştii din Tibet folosesc pentru aceasta scoica de mare. Tot timpul desprinderii, trebuie menţinută starea negativă, iar aceasta se obţine cu atât mai uşor cu cât această scoică de mare este mai mare şi are mai multe spirale.

În situaţia desprinderii corpului astral este posibilă întâlnirea cu ghidul nostru spiritual din lumea astrală, dar este posibil şi să fim captaţi de spiritele inferioare care ne pot deruta.

Eliberarea de aceste spirite inferioare se obţine făcând semnul crucii, evident, nu cu mâna corpului fizic, ci prin gând. În această împrejurare spiritele inferioare, satanice, dispar, se îndepărtează.

În astral se percep gândurile acestei lumi, care se văd sub formă de imagini. Fiecare fiinţă de pe pământ îşi are corpul său de energie, reprezentat în astral sub formă de imagini.

Corelat cu vederea astrală este şi psihometria, prin

care unii oameni pot vedea şi descifra fenomene şi lucruri ascunse privirii fizice. În această situaţie, oamenii nu trebuie să fie în stare de transă, ei rămân în stare de veghe, dar şi în această situaţie este important să se obţină starea negativă.

Se poate descrie chiar starea sufletească a unei persoane sau durerile ei fizice numai dacă se priveşte o fotografie a acelei persoane, o şuviţă din părul acesteia sau o bucăţică de material din haina persoanei respective care a fost purtată de ea.

Iniţierea în cunoaşterea lumii spiritelor şi a vieţii astrale se obţine şi prin exerciţii de respiraţie, aşa cum se cunoaşte din practica yoga, se mai poate obţine prin meditaţia transcendentală sau prin consumul de diverse plante halucinogene pe care le-am descris.

Starea de autosomnabulism se poate obţine şi prin mişcarea înainte şi înapoi a părţii superioare a corpului, care se face în mod continuu, sau prin rotirea continuă a capului, păstrând starea de concentrare. Se obţine astfel starea de extaz, făcând în acelaşi timp şi exerciţii de respiraţie.

În această stare de autosomnabulism se poate obţine levitaţia, când corpul se va ridica şi va pluti în aer.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

I

Mesajul acestei cărţi este acela de a aduce în discuţie în primul rând noţiunea de spirit şi în al doilea rând de a o separa de aceea de suflet.

Aceste noţiuni au fost mult timp confundate şi încă mai sunt şi astăzi. Din acest punct de vedere, consider că această idee, deşi foarte vag descrisă cu multe secole în urmă, trebuie complet reconsiderată.

Strâns corelată de existenţa spiritului ca entitate separată de suflet este şi doctrina reîncarnării.

Este ştiut că până în anul 553 după Hristos, noţiunea de spirit şi, implicit, aceea de reîncarnare erau găsite în primele scrieri ale *Noului Testament* Totul a plecat de la disputa dintre monofiziţi şi diofiziţi, atunci când s-a

discutat persoana lui Iisus Hristos. Diogene, considerat ca părintele bisericii creştine, a susţinut concepţia monofizită, adică îl considera pe Iisus ca reprezentând omul-Dumnezeu în aceeaşi persoană, spre deosebire de doctrina diofizită care considera că Iisus a reprezentat două persoane distincte, omul şi Dumnezeul, ca două naturi diferite. Admiţând ipoteza că Iisus a reprezentat două naturi în aceeaşi persoană, implicit se acceptă şi ideea existenţei spiritului ca scânteie divină în fiinţa umană şi transcendenţa lui prin reîncarnare.

Astfel, până în anul 553, noţiunile de spirit şi suflet au fost descrise separat în *Noul Testament*. Odată cu adoptarea doctrinei diofizite, în timpul împăratului roman Iustiman, ca reprezentant al capului Bisericii Romane de Răsărit, în urma Conciliului de la Constantinopol, printr-un vot politic, au dispărut şi noţiunile de spirit şi reîncarnare, rămânând numai cea de suflet, care însă nu este explicită pentru ceea ce ar vrea de fapt să însemne. Chiar biserica creştină, fie ortodoxă, fie catolică, nu mai face azi nicio referire la noţiunea de spirit. Ambele biserici îşi bazază existenţa lor pe un singur act, acela al învierii din morţi a lui Iisus Hristos, considerată a fi unica în istorie, pentru că El a fost singurul fiu al lui Dumnezeu şi, deci, nu mai este posibil să se repete de o altă persoană.

La baza credinţei creştine stau *Evangheliile*. Cuvântul *evanghelie* înseamnă în limba greacă *vestirea cea bună*. În *Noul Testament* ordinea lor este aceasta: Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Istoria consideră însă că prima ar fi fost cea a lui Marcu, probabil Ioan, supranumit Marcu. Ea ar fi fost scrisă în anul 70 Ia Roma în limba greacă şi ar fi servit ca model prin anii ’80 – 90 lui Matei, un evreu convertit la creştinism şi lui Luca, un discipol al Apostolului Pavel. Aceste trei *Evanghelii* conţin foarte multe asemănări, din care cauză au fost numite şi „sinoptice”. Între moartea lui Iisus şi scrierea *Evangheliilor* s-au scurs între patruzeci-şaizeci de ani.

Transmiterea apostolică s-a făcut în special pe cale

orală.

Evangheliile prezintă faptele aşa cum s-au desfăşurat ele în comunitatea creştină primitivă.

Marcu şi-a scris *Evanghelia* la Roma pentru discipolii Apostolului Petru şi el susţine de la început că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu. Iisus şi-ar fi dezvăluit identitatea atunci, când întrebându-l pe Petru: „Şi tu cine crezi că sunt?”, acesta îi răspunde: „Hristos, fiul lui Dumnezeu”. Iisus recunoaşte că el este acela şi puţin după aceea are loc schimbarea la faţă, când cere discipolilor săi să păstreze o taină absolută, căci fiul lui Dumnezeu trebuie să fie condamnat la moarte ca să reînvie a treia zi.

Matei redactează *Evanghelia* sa la Ierusalim, în limba armeană, după aceea fiind tradusă în limba greacă. El se adresează evreilor arătând că Iisus este Mesia, cel pe care l-au prorocit profeţii.

Luca şi-a scris *Evanghelia* pentru păgânii convertiţi, fiind în acelaşi timp o operă de istorie şi una de teologie, arătând că ţelul divin este universal.

A patra *Evanghelie*, cea a lui Ioan, este scrisă pe un ton diferit, deci nu toţi sunt de acord că ea ar fi fost scrisă de Ioan, apostolul cel mai iubit de Iisus, adică fiul lui Zevedeu, care alături de Maria şi femeile cucernice ar fi fost singurul martor al răstignirii lui Iisus. Se pare că ea ar fi fost scrisă de discipolii lui Ioan, reprezentând o ramură elenistică a iudaismului palestinian, stabilită la Efes sau poate în Afitiohia. Aceasta ar explica nuanţele filosofice de inspiraţie grecească, aşa cum se vede din prolog: „La început era cuvântul şi cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era cuvântul”.

În afară de cele patru *Evanghelii* mai sunt şi altele excluse dih Canon, este vorba de *Evangheliile* apocrife, cum ar fi *Evangheliile* lui Petru, ale evreilor, egiptenilor, ebioniţilor care sunt considerate texte arhaice, apărute în mediul iudeo-creştin. La fel şi *Evanghelia* lui Toma, descoperită în 1945 la Nag Hammadi, în nordul Egiptului, ca fiind situată în prima jumătate a secolului al II-lea. Ea cuprinde o sută paisprezece cuvinte aparţinând lui Iisus.

Luca a fost un fidel colaborator al lui Pavel, un medic păgân, convertit la creştinism, probabil de origine greacă.

Dar *Evangheliile* nu constituie o biografie a lui Iisus, ci o justificare a credinţei în Iisus cel înviat din morţi, Mesia, cel vestit de profeţi.

Misiunea mesianică a lui Iisus a început abia la treizeci de ani, după ce El a stat patruzeci de zile în pustiu alături de cei doisprezece apostoli pe care şi i-a ales. El şi a durat trei sărbători succesive de Paşti, aşa cum spune în *Evanghelia* după Ioan. Celelalte trei *Evanghelii* menţionează o singură sărbătoare de Paşti, ceea ce ar reduce viaţa de predicator a lui Iisus la un singur an.

Crucificarea după *Evangheliile* sinoptice ar fi fost în ziua de Paşti, după Ioan în ajunul Paştelor în anul treizeci, când Iisus ar fi avut treizeci şi patru sau treizeci şi cinci de ani.

Ce a făcut Iisus de la 12 ani şi până la 30 de ani nu se spune nimic şi nici de ce şi-a început el misiunea a această vârstă.

Din descrierea pe care am făcut-o în cuprinsul cărţii s-a văzut că un corp fizic al lui Iisus a înviat, nu acesta s-a înălţat la cer, aşa cum pretinde biserica creştină. Dar, pentru a înţelege acest fenomen, trebuie să ne însuşim cunoştinţele despre existenţa spiritului ca entitate separată de corpul fizic şi de suflet, precum şi de a cunoaşte puterile spiritului.

Spiritul este o formă de energie specială, cu structură spaţială formată din elemente subatomice, probabil din neutrino, care are inteligenţă, memorie şi voinţă. Această formă de energie este plecată din sfera divină a creaţiei şi reprezintă o parte din ea în fiinţa umană.

Acest spirit este nemuritor, el vine la reîncarnare odată cu nou-născutul, din lumea astrală, reprezentând spiritul unui mort.

Atunci când vine la reîncarnare el are deja un program riguros întocmit în tot ceea ce va face corpul fizic în care el se va întrupa. Acesta reprezintă destinul omului

atât cel individual cât şi destinul colectiv, care se referă la o colectivitate comună de oameni. Acest spirit îşi creează mai întâi un corp de energie, numit corp eteric, care de fapt formează la rândul lui corpul fizic. Destinul omului, toată activitatea pământească sunt predestinate. Un om nu poate să se sustragă destinului său, căci acesta este dat de activitatea spirituală a omului din alte vieţi anterioare.

Dacă apare un corp fizic deformat cu diverse anomalii, aceasta este o consecinţă a călcării moralei spirituale din alte vieţi.

Pentru fiecare greşeală săvârşită în morala spirituală, trebuie să se plătească, şi acest preţ constă într-o suferinţă morală sau fizică. Nimeni nu poate şterge din memoria spiritului activitatea noastră anterioară, rămânând înscrisă ca într-un calculator, şi nimeni nu poate să-l şteargă decât noi înşine, printr-o viaţă morală.

Greşelile noastre săvârşite prin fapte şi gânduri rămân înscrise nu numai în memoria spiritului nostru, ci şi în arhiva cerească, astfel nimeni nu poate să-şi ascundă faptele sale, precum nimeni nu poate câştiga din experienţa de viaţă a altuia.

Fiecare spirit în parte, după moartea fizică, se desprinde şi începe viaţa astrală, păstrându-şi individualitatea şi conştiinţa de sine, fiind supus unei judecăţi pe care o fac spiritele superioare şi care îi vor da o altă viaţă pământească, conform cu faptele şi gândurile sale, din viaţa fizică trăită pe pământ.

În timpul cât spiritul se află încarnat în corpul fizic, se pare că el este localizat în subconştientul nostru, cel mai probabil în substanţa reticulară de la baza creierului. O dovadă în acest sens este că din cele peste o sută de milioane de bioinformaţii pe care le primeşte acesta pe secundă, numai o mică parte se conştientizează, ceea ce înseamnă că această substanţă reticulară are o inteligenţă aparte, deosebită:

Tot sub acţiunea ei, indirect prin sistemul nervos vegetativ, controlează cu exactitate de ceasornic electronic toată activitatea ţesuturilor, organelor şi aparatelor ce

alcătuiesc corpul uman. Subconştientul este acela ce fixează în memoria sa toată activitatea noastră, atât din viaţa actuală, cât şi din cele anterioare.

Aceasta se poate vedea clar atunci când hipnotizăm un om şi începem să-l regresăm în timp. El ne redă cu lux de amănunte toată viaţa actuală, cât şi alte vieţi anterioare, sub formă de imagini, ca şi când cineva ar descrie privind-o din afară.

În interiorul corpului uman, spiritul, Eul nostru este îmbrăcat în nişte haine fluidice, formate tot din elemente subatomice, ce formează perispiritul.

Cea mai importantă dintre aceste haine ale perispiritului o formează corpul astral, acela ce dă spiritului posibilitatea de a vedea şi de a auzi după moarte, dar şi în timpul vieţii, în timpul somnului cu vise, în hipnoză, în somnambulism, în extazul divin, în transă sau în dedublările noastre prin procesul de iniţiere. Prin vederea spaţială, spiritul după moarte îşi vede înmormântarea propriului său corp fizic şi, nu numai atât, aude cu auzul astral tot ce se vorbeşte şi tot ce se gândeşte despre el, căci vorbele ascund tot gânduri şi gândul este acela ce se percep & sub formă de imagini. De altfel, gândul reprezintă forma de energie ce este comună pentru comunicarea cu spiritele aflate în astral, pe care le evocăm atunci când se fac şedinţele de spiritism. La gând corpul astral al unui om încarnat răspunde imediat, după scheme precise pe care spiritul le are în memorie şi răspunde, de asemenea, şi corpul eteric al omului, corpul nostru de energie, aceasta răspunzând mai lent. Pe acest fapt se bazează practica magiei care foloseşte în procedeele sale corpul eteric, prin diverse obiecte şi produse biologice, sau corpul astral prin telepatie.

Spiritismul este practica ce ne face să ne convingem de existenţa spiritului după moarte şi de identitatea sa personală. Comunicarea prin intermediul unui medium se face folosind numai mesajul mental şi primind răspunsuri care, verificate, se constată a fi exacte. Dar cea mai spectaculoasă experienţă care ne convinge de existenta

spiritului şi viaţa lui veşnică este materializarea unei fantome prin spirit, în came şi oase, atunci când ea însăşi afirmă că reprezintă un spirit tfenit din lumea astrală, adică un spirit al unui om mort.

Viitoarea noastră existenţă pământească este strâns corelată de păcatele noastre spirituale. Există trei sute şaizeci şi cinci de feluri de păcate grupate în douăzeci şi patru de categorii, care vor fi judecate după moartea noastră de douăzeci şi patru de vămi. Aceste păcate spirituale din alte vieţi le putem şterge din memoria spiritului prin diverse acţiuni de purificare, pe care le-am descris la capitolul respectiv: pocăinţa, postul, viaţa monahală, dragostea divină, rugăciunea şi maslul. Aceste modalităţi de purificare a spiritului vor avea efecte în viitoarea viaţă. Actuala noastră viaţă se desfăşoară conform destinului nostru pe care noi înşine l-am făcut în viaţa actuală.

Citind această carte, aş dori să devenim mai buni, mai credincioşi în existenţa lui Dumnezeu şi în puterea spirituală, să nu mai comitem nicio faptă imorală, să luăm poziţie împotriva luptei oarbe pentru putere, împotriva celor ce doresc înavuţire pe seama semenilor lor, împotriva celor ce provoacă războaiele religioase în care mor milioane de oameni nevinovaţi, ca şi împotriva celor ce ridică la rang de legi discriminarea rasială şi eugenia.

Să fim cu toţii fraţi, indiferent de credinţele noastre religioase, căci toate credinţele ce presupun existenţa unui singur Dumnezeu şi prezenţa şi puterea spiritului ca parte divină în fiinţa omenească şi eternitatea lui sunt toate la fel de bune, indiferent că sunt creştină, islamică, iudaică sau budistă.

Să fim mai buni şi mai drepţi, să ne ajutăm unii pe alţii, căci viaţa pământească este relativă şi vremelnică.

Ne aşteaptă o viaţă veşnică în spirit, mai bună sau mai rea, în funcţie de morala noastră spirituală.

Autorul

110. ŞERBAN MIHAI, Semeni între naţiuni, Ed. Dacia, Cluj, m^2

111. ŞTEFĂNESCU Al. N „Adevărul şi ştiinţe secrete, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1928
112. TOKAREV S.A., Religia în istoria popoarelor, Ed. Politică, Bucureşti, 1973
113. TOFFLER A., Şocul viitorului, Ed. Politică, Bucureşti.
1973
114. TODORAN I. şi ŢĂRANU E., în căutarea vieţii pe alte planete, Ed. Dacia, Cluj, 1983
115. THODAL BARDO, Cartea tibetană a morţilor, Ed. Areş, Arad, 1992
116. ŢUŢEA PETRE, Bătrâneţe şi alte texte filosofice, Ed.
Viitorul Românesc, Bucureşti, 1992
117. WELKER DAEL, Cristalul, această fiinţă vie, traducere, Bucureşti, 1991
118. WATSON D. JAMESS, Biologia moleculară a genei, Ed.
Ştiinţifică, Bucureşti, 1986
119. WATcH TOWER BIBLIE AND SOCIETY NEW YORK, Cum a apărut viaţa, prin evoluţie sau prin creaţie? New York, 1987
CUPRINS
Prefaţă 5
Cuvânt introductiv 9
Suflet şi spirit. 11
Fiinţa umană 16
Spiritul după moartea fizică 58
Ocupaţia spiritelor în spaţiu 66
Judecarea spiritelor după moarte 69
Concepţia Egiptului antic despre judecata spiritului. 73
Sufletul 75
Sufletul colectiv 80
Păcatul spiritual. 82
Purificarea spiritului – 85
Viaţa monahală 87
Pocăinţa şi postul. 89

Dragostea divină 91
Rugăciunea. 92
Maslul 95
Dovezi ale existenţei spiritului după moarte * 97
Destinul omului 115
Conştiinţa şi personalitatea, atribute spirituale 119
Personalitatea 122
Tulburări de conştiinţă şi personalitate 124
Sugestie şi sugestibilitate 131
Manifestări ale forţei spirituale în fenomene considerate supranaturale 140
Materializări ale puterii spiritului satanic în magia neagră 151
Instinctul, formă de manifestare a spiritului... 154
Reîncarnarea 163
Iniţierea în tainele ştiinţelor spirituale – 187
Cuvânt de încheiere 210
Bibliog. inese cu „a... 216